

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] Gia Hữu Trư Yêu

Contents

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] Gia Hữu Trư Yêu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	17
12. Chương 12	18
13. Chương 13	20
14. Chương 14	21
15. Chương 15	23
16. Chương 16	24
17. Chương 17	26
18. Chương 18	27
19. Chương 19	28
20. Chương 20	30
21. Chương 21	33
22. Chương 22	34
23. Chương 23	36
24. Chương 24	37
25. Chương 25	39
26. Chương 26	40
27. Chương 27	42
28. Chương 28	43
29. Chương 29	46
30. Chương 30	48
31. Chương 31	50

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] Gia Hữu Trư Yêu

Giới thiệu

Editor: Tiểu Chu Chu & kakochanThế nào lại ra như thế này, vừa mới xuống trần gian đã bị bắt. H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-nhi-yeu-tinh-he-liet-gia-huu-tru-yeu>

1. Chương 1

Cái gì mà hoàng đế mới là cửu ngũ chí tôn, cái gì mà cai trị giang sơn, mở rộng lãnh thổ biên cương?

Có được lòng dân thì mới có được thiên hạ, thiên hạ này vốn là giao phó cho nhiếp chính vương.

Đây chính là đồng dao hay được lưu truyền nhất tại Tô Lý Quốc, mà nhân vật được nhắc đến trong đồng dao chính là nhiếp chính vương Tô Phi Hồng, chỉ 4 câu, liền dễ dàng chỉ ra hần thực sự vượt trên cả thiên tử, được bách tính người người ngợi ca.

Đương kim hoàng đế vì si mê tu đạo luyện đan được, lại không gặp được một vị đạo sĩ thật tốt, từ mười năm trước vì mắc bệnh mà băng hà. Khi đó thái tử mới chỉ có 10 tuổi, triều chính đã sớm rơi vào trong tay Thái Hậu. Giờ thái tử đã hai mươi, Thái hậu không những không trao lại quyền cho Thái tử, thậm chí cũng không cho hần đăng cơ, ngược lại giao cho nhiếp chính vương gia Tô Phi Hồng nắm hết quyền hành. Giả dụ nhiếp chính vương muốn giành quyền, soán vị, cũng sẽ không còn gì dễ dàng hơn, hần hiện tại, cũng chỉ là không được ngồi trên ngai vàng, thân không được mặc long bào mà thôi.

Tình thế của Tô Lý Quốc thực khiến lòng người khó hiểu, nhưng cả thái hậu lẫn thái tử đều không quan tâm, dân chúng cũng tựa hồ chẳng lưu ý đến, bởi nhiếp chính vương gia là một người tốt, lại rất tài hoa, Tô Lý quốc do hần cai trị phồn vinh phú cường, chỉ thế là đủ rồi, bách tính chẳng qua cũng chỉ cần ba bữa cơm no ấm mà thôi, còn ai ngồi trên ngai vàng, bọn họ quan tâm làm gì.

Nhiếp chính vương gia Tô Phi Hồng thích nhất ăn thịt heo, đây là điều mà bách tính Tô Lý Quốc đều biết. Hần phú quý, giàu sang vô cùng, nếu có điều gì muốn nhờ vả, thỉnh cầu, muốn tìm đến hần thương lượng, cái đáng lo là không tìm ra được thứ lễ vật nào phù hợp. Nhưng thế gian không ai toàn vẹn, Tô Phi Hồng cũng có một lỗ hổng có thể khai thác, đó chính là thịt heo. Nếu như muốn hần chiếu cố, chỉ cần không trái phép trời, loạn phép nước là hần dễ dàng tha thứ. Như vậy chỉ cần bỏ công sức tâm tư ra nuôi heo, có thể làm ra món thịt heo ngon lành cho hần, hơn phân nửa chuyện này coi như thành.

Cũng bởi vì cái sở thích này của Tô Phi Hồng, phong trào nuôi heo ở Tô Lý Quốc dậy sóng. Trong thời điểm ấy, ngay cả gia đình phú quý cũng đều vắt óc tìm mưu kế chế biến đa dạng cũng như nuôi dưỡng, lai hóa đủ chủng loại heo. Nào là rượu “Hoa Điêu Phục Linh Trư”, bánh kem Thủ Ô Trư, Hương Tô Phụng Vĩ Trư... Vần vần vô số kể. Tô Phi Hồng thấy không khí dưỡng trư sôi sục toàn thành, càng ngày càng nghiêm trọng, rơi vào đường cùng không thể làm gì khác hơn là tuyên bố từ nay về sau không nhận heo nữa, tìm mọi cách ép bầu không khí này xuống.

Tuy rằng đã lệnh không thu nhận heo nữa, nhưng hần thực sự quá yêu thích ăn thịt heo. Thế là hần nghĩ ra một biện pháp, đi khắp nơi tìm kiếm hội nuôi heo có tay nghề tốt, bỏ một số tiền lớn thuê tới vương phủ, chuyên nuôi heo cho hần, nuôi đủ loại heo, hơn nữa không chỉ đem heo dưỡng béo, chủ yếu là dưỡng ra ngon, tốt nhất là dưỡng ra nhiều chủng loại. Bởi vậy mặt sau vương phủ nguy nga, mở một khoảng sân rộng lớn, cũng chỉ để nuôi heo. Tính ra, nhìn đủ các loại heo có đây, tổng cũng phải mấy nghìn mấy trăm cái đầu.

Chúng nó khi còn sống thì vui thú vô hạn, sành ăn ngủ ngon. Nhưng đến ngày trưởng thành, lại đúng thời gian Tô Phi Hồng nhìn thấy, thích ăn chúng, thì hấn tuyệt không dung tình, kéo ra ngoài làm thịt, không xía đến cái gì gọi là lòng thương hại. Đặc biệt hấn chỉ thích ăn heo trưởng thành trong vòng nửa năm, sau nửa năm thì không thích, cho rằng thịt thiếu nộn.

Trong mười hai yêu tinh lại có trụ yêu Chu Chu, cũng rất bất hạnh rớt xuống nơi mà đối với loài heo chẳng khác nào địa ngục. Nguyên nhân rất đơn giản, khi đang hạ mây bay xuống, hấn nghe thấy được mùi hương mê người đến trí mạng, lại chính là món ăn khoái khẩu của thân trụ, phải nói là thích thích nhất a

~Mang theo nhiệt liệt tâm tình mà nhào tới chuồng heo ngăn nắp sạch sẽ gần đấy, hai con mắt vừa nhìn thấy máng thức ăn cho heo nằm phía trong kia tinh xảo và ngon lành hơn rất nhiều so với một nghìn năm trước, thì chẳng còn quan tâm gì nữa, hai mắt lập tức biến thành hình tim, hai tay mở rộng nhào đến.

Vì đang ở hình dạng người, đâm ra các vị heo con heo cháu đều không có nhận ra lão tổ tông của mình, đều sợ hãi mà thối lui sang 1 bên, nghĩ thầm vậy là sao? Lẽ nào cái ác vương gia kia không thể chờ được đến nửa năm? Chúng ta mới tròn có ba tháng mà hấn đã định ăn tươi rồi sao?? Thế cần gì phải kẻ bay từ trên trời xuống bắt chúng ta, làm vậy cho khó khăn làm chi??? Đã đường béo như thế rồi, chúng ta dù cho muốn chạy trốn, cũng trốn không thoát a.

Bất quá sau một khắc, chúng nó thấy cái-kia phi thân trực tiếp tới hướng cái máng lợn, ngay từ đầu còn tưởng rằng kẻ gia khoả kia mắt tèm nhem, thấy máng thức ăn lại nhìn nhầm thành tiểu trụ. Nhưng rất nhanh bọn chúng đều phát hiện ra không phải, bởi vì người kia lại tự nhiên mà vui mừng quỳ xuống dưới đất, hai tay khoác lên thành máng, đem khuôn mặt đẹp đẽ nhỏ nhắn mà vùi vào máng, cái động tác này ngoại trừ để ăn, bọn chúng nghĩ không ra còn có thể có công dụng nào khác.

Giữa lúc bấy trụ đang chuyển từ hoảng sợ sang đồng tình, sử dĩ vì chúng nhìn thấy hình thể gầy vô cùng so với chúng, chắc là không dám đi giành với cậu, mới đến chỗ chúng nó mà cướp giật cám heo. Chỉ thấy người kia ngẩng đầu lên, lấy tay lau một mặt dính đầy cám lợn, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời hét to một tiếng.

Một tiếng mà kinh động lũ trụ.

Người này chỉ kêu một tiếng, chuồng lợn mấy trăm đầu heo đều toàn bộ nằm úp sấp, có cả mấy đầu trụ vì chấn động mà ngất xỉu. Sau đó chúng lại nghe thấy một thanh âm mềm mại hoàn toàn khác so với tiếng hét khi nãy: “Không được, nhân loại đúng là vô dụng, cái mồm sao lại bé thế, có chút thức ăn mà ăn cũng không được, vậy thì biến về nguyên hình là được rồi, hắc hắc, yêu tiên đại nhân trên thượng giới chắc hẳn bề bộn công việc, chắc không rảnh quản ta có biến hình hay không.”

Lời thoại này không phải dùng lời con người, mà là ngôn ngữ loài heo. Thế là toàn bộ chuồng heo đều hai chân đạp đất, liều mạng đứng dậy rướn cái cổ, nhìn cái kia chuyển hoá hình người, quay về nguyên hình yêu tinh thực sự.

2. Chương 2

Chu Chu quay tròn một cái, thân hình mảnh khảnh như liễu thoáng biến thành một con heo nhỏ, rồi từ từ biến thành một con heo thật lớn không con nào sánh bằng. Hấn đi tới máng nước soi bóng mình, thở dài nói: “Một nghìn năm đã qua, tại trên núi bị Ngưu ca ca giám sát luyện công, còn không cho ăn vụng, chỉ có thể nhìn một núi đồi đầy cây cỏ nộn nộn mà chảy nước miếng. Cho tới bây giờ thì trưởng thành không ít, nhưng gầy nhiều, quả thực chỉ còn lại xương bọc da. Không được! Nếu đã xuống nhân gian một chuyến, ta dù thế nào cũng phải ăn cho đầy một bụng ham thích.” Hấn vừa nói, một bên quay đầu lại, đem cái mồm dài hấp một phát, cấp một máng hoa quả trụ hết sạch.

Vài cái đầu heo đứng thẳng dựa lên tường một lần nữa rồi lại nằm phục xuống, chúng nó rất hoài nghi, có thật là trụ không? Không phải là trâu đội da lợn đến ăn vụng chứ? Trụ căn bản là không có to lớn đến vậy? Nhất là đây lại trong vương phủ, cái thứ kia làm loạn ở đây vương gia thích ăn thịt trụ căn bản sẽ không cấp cho cái cơ hội này.

Y không phải tự xưng yêu tinh sao? Là yêu tinh thì hẳn là sống rất lâu rồi, vừa rồi hình như hẳn cũng từ trên trời hạ xuống. Ý nghĩ giản đơn của chúng bắt đầu tin tưởng đây nhất định là tổ tông yêu tinh của loài heo, bọn nó đơn thuần bình bình nhiệt huyết cho rằng lão tổ tông từ trên trời hạ xuống, để cứu chúng thoát ra khỏi bể khổ, tin tức này lập tức theo ngôn ngữ đặc biệt của loài heo truyền khắp các chuồng, tiếng heo kêu rầm rộ, đình tai nhức óc.

Nhiếp chính vương đang ở chòi nghỉ mát vui thú hưởng thụ sủi cỏ thịt heo nhỏ bé tinh xảo, vừa uống rượu vừa ăn nhàn nhã, bỗng giờ bị hai tiếng heo kêu như sấm khiến cho giật mình, ngã khỏi ghế gỗ lim tinh xảo, làm mất cả hình tượng nhiếp chính vương ưu nhã cao quý anh minh thần võ. Tô vương gia hỗn hển quát lớn: “Đi nhìn xem, chuồng heo phát sinh chuyện gì, heo mà cũng muốn tạo phản hả? Tạo phản cũng vừa lúc, giết mấy con đến đây, vừa lúc bản vương đang thèm thịt lợn sữa”

Wương gia tức giận, một tên lính hầu vội vàng cuống cả lên đi nhận nhiệm vụ, chạy đến chuồng heo kiểm tra sự tình.

Hai tiếng rống kia không chỉ gây kinh động đến vương gia, mà còn làm kinh động đến hội nuôi heo đang ngồi trong phòng uống trà, bọn họ nuôi heo nhiều năm thế, chưa bao giờ thấy tình huống này cả. Thế là đều chạy đến, hai mặt nhìn nhau nói: “Có chuyện gì vậy? Không phải lũ heo tụ tập tạo phản đó chứ?” Nói xong cũng nhin không được nở nụ cười, thầm nghĩ nếu heo mà phản động thật, chúng ta cũng không thể nhàn nhã mà ngồi đây ăn thịt heo, đây cũng không phải là nuôi lợn rừng.

Thế nhưng tiếng rống to như vậy, là sự thật không thể bỏ qua được, vương gia đã bỏ ra số tiền lớn mời bọn họ, chỉ để nuôi heo, giờ lại gặp phải chuyện không tốt thật không có mặt mũi nhìn người. Thế là mọi người đều hướng chuồng heo bước đi, mà tiếng bước chân của bọn họ tự nhiên rơi đến tai của Chu Chu. Dưới tình thế cấp bách mà biến về nhân dạng chắc là không còn kịp rồi, hẳn tại thời điểm mấu chốt thì lại rất chậm rất ngu a.

Chu Chu tới lúc gấp rút không thể nghĩ ra cách nào khác, hẳn to lớn như vậy ở một chỗ chuồng heo thì thật dễ thấy, kể cả có bị che mắt cũng có thể cảm thụ được hẳn không giống bình thường. Đang lo lắng, bỗng nhiên thấy đối diện có một chuồng bò, mấy cái đầu trâu tại chuồng nhàn nhã đi tới đi lui, một bên ve vẩy cái đuôi. Hẳn ngực vui vẻ, bốn vó, khởi bay lên không bay qua lan can chuồng heo, trong nháy mắt tụt vào chuồng bò, tìm một nơi ẩn mật mà ẩn nấp.

Bởi vậy khi mà hội nuôi heo chạy tới, hơn 11 chuồng heo ngoại trừ vài cái đầu heo đang bất tỉnh, không có chút dị trạng nào. Mấy người lắc đầu, toan quay trở về, gã lính được Tô Phi Hồng sai đến chạy tới, không dừng lại đã reo lên: “Vương gia lệnh cho ta tới hỏi một chút, vừa rồi có chuyện gì vậy? Heo muốn tạo phản sao? Được rồi, ngài nói ngài muốn ăn khảo lợn sữa liểu, đêm nay các người chọn một con heo tốt cấp trừ phòng làm thịt.”

Những người đó mang đáp ứng rồi. Chu Chu tại chuồng bò lý nghe, không khỏi tức giận, thầm nghĩ nhà này thật độc ác, thích ăn thịt heo còn chưa đủ, lại còn muốn ăn thịt lợn sữa. Hẳn nảy sinh tức giận trong lòng, đã nghĩ muốn nhìn xem cái gia hỏa độc ác kia hình dạng ra sao, liền quay đầu nhìn ra, đúng lúc gã lính cũng đang hướng chuồng bò mà liếc mắt, thế là thôi, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Cái gã lính thần kinh thật kiên cường dẻo dai, nếu là người bên ngoài, thấy đầu trư không sai biệt lắm so với đầu người, chỉ sợ bất tỉnh nhân sự. Ngược lại, hẳn không có, không chỉ không có, trái lại chỉ “Ngao” lên một tiếng, nhảy dựng lên nói: “Yêu quái a, đánh, mau đánh yêu quái, con bà nó khẳng định là con heo thành tinh, mau đánh a.”

Hắn hô to gọi nhỏ kêu đánh, Chu Chu cũng kinh hoàng, hẳn biến trở về nguyên hình kỳ thực đã có chút lo sợ bất an, cũng chỉ vì cố chấp với mỹ thực mà khiến hắn lớn mật biến nguyên hình, hôm nay nghe nhân gia muốn đánh hắn, hắn trăm triệu lần không dám thi ra pháp lực để phản kháng, huống chi đây dường như là phủ đệ của một nhà giàu, vạn nhất có nữa nào là tăng nhân đạo sĩ, chắc chắn không có phần thắng. Bởi vậy nghĩ tới nghĩ lui, nhớ tới trước khi hạ sơn Ngưu ca có dặn, gặp phải nguy hiểm chạy trốn là thượng sách. Thế là hắn một thân to lớn nhảy ra, kêu cũng không kêu lên tiếng, vội vàng chạy tới phía tiền viện. Nhảy lên đi ra ngoài, thời gian còn không có cho hắn thương cảm bọn tử tôn trong chuồng heo.

Dường như trên trời đánh một đạo cự lôi, hơn mười mặt tường đổ sập như sóng triều, phát sinh âm thanh như biển động. So với hai tiếng rống trước chỉ có hơn chứ ko có kém.

3. Chương 3

Chu Chu quay tròn một cái, thân hình mảnh khảnh như liễu thoáng biến thành một con heo nhỏ, rồi từ từ biến thành một con heo thật lớn không con nào sánh bằng. Hắn đi tới máng nước soi bóng mình, thở dài nói: “Một nghìn năm đã qua, tại trên núi bị Ngưu ca ca giám sát luyện công, còn không cho ăn vụng, chỉ có thể nhìn một núi đồi đầy cây cỏ nộn nôn mà chảy nước miếng. Cho tới bây giờ thì trưởng thành không ít, nhưng gây nhiều, quả thực chỉ còn lại xương bọc da. Không được! Nếu đã xuống nhân gian một chuyến, ta dù thế nào cũng phải ăn cho đầy một bụng ham thích.” Hắn vừa nói, một bên quay đầu lại, đem cái mõm dài hấp một phát, cắn một miếng hoa quế trư hết sạch.

Vài cái đầu heo đứng thẳng dựa lên tường một lần nữa rồi lại nằm phục xuống, chúng nó rất hoài nghi, có thật là trư không? Không phải là trâu đội da lợn đến ăn vụng chứ? Trư căn bản là không có to lớn đến vậy? Nhất là đây lại trong vương phủ, cái thứ kia làm loạn ở đây vương gia thích ăn thịt trư căn bản sẽ không cấp cho cái cơ hội này.

Y không phải tự xưng yêu tinh sao? Là yêu tinh thì hẳn là sống rất lâu rồi, vừa rồi hình như hắn cũng từ trên trời hạ xuống. Ý nghĩ giản đơn của chúng bắt đầu tin tưởng đây nhất định là tổ tông yêu tinh của loài heo, bọn nó đơn thuần bùng bùng nhiệt huyết cho rằng lão tổ tông từ trên trời hạ xuống, để cứu chúng thoát ra khỏi bể khổ, tin tức này lập tức theo ngôn ngữ đặc biệt của loài heo truyền khắp các chuồng, tiếng heo kêu rầm rộ, đình tại nhưc ọc.

Nhiếp chính vương đang ở chòi nghỉ mát vui thú hưởng thụ sủi cảo thịt heo nhỏ bé tinh xảo, vừa uống rượu vừa ăn nhàn nhã, bỗng giờ bị hai tiếng heo kêu như sấm khiến cho giật mình, ngã khỏi ghế gỗ lim tinh xảo, làm mất cả hình tượng nhiếp chính vương ưu nhã cao quý anh minh thần võ. Tô vương gia hỗn hển quát lớn: “Đi nhìn xem, chuồng heo phát sinh chuyện gì, heo mà cũng muốn tạo phản hả? Tạo phản cũng vừa lúc, giết mấy con đến đây, vừa lúc bản vương đang thèm thịt lợn sữa”

Vương gia tức giận, một tên lính hầu vội vàng cuống cả lên đi nhận nhiệm vụ, chạy đến chuồng heo kiểm tra sự tình.

Hai tiếng rống kia không chỉ gây kinh động đến vương gia, mà còn làm kinh động đến hội nuôi heo đang ngồi trong phòng uống trà, bọn họ nuôi heo nhiều năm thế, chưa bao giờ thấy tình huống này cả. Thế là đều chạy đến, hai mặt nhìn nhau nói: “Có chuyện gì vậy? Không phải lũ heo tụ tập tạo phản đó chứ?” Nói xong cũng nhin không được nở nụ cười, thăm nghĩ nếu heo mà phản động thật, chúng ta cũng không thể nhàn nhã mà ngồi đây ăn thịt heo, đây cũng không phải là nuôi lợn rừng.

Thế nhưng tiếng rống to như vậy, là sự thật không thể bỏ qua được, vương gia đã bỏ ra số tiền lớn mời bọn họ, chỉ để nuôi heo, giờ lại gặp phải chuyện không tốt thật không có mặt mũi nhìn người. Thế là mọi người đều hướng chuồng heo bước đi, mà tiếng bước chân của bọn họ tự nhiên rơi đến tai của Chu Chu. Dưới tình thế cấp bách mà biến về nhân dạng chắc là không còn kịp rồi, hắn tại thời điểm mấu chốt thì lại rất chậm rất ngu a.

Chu Chu tới lúc gấp rút không thể nghĩ ra cách nào khác, hắn to lớn như vậy ở một chỗ chuồng heo thì thật dễ thấy, kể cả có bị che mắt cũng có thể cảm thụ được hắn không giống bình thường. Đang lo lắng, bỗng nhiên thấy đối diện có một chuồng bò, mấy cái đầu trâu tại chuồng nhàn nhã đi tới đi lui, một bên ve vẩy cái đuôi. Hắn ngực vui vẻ, bốn vó, khởi bay lên không bay qua lan can chuồng heo, trong nháy mắt tụt vào chuồng bò, tìm một nơi ẩn mật mà ẩn nấp.

Bởi vậy khi mà hội nuôi heo chạy tới, hơn 11 chuồng heo ngoại trừ vài cái đầu heo đang bất tỉnh, không có chút dị trạng nào. Mấy người lắc đầu, toan quay trở về, gã lính được Tô Phi Hồng sai đến chạy tới, không dừng lại đã reo lên: “Vương gia lệnh cho ta tới hỏi một chút, vừa rồi có chuyện gì vậy? Heo muốn tạo phản

sao? Được rồi, ngài nói ngài muốn ăn khảo lợn sữa liểu, đêm nay các người chọn một con heo tốt cấp trù phòng làm thịt.”

Những người đó mang đáp ứng rồi. Chu Chu tại chuồng bò lý nghe, không khỏi tức giận, thầm nghĩ nhà này thật độc ác, thích ăn thịt heo còn chưa đủ, lại còn muốn ăn thịt lợn sữa. Hắn nảy sinh tức giận trong lòng, đã nghĩ muốn nhìn xem cái gia khảo ác độc kia hình dạng ra sao, liền quay đầu nhìn ra, đúng lúc gã lính cũng đang hướng chuồng bò mà liếc mắt, thế là thôi, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Cái gã lính thần kinh thật kiên cường dẻo dai, nếu là người bên ngoài, thấy đầu trư không sai biệt lắm so với đầu ngư, chỉ sợ bất tỉnh nhân sự. Ngược lại, hắn không có, không chỉ không có, trái lại chỉ “Ngao” lên một tiếng, nhảy dựng lên nói: “Yêu quái a, đánh, mau đánh yêu quái, con bà nó khẳng định là con heo thành tinh, mau đánh a.”

Hắn hô to gọi nhỏ kêu đánh, Chu Chu cũng kinh hoàng, hắn biến trở về nguyên hình kỳ thực đã có chút lo sợ bất an, cũng chỉ vì cố chấp với mỹ thực mà khiến hắn lớn mật biến nguyên hình, hôm nay nghe nhân gia muốn đánh hắn, hắn trăm triệu lần không dám thi ra pháp lực để phản kháng, huống chi đây dường như là phủ đệ của một nhà giàu, vạn nhất có nữa nào là tăng nhân đạo sĩ, chắc chắn không có phần thắng. Bởi vậy nghĩ tới nghĩ lui, nhớ tới trước khi hạ sơn Ngư ca có dặn, gặp phải nguy hiểm chạy trốn là thượng sách. Thế là hắn một thân to lớn nhảy ra, kêu cũng không kêu lên tiếng, vội vàng chạy tới phía tiền viện. Nhảy lên đi ra ngoài, thời gian còn không có cho hắn thương cảm bọn tử tôn trong chuồng heo.

Dường như trên trời đánh một đạo cự lôi, hơn mười mặt tường đổ sập như sóng triều, phát sinh âm thanh như biển động. So với hai tiếng rống trước chỉ có hơn chứ ko có kém.

~~

4. Chương 4

Chu Chu tru lên:

– Không phải! Ngư ca ca của bọn ta là yêu tinh tốt nhất, bọn ta đều coi Ngư ca ca là tối quan trọng, tối kính yêu thân ái, bọn ta đều coi tính mạng hắn quan trọng hơn của mình! – Hắn dùng sức lấy chân cào trên đất, tựa hồ để minh chứng lời nói đây là chân thật.

Tô Phi Hồng không muốn nghe nữa, hắn khoát khoát tay, lại nhúu nhúu chân mày, rồi sau đó hướng tới người nuôi heo và gã sai vặt trong phủ nói:

– Các người, mau tìm người sửa lại chuồng heo, sửa xong thì cỡi vồng, bắt bọn nó quay về chuồng, xong việc nhớ đem lưới trả lại cho bản vương!

Gã sai vặt sáp lại, bồi cười hỏi:

– Vương gia, con trư yêu này tính sao?

Lời còn chưa dứt đã bị Tô Phi Hồng trừng mắt một cái, sau đó hắn vung tay áo nói:

– Mang nó về trong viện cho ta. Mẹ nó! Hắn hại bản vương thậm như vậy, một đao làm thịt thật quá nhân từ cho hắn, nhất định phải hảo hảo hảo dẫn vật mới được” – Hắn nói xong liền phẩy tay bỏ đi.

Gã sai vặt cười cười tuân lệnh đi xuống, gọi người đến khiêng Chu Chu đi. Vương gia của bọn họ tuy bên ngoài là ưu nhã cao quý không giận tự uy, rất có hình tượng, nhưng đây chỉ vì hắn là nhiếp chính vương nên phải đội ra bên ngoài một cái mặt nạ thật đẹp. Thực ra trong phủ của hắn, tuy rằng bề ngoài vẫn cao quý ưu nhã là thế, nhưng cái miệng của hắn lại rất lợi hại, rất thích chửi lời thô tục. Thế nhưng bọn hạ nhân đều nghĩ vương gia như vậy lại dễ gần.

Chu Chu cứ như vậy bị trói bốn chân khiêng đến viện tử. Bởi vì hắn là một yêu tinh, cho nên bọn hạ nhân không kẻ nào bạo gan dám mở lưới ra, ngay cả Tô Phi Hồng cũng không dám. Hắn trên người có nhất kiện

pháp bảo, do chính Quan Âm đưa cho để giúp hấn phá Thiên Trư trận. Ai mà biết được khi thu hồi pháp bảo, yêu tinh có đào phạm lần nữa hay không, hay thậm chí quay ngược lại ăn tươi hấn. Hấn cũng không thể nghĩ đến chính mình một đời ăn trư, cuối cùng lại bị trư ăn, thật là bi kịch a..

Tắm rửa, thay đổi kiện áo choàng xong, Tô Phi Hồng cuối cùng vì mặt mày sạch sẽ mà cảm thấy tâm tình tốt hơn. Hấn nhìn thấy rõ rệt qua cửa sổ một cái đầu trư thật lớn dưới tàng cây hoa quế trong viện, nghĩ rằng cái đầu trư này tuy có điểm lớn bất thường, nhưng tại trư tộc mà nói, thật đúng là xinh đẹp, da thịt sạch sẽ hồng hào, trên có khối thiên màu đen lấm tấm những hoa văn, thân thể béo dòn tròn vo thật thích, bốn chân vẫn không ngừng cào cào trên đất, bộ dáng đáng yêu đến mức ngay cả kẻ thích ăn thịt trư cũng không nỡ giết hấn nữa.

Hấn chậm rãi thong thả bước ra, nhìn thấy con trư kia mấp máy môi, tựa hồ đang niệm chú ngữ gì đó, hấn trong bụng bỗng cảm thấy “Lộp bộp!” một chút. Vội vã bước vài bước tới bên Chu Chu, nghĩ thầm thật là nhảm lẫn, nhất định phải làm thịt con trư yêu này, nếu để hấn thoát khỏi lưới, thì ai trả cho ta cái công đạo, thậm chí còn bị ăn tươi.

Hấn đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên nghe thấy được mấy lời được coi là chú ngữ kia của Chu Chu:

– Ô ô ô, thiên linh địa linh, Ngươi ca ca người mau hiển linh., người đang ở nơi nào, tiểu trư rất nhớ người, ô ô ô, người lần trước đem chú ngữ chịu đòn mà không đau dạy ta niệm một lần ô ô ô, ta đảm bảo từ lúc này tuyệt sẽ không vì ngắm nhìn nộn cây cỏ đến thất thần, hoặc ngủ quên nữa. Ta nhất định sẽ chăm chỉ đem chú ngữ học xong thật tốt, ô ô ô, Ngươi ca ca người ở nơi nào, người trở lại cứu tiểu trư một lần nữa, ô ô ô....

– Phốc, ha ha ha... Tô Phi Hồng cũng không nhịn cười được nữa, cười đến nỗi cơ bụng thắt hết cả lại. Hấn từ nhỏ đã được tiếp thu nền giáo dục cực kì nghiêm ngặt, học văn tập võ thuyết trị quốc, mọi thứ hấn đều tinh thông. Hơn nữa quốc vụ bận rộn, do vậy hấn ít khi thoải mái mà cười to. Tuy rằng trong phủ không cần đeo mặt nạ, còn được tự do một chút, nhưng cũng không có chuyện gì thú vị phát sinh, mặc dù ngày lễ ngày tết hội hè nhiều gánh xiếc ảo thuật, gánh hát pha chút trò đùa giỡn, tạp kĩ, hấn cũng không cảm thấy buồn cười chút nào.

Thế mà hôm nay cái con trư yêu này, lại khởi phát dây thần kinh cười của hấn, nhất là khi thấy hấn khom lưng ôm bụng cười, lại còn dùng sức lay lay cái đầu, đem hai cái móng đàn chéo xát qua xát lại, giọng nghẹn ngào, uỷ khuất nói:

– Người xấu, người là người xấu, ô ô ô, người chê cười Chu Chu, ta muốn cho Ngươi ca ca gọi lôi đánh người, ô ô ô, Ngươi ca ca đối tốt với ta nhất, ngay cả con rắn thối kia cũng không dám khi dễ ta, ô ô ô..

Tô Phi Hồng cười đến ruột gan đều đau nhức, thiếu điều chưa lăn lộn trên mặt đất mà thôi, chợt nghe thấy có người đằng xa nói:

– Vương... Vương gia, cái kia... Đến lúc bày bữa, Vương gia ngày hôm nay... Nga, muốn ăn ở nơi nào?.....“Người kia... Hấn là Vương gia, tuy rằng làm ra động tác rất quái dị, nhưng hình dáng y phục kia thì không sai chút nào”.. Phó nhân nghi hoặc nheo mắt nhìn lại.

—

– Ân, liền bày ở viện này đi, ngày hôm nay buổi trưa sẽ ăn ở chỗ này- Tô Phi Hồng đứng thẳng dậy, cố gắng nhịn cười trả lời, hấn tâm tình vô cùng thư sướng, chậm rãi bước đến cái bàn dưới tàng cây hoa quế – Ân, không sai, thoang thoang hương hoa quế dễ chịu, cơm ngon canh ngọt, bên cạnh còn có con trư yêu pha trò cười, tẩm tặc, xem ra bản vương từ nay về sau sinh hoạt sẽ không còn buồn chán nữa. Thật là lý tưởng a~

5. Chương 5

Tô Vương gia lệnh một tiếng, bọn người hầu liền vội vàng bắt tay làm việc. Người bày bàn thì bày bàn, xếp ghế thì xếp ghế, dâng trà thì dâng trà. Một lúc sau, liền có hơn mười một nha hoàn, mang những cái đại

thực hạp đến, mở nắp đặt trên bàn, mùi thơm từ từ toả ra khiến Chu Chu vốn đang bị trói trong vòng chỉ có thể liên tục rướn cái cổ hướng qua nhìn, nước miếng chảy ra đều đều.

Hôm nay là mừng một, sở dĩ Tô Phi Hồng phải ăn chay vì đây là quy củ mà mẫu thân hắn từng đặt ra trong phủ. Bởi vậy hắn tuy rằng là không thịt không vui, nhưng mỗi ngày mừng một, mười lăm, cũng không dám vi phạm. Mẫu thân tạ thế đã lâu, hắn không phạm quy củ mà lão nhân gia định ra, coi như là để tưởng niệm.

Trên bàn cơm bày ra hơn mười mấy món ăn, từ màu xanh lục trong suốt, đến màu trắng như tuyết, rồi màu đen tuyền, màu vàng tươi, đủ loại màu sắc kiêu dướng, hình dạng cũng đều là xảo đoạt thiên công, thoát nhìn liền thập phần mê người. Nhưng Tô Phi Hồng vừa liếc mắt thấy mấy thứ này, tâm trạng vốn đang hào hứng bừng bừng, phớt phớt cũng lập tức đi xuống, hứng ăn uống cũng mất tâm tích luôn. Ngồi ở bên bàn gầy qua gầy lại trong đĩa cũng chẳng đào đâu ra món hắn thích ăn....

Đang phiền não làm sao nuốt trôi những thứ này, chợt nghe bên kia bỗng truyền đến liên tiếp những tiếng kêu to. Hắn nghiêng đầu nhìn, chỉ nhìn thấy đầu hoa trư đang liều mạng vươn dài thân rướn cái cổ, tứ chi liên tục quẫy quẫy đập đập, một đôi mắt ngập nước nhìn chần chằm bên này, trong miệng chảy xuống hai đạo nước miếng đáng xấu hổ, lớn tiếng kêu.

Tô Phi Hồng hướng hắn vẫy tay, đại hoa trư vui vẻ kêu một tiếng, định chạy tới bên hắn, nhưng lại vì sợi dây cột vào thân cây hoa quế mà không chạy đi đâu được. Không chờ hắn phân phó, đã có hai người hầu đồng loạt tiến lại, một tay đem cởi dây thừng ra, kéo Chu Chu nằm dài trước mặt hắn, hành động vô cùng lưu loát quyết đoán, khiến cho Tô Phi Hồng sợ hãi kinh thán: “thì ra bọn người hầu trong phủ đều dũng mãnh như thế, lẽ nào đây đều nhờ công mình hun đúc?”

Nhưng hiện tại hiển nhiên không phải lúc nghĩ đến cái vấn đề sâu xa này, Tô Phi Hồng hứng thú tập trung vào tiểu dung khả cục của Chu Chu. Thực sự là rất kỳ quái, trư cũng có biểu tình sao? Hình như là không có, cho dù có, biểu tình của trư, hắn thân là nhân loại cũng không có khả năng thấy được. Thế nhưng cái gì lại khiến hắn cảm thấy cái đầu trư yêu này đang cười nhỉ? Cái dạng thèm nhỏ dãi, lại mang theo ý hướng hắn cười đầy trông mong.

“Người muốn ăn mấy thứ này sao?” Tô Phi Hồng nhìn không được vô vô đầu Chu Chu, thấy đôi mắt y tựa hồ lại mở lớn thêm một vòng, nhìn thức ăn để trên bàn liều mạng gật gật cái đầu. Hắn nhìn cười lại vô vô đầu y: “Nhưng này đều là đồ ăn của người, chẳng nhẽ ngươi thích ăn?” Hắc hắc, không biết sao, đứng trước mặt đầu heo yêu này toàn bộ tức giận tựa hồ đều tiêu biến hết. Thế nhưng hắn rất muốn nhìn thấy dáng vẻ cầu xin khẩn ái của y, tuy hắn không phải heo nhưng không hiểu sao hắn lại thấy con heo này thật đáng yêu a

~“Thích ăn thích ăn, ta muốn ăn, heo chúng ta cái gì cũng đều thích ăn hết.” Ngoài dự liệu của Tô Phi Hồng, Chu Chu cứ nhiên giơ lên hai móng trước, nhào cả người tới, mõm trư thật dài đóng vào mở ra, ngay lập tức thể hiện bản chất ham ăn của mình, như thế nếu chậm một chút, những mĩ thực này sẽ không có duyên với hắn mà biến đi mất.

Tô Phi Hồng chậm rãi cúi đầu, mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào hai cái chân heo. Hắn tuy rằng tính cách không câu nệ tiểu tiết, nhưng dù sao cũng xuất thân là Vương gia, ít nhiều cũng mang theo chút khiết phích (bệnh sạch sẽ), lập tức hắn dùng khăn tay, nhẹ nhàng nâng một cái móng trước của Chu Chu lên, thật không ngờ, đôi chân này lại sạch sẽ tuyệt không nhiễm một hạt bụi, đôi chân tuyết trắng thật có thể so với bạch bào của hắn.

“Cho ta ăn một chút đi.” Chu Chu bỗng nhiên đẩy đẩy đuôi của Tô Phi Hồng, biểu đạt khát vọng tâm tình. Hắn động tác đáng yêu đến nỗi Tô Phi Hồng được một trận cười, nhưng lại cố ra vẻ nghiêm trang lắc đầu nói: “Không được, ngươi là một con heo, hơn nữa lại to như vậy, cho ngươi ngồi ăn cùng ta, ta chẳng phải ta sẽ chẳng còn gì để ăn sao?” Hắn nói xong, thấy Chu Chu trong nháy mắt buồn bã hẳn đi, chẳng hiểu vì sao ngực lại rộn lên một chút không đành lòng, tay phải liền không nghe theo mệnh lệnh từ đại não, lập tức gắp một khối lệ phổ sọ (khoai sọ), còn cẩn thận chấm đường, sau đó nhẹ nhàng đưa vào miệng Chu Chu.

Chu Chu nhai hai ba lần rồi nuốt xuống, trong mắt tự nhiên chảy ra hai đạo nước mắt, khiến Tô Phi Hồng nhảy dựng lên, nghi hoặc nói: “Không phải chứ? Khoai sọ này là trần phẩm nhân gian của chúng ta, rất

nhiều người muốn ăn đều không có mà ăn, có thể nói là mỹ vị thập phần khó tìm, sao người ăn xong lại khóc? Lẽ nào khẩu vị người và trư, thực sự khác nhau nhiều vậy sao?”

“Ta... Ta không phải khóc..” Chu Chu xoay qua cái mông, sau đó cảm động dùng chân đẩy đẩy Tô Phi Hồng, nức nở nói: “Ta khóc, là bởi vì ta cho tới bây giờ đều không có ăn cái gì ngon đến vậy, ô ô ô, ăn quá ngon, thật là ăn quá ngon ... Từ khi ta mới sinh ra, chỉ có cám loãng của trư cùng với cỏ cây tươi, chưa từng có hi vọng xa vời là mấy món gì gì đó trên bàn cơm của chủ nhân, sau khi... sau khi thành tinh, còn thảm hại hơn nữa, Ngưu ca ca... Ngưu ca ca hẳn muốn chúng ta hảo hảo tập trung tu luyện, không chịu để chúng ta ăn cái gì, ta nhìn đầy khắp núi đồi non nộn cỏ xanh, chỉ có thể len lén chảy nước miếng.. Ô ô ô, đều là con rắn thối cùng con cạp bọn họ, bọn họ bởi vì không dám ăn thịt, đương nhiên sẽ không cho chúng ta ăn, thấy được đều tố giác với Ngưu ca ca, làm hại ta cùng Mã ca ca còn có tiểu đương cũng không dám ăn vụng, ô ô ô... Ta... Ta thực sự thật không ngờ sau hạ xuống trần gian còn được ăn nhiều như vậy mỹ vị gì đó, ta ban đầu chỉ định ở chuồng heo mà ăn vụng chút cám cho thoả thích thôi.”

6. Chương 6

Chu Chu càng nói càng thương tâm, nước mắt tập trung thành chuỗi thi nhau tuôn rơi. Rõ ràng là cảm thấy rất buồn cười, nhưng chẳng hiểu vì sao trong thâm tâm Tô Phi Hồng lại nổi lên thương hại. Hắn thở dài, lấy khăn tay để trên bàn chùi nước mắt cho Chu Chu rồi nói: “Trở nên nổi bật, đắc đạo thành tiên, đây đều là chuyện ước ao của bao nhiêu người mà không đạt được, lại phải chịu biết bao chua xót. Còn người, trư chẳng phải là thích ăn thích ngủ nhất sao, cùng lắm thì cuối năm chịu một đao, tiếp theo còn có thể đầu thai làm người mà tiêu dao khoái hoạt. Còn thành tinh thì thôi rồi, để tu đạo, bản năng đều bị cướp đoạt, vậy thì còn gì là thú vị?” Hắn cười cười nói nói, bản thân hắn, hoá ra lại tập trung lắng nghe những gì trư yêu nói, lại còn nổi lên cảm giác đồng bệnh tương liên mà thương cảm.

“Ta... Ta còn muốn ăn một khối khoai sọ kia, có được không?” đôi mắt trông mong của Chu Chu tập trung nhìn Tô Phi Hồng, trong miệng lại chảy ra một đạo nước bọt dài, làm cho hắn cười ngất. Vốn cho rằng nói ra được tiếng lòng mình có thể làm trư yêu xúc động, hai người còn có thể từ từ tâm tình tận sâu vấn đề, ai biết hắn trông mong nhiều như vậy, lại đổi lấy một câu nói như thế kia của đối phương.

“Ăn đi ăn đi, cái đầu heo đáng giận này.” Tô Phi Hồng phiền muộn lại cầm lên một khối to khoai sọ thượng đường, nhét vào miệng Chu Chu, một bên cảm giận nói: “Tuy nói người chỉ là đầu heo, kể cả hiện tại đã thành yêu, tư tưởng suy nghĩ cũng nên tiến hoá một ít chứ, không cầu người có thể đạt được trình độ cao như ta, nhưng tối thiểu, cũng mong người được như những người bình thường, cũng nên tập trung suy ngẫm về đường đi lối lại cũng như nhân sinh. Huống chi người bây giờ còn đang ở hoàn cảnh thập phần nguy hiểm, ta là địch nhân của người, thử nhìn xem, đối mặt ta, người nghĩ được gì ngoài trừ việc ăn, người..”

Chu Chu được ăn liền tâm trí nở hoa, hoàn toàn coi lời hắn nói như gió thoảng bên tai. Tô Phi Hồng nói đến miệng khô lưỡi khô, mới phát hiện ra suốt vừa rồi đều là hắn tự lảm bảm. Hắn quá mệt mỏi, thế là đem hết cái đám trên bàn đổ hết trước mặt Chu Chu, nghĩ thầm cái trư yêu này thật không có tiền đồ, hừ, ta cùng hắn nói nói vậy để làm gì, nhờ đâu hắn bắt đầu để ý hoàn cảnh, bắt đầu ra sức chạy trốn, thoát được khỏi cái lưới này, ta chẳng phải là rủi ro hay sao?

Một bàn thức ăn nháy mắt đã bị Chu Chu ăn hết sạch sẽ. Tô Phi Hồng bắt đầu dĩ cười cười, nghĩ thầm: “vốn còn không muốn ăn, cái này là tối thích ăn mà lại không ăn, ta ngày hôm nay thật có vấn đề, đối một con trư, lại là yêu trư mà đối tốt như vậy, truyền ra ngoài còn không khiến người ta cười đến rụng răng hay sao?”. Hắn nghĩ tới đây, mang theo quyết tâm hiện rõ lên khuôn mặt, lạnh lùng nói: “Đã ăn no rồi, mau quay về nằm ngốc dưới tàng cây cho ta, nếu thấy một tia dị động nào, ta lập tức tương người làm thịt nhắm rượu.”

Trả lời hắn chính là một trận “Hô hô hô” thanh âm. Tô Phi Hồng cúi đầu vừa nhìn. Giỏi ghê, cái trư yêu kia thế mà đã ngủ, hơn nữa còn duy trì cái móng trước khoắc lên đùi hắn tạo thành một tư thế ngủ thật mất tự nhiên, cái đầu heo to tướng áp lên khiến Tô Phi Hồng cả đùi đều đau. Quay lại gương mặt nhìn

bàn, ngay cả nước cũng không còn, hoá ra cái trư yêu này sau khi ăn thật nhiệt tình, phát hiện thực sự không còn gì để ăn ngay lập tức liền xoay qua ngủ.

Tô Phi Hồng tức giận đẩy đại hoa trư ra, thấy một đôi mắt y tí hí mở ra, hắc ác thanh ác khí quá lớn: “Bản vương đối với ngươi thật tốt quá, khiến ngươi không biết thân biết phận phải không? Mau cút ngay về dưới tàng cây mà ngủ cho ta, bằng không cẩn thận ta trở mặt.” Hắc rống xong, bỗng nhiên cảm thấy không được tự nhiên, cũng cảm thấy kỳ quái, tựa hồ hắc đối với trư yêu này nảy sinh điểm cảm tình gì đó. Đường như, liên rống vài câu đều nghĩ có chút không được tự nhiên, lẽ nào bởi vì hắc cùng ta có điểm tương tự giống nhau?

Đôi mắt tí hí của đại hoa trư lập tức lại nhắm lại, những lời này của Tô Phi Hồng ý tứ gì hắc không cần biết, trong óc cũng chẳng suy nghĩ gì, nhưng trong đó có điểm hắc nghe rõ. Chỉ cần có chữ này, đó chính là cảm thấy mỹ mãn nữa, ở đâu mà ngủ hay không ngủ không cần biết? Thế là hắc hai móng trước rời khỏi cái đùi Tô Phi Hồng, lung lay lúc lắc tiêu sái quay về hoa quế dưới tàng cây, đem thân thể cuộn tròn thành một đống, chỉ trong nháy mắt, tiếng ngáy đều đều nhẹ nhàng lại vang lên.

“Ngươi đúng chỉ là cái não trư, ta là đang rống ngươi...” Tô Phi Hồng khẩu khí rắn dạn chưa được nửa câu, lại nghe được tiếng ngáy quen thuộc, khiến hắc nhất thời suy sụp, đối với con trư này thật hết cái để nói. Phất phất tay, mệnh lệnh phó nhân thu dọn bàn ăn. Hắc cũng thẳng hướng phòng mình mà đi, mặt trời gay gắt chói chang như vậy, nghỉ ngơi một hồi cho thoải mái.

Nằm sát vào tường bên rìa tháp thượng, một cỗ mát lạnh tựa băng khiến thật thích ý. Tuy rằng đã là mùa xuân, nhưng Tô Lý quốc nằm ở phía nam, lúc này lại là lúc tập trung nhiệt. Tới giữa hè, khí trời không phải chỉ dùng hai chữ khốc-liệt mà hình dung đâu, cũng may quốc gia giàu có, tuyết đại bộ phận bách tính đều có thể đào một hầm băng, để khi đến mùa hè, liền xuất ra băng để giải nhiệt.

Bên cạnh có nha hoàn nhẹ nhàng phe phẩy quạt, gió thoảng qua xuy xuy mát trên người, càng thích ý không gì sánh được. Nhưng Tô Phi Hồng lại cảm thấy khó chịu. Sao lại khó chịu vậy, trước đây chưa từng có chuyện này. May là hầu hạ hắc chính là thiếp thân nha hoàn, lại biết chính mình phe phẩy quạt cũng không sai, bằng không mà thay người khác, chỉ sợ là đã bị đoạ không nhẹ.

“Vương gia, người xảy ra chuyện gì?” Thu Thoan thực sự nhìn không được nữa, vương gia cứ lật qua lật lại như vậy, đã qua nửa canh giờ rồi, giờ ngủ trưa cũng sắp qua rồi, hắc hôm nay đây là xảy ra chuyện gì.. Sau một khắc, nàng nhìn thấy vương gia nhà mình ngồi dậy, buồn bực nói: “Quái lạ, ta tại sao lại nghĩ tới nó chứ, chẳng qua chỉ là một con heo”

7. Chương 7

Tuy rằng mới nói như vậy, nhưng hắc đã xuống khỏi giường đi tới bên cửa sổ và nhìn. Cây hoa quế lúc này đổ bóng mát mẽ ở nửa phía nam, mà đại hoa trư lại nằm ở phía Bắc, dương quang chính ngọ nóng rất bắn thẳng trên người hắc, chỉ nhìn thôi mà cũng toát mồ hôi. Nhưng cái đầu heo này dường như là không cảm giác chút nào, vẫn cứ ngủ đến thập thần ngọt ngào, thanh âm khò khè không lớn có vẻ rất vui vẻ.

“Con trư ngu ngốc này, không cảm thấy nóng sao?” Tô Phi Hồng nhìn không được mắng một câu, Thu Thoan ở bên cạnh nghe thấy được, không khỏi cười khanh khách nói: “Vương gia nói thực buồn cười, trư cũng chẳng phải là người, đâu thể có những tâm tư này của chúng ta, tuy rằng hắc đã tu luyện thành yêu, nhưng vẫn chỉ là trư.. Ta xem lũ trư ở hậu viện, thường xuyên thích nằm ở trong bùn phơi nắng, có lẽ trư cho rằng như vậy rất là thích ý, còn nếu như hắc thực sự cảm thấy phơi nắng không tốt, sẽ tự mình dời đi.”

Thích ý? Tô Phi Hồng trông vắng thái dương trên đỉnh đầu, dù thế nào cũng không thể tin đại hoa trư đắm chìm trong dương quang hạ hội như vậy mà cảm thấy thích ý được. Hắc quay đi bước được vài bước, lại không nhìn được dừng lại phất tay nói: “Đi, phái vài người, khiêng con trư ngu ngốc này vào nhà. Mẹ nó! Thật vất vả mới có được một con yêu tinh, để phơi nắng mà chết, thật là quá lãng phí.” Nói đến cuối cùng,

chính hắn cũng cảm giác được lo lắng đến một con trư thật mất thể diện đi, nhin không được vì hành động này mà tìm ra một cái lí do thật thoải mái.

Nhưng Thu Thoan đã bị dọa ngồi xuống trên mặt đất. Nàng hầu hạ Vương gia đã năm năm, cũng chưa từng thấy vương gia quan tâm tới cái gì, tới ai. Năm ngoái mùa hè, tiểu thư nhà Tả thừa tướng, đặc biệt tới thăm hắn, kỳ thực là do phụ mẫu nàng sai đến, hi vọng nàng có thể nhóm lên tại vị nhiếp chính vương nắm hết quyền hành này tia lửa tình yêu, lại bị vương gia làm cho sụp đổ kế hoạch, chiêu đãi gia đình tiểu thư ngồi dưới tàng cây nửa ngày, sau đó đi xử lí chính vụ. Mà vị tiểu thư kia ngồi phơi nắng nửa ngày, cũng chẳng nghe thấy hắn hỏi lấy một câu. Sau đó hắn nghe nói vị tiểu thư kia khóc bỏ đi, cũng bất quá là cười bỏ qua mà thôi.

Không sai, Tô Phi Hồng là người như thế đấy, một con người lạnh lẽo tuyệt tình, hắn tuy rằng thích chưng diện, thích ngắm mỹ nhân, nhưng đó chỉ là bản tính của hắn, yêu thích hết thảy cảnh đẹp ý vui. Hắn chưa bao giờ vì ai mà động tình. Hiện nay đương kim thái hậu hậu đãi với hắn, hắn cũng chỉ lãnh đạm, thờ ơ. Vậy mà bây giờ, hắn lại dùng quan tâm chưa từng có với ai khác tập trung lên người một con trư, cũng khó trách Thu Thoan sợ đến ngã ngồi.

Tô Phi Hồng then quá thành giận, liếc mắt nhìn tì nữ tâm phúc, khiến Thu Thoan sợ hãi vội vã đứng lên, nhanh như chớp chạy ra ngoài kêu người đến khiêng trư, để lại Tô Phi Hồng một mình ngồi trên giường, lẩm bẩm: “Mẹ nó! Ta có đúng là có bệnh rồi không? Sao lại đem cái con trư kia để bụng? Ông trời ơi, ta cũng chỉ nói với nữ nhi nhà Lại bộ thị lang một câu “ta thà rằng cưới một cái đầu trư, cũng sẽ không cưới người” nhưng...nhưng đây chỉ là nói vui đùa thôi., người cũng thấy đấy, nữ nhân kia thật da mặt dày siêu cấp, cho nàng ngồi uống nước trà một mình căn bản cũng vô dụng, thậm chí ngay cả khi nước trà cũng không mang ra, nàng vẫn có thể bất động như một ngọn núi ngồi im một chỗ. Nếu ngày đó ta không nói những lời này, nàng có lẽ sẽ nhào vào trong lòng ta mà dựng nên không ít sự tình, ông trời ơi, người không thể vì vậy mà bắt ta phải thực sự cưới một cái đầu trư. Ta tuy rằng không quan tâm tới thiên hạ, nhưng ta cũng không mong trở thành cái vương gia đầu tiên trong lịch sử cưới trư làm thê tử!”

Hắn bên này đang lẩm bẩm, bên kia mấy người hầu đã hợp lực khiêng Chu Chu tiến đến. Vài người một đến đầu và đẩy mồ hôi, tự nhiên cũng sẽ chẳng có tâm trạng tốt, “Rầm” một tiếng, đem Chu Chu cùng cả lưới cả ***g ném cả thảy xuống mặt đất trong phòng ngủ, phát sinh tiếng vang thật lớn khiến Tô Phi Hồng phục hồi lại tinh thần. Hắn vừa muốn răn dạy bọn người hầu vài câu, đã thấy trên mặt đất đại hoa trư từ từ mở mắt, nhìn thoáng qua Tô Phi Hồng, hắn mở mồm bập bập gì đó, sau đó đem thân thể mập mập trở qua, tiếng ngáy liền sau đó vang lên.

Tô Phi Hồng quả thực hết chỗ nói rồi, hắn bỗng suy nghĩ xem vừa rồi đại hoa trư bập bập mồm là có ý tứ gì, có lẽ là nhớ tới bữa cơm buổi trưa. Giải ghê, hoá ra ở trong mắt y, hắn chẳng khác nào cái phiếu ăn. Tô Phi Hồng tiến đến đập đại hoa trư mập mập mấy đá, thế nhưng ngoại trừ thấy được đồng thịt mỡ trên người đầu heo này rung mấy cái, cũng chẳng còn gì tái di chuyển nữa. Hắn lại đập mấy đá, vẫn bất động, thế là hắn tuyệt vọng, biết chỉ dựa vào vũ lực, là không có khả năng đánh thức cái con heo này.

“Quên đi, nếu đã ngủ đến ngọt ngào như vậy, vậy ngủ đi, ngủ quên đến chết luôn đi. Thật không tin được người như vậy mà lại là yêu tinh, làm thế nào mà tu đạo được.” Tô Phi Hồng hăm hừ tập trung mắng vài câu, sau đó cũng lên giường, lúc này đây hắn chưa được non nửa khắc, nghe thấy tiếng ngáy đều đều của Chu Chu, liền ngủ say không gì sánh được.

Thu Thoan thực sự quá chấn kinh rồi, nàng không thể nói được gì khi nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc thần thái an bình của vương gia nhà mình. Không phải vừa rồi chủ tử còn lật qua lật lại không ngủ được, tại sao trong chớp mắt đã nghe thấy tiếng ngáy bên trong? Trước đây hắn ngủ nhưng vô cùng yên tĩnh. Nàng cười thầm nhìn đại hoa trư, bỗng nhiên lại cảm thấy run sợ, thậm chí không phải chứ? Ông trời không thể tàn nhẫn như vậy, sẽ không bởi vì vương gia sợ bị lang nữ nhào vào trong lòng mà thuyết ra một câu “ta thà rằng cưới cái đầu trư cũng không cưới người”, sẽ thực sự an bài cho chủ tử một cái đầu trư? Nhưng... Không có khả năng, đây tuyệt đối là không thể. Thu Thoan sợ run cả người, vội vã tìm cách rũ bỏ suy nghĩ đáng sợ này đi.

~~~

8. Chương 8

Tô Phi Hồng cứ thế mà ngủ thẳng đến giờ Mùi, đứng lên tự thấy thần thanh khí sáng. Hắn quay sang nhìn đại hoa trư

bên cạnh, vẫn ở chỗ cũ khò khè khò khè ngủ, không khỏi bật cười nói: “Thảo nào có thể to như vậy, béo như vậy, cứ ăn cho thích lại ngủ, không mập mới là lạ.” Vừa nói cười rồi quay về phía Thu Thoan nói: “Đi thư phòng mang hết tấu chương đến đây, phân phó trừ phòng một tiếng, buổi tối làm cơm nước nhiều gấp đôi buổi trưa. Hừ, ta cũng không tin, cái đầu heo này có thể ăn nhiều đến vậy.”

“Vương gia, người không nghĩ là.....cái đầu heo này đến lúc đó ăn không đủ no sao?” Thu Thoan không sợ chết hởi ra vấn đề trong lòng nghi hoặc, không có biện pháp, nàng thật sự là quá hiếu kỳ nữa. Quả nhiên, sau một khắc, vương gia bị bóc trần tâm tư, thẹn quá thành giận, thấp giọng quát: “Bảo người đi thì người cứ đi, có thời gian để đứng đó mà lăm nhăm linh tinh à? Nực cười, ta là người, hắn là yêu, hơn nữa ta đường đường là vương gia, lại đi lo lắng chuyện cái đầu trư ăn không đủ no sao? Bỏ đi Bỏ đi Bỏ đi, cứ theo phân phó của ta mà làm.”

Thu Thoan vội vã đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau liền ôm tập tấu chương đi vào. Tô Phi Hồng liền xuống bàn bên cửa sổ, bắt đầu làm việc.

Cũng không biết qua bao lâu thời gian, núi nhỏ tấu chương trên bàn cuối cùng cũng coi như phê xong, hắn vươn duỗi thắt lưng, thở dài nói: “Ca ca, đến khi nào thì người mới có thể không nhu nhược nhất gan như vậy nữa, ra dáng thái tử đương triều một chút đây, thế thì ta cũng có thể yên tâm mà giao thiên hạ này cho người, cho dù ta phải theo bên cạnh phò tá cũng được, cũng đừng đem cái việc này giao cho ta mà. Ai~, ta không muốn làm hoàng đế, một chút cũng không mong, người nhất định phải cứu cứu ta..”

“Người không phải không muốn làm hoàng đế sao, vậy người phê mấy thứ này làm gì? Ta đọc truyền kì tiểu thuyết, có rất nhiều chuyện nói về những người không phải là hoàng tử nhưng lại có suy nghĩ phải làm hoàng đế..” Cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến một thanh âm. Tô Phi Hồng nhìn lại, chỉ thấy Chu Chu không biết từ lúc nào đã tỉnh dậy, tại chính nơi đó nằm úp sấp, dùng một bộ dáng biểu tình đầy buồn chán nhìn hắn.

Hắn chẳng hiểu sao bỗng chốc thấy lòng như nở hoa, một mối cũng vô tung vô ảnh, cười cười nói với Chu Chu: “Mọi việc luôn luôn ngoại lệ, ngôi vị hoàng đế đối với ta mà nói dễ như trở bàn tay, nhưng một chút ta cũng không muốn ngồi lên. Bỏ đi, ta sợ dĩ còn phê mấy thứ này, là ca ca ta bây giờ còn chưa có năng lực xử lí chúng. Nhưng hắn lại là người tốt, rất chân thành, đầu óc sáng lán, ta tin tưởng một ngày nào đó hắn sẽ trưởng thành, có năng lực. Àn, đây là chuyện của nhà ta, trong chốc lát không thể nói rõ cùng người, nhưng thật ra người, một con trư cũng thích đọc tiểu thuyết sao? Đây là lần đầu ta nghe thấy chuyện này.”

“Tiểu thuyết rất có ý tứ, nhưng tối trọng yếu là, khi đọc tiểu thuyết có thể nằm thẳng trên giường mà đọc, cũng không bị bắt phải luyện công.” Chu Chu động động thân thể, thay đổi thay đổi tư thế nằm úp sấp thoải mái hơn, bắt mắt nói: “Sao trư lại không thể đọc tiểu thuyết? Người coi thường trư chúng ta sao? Hừ, trư chúng ta trông thế nhưng là loài vật rất thông minh, nếu như móng chúng ta mà tiến hoá được như tay người, Ai dám nói chúng ta không thể sáng tạo ra chữ Hán nào? Biết đâu chúng ta viết ra chữ còn đẹp mắt hơn so với nhân loại các người.”

Tô Phi Hồng nhin không được cười ha hả, lắc đầu nói: “Người, ở đây mà mộng tưởng hão huyền.” Hắn thấy rằng cùng Chu Chu tán dóc rất có ý tứ, thế là còn vẫy tay, muốn hắn đến bên mình mà nằm úp sấp. Ai dè Chu Chu lại ngoảnh mặt đi, rõ ràng là bắt hắn yêu cầu lại.

“Qua đây, theo ta trò chuyện.” Tô Phi Hồng nhăn cười ra mệnh lệnh, lại thấy đầu heo vẫn như cũ lắc đầu, hắn tăng hắng hai tiếng, lại ha hả cười nói: “Qua đây đi, người buổi trưa hôm nay ăn cơm nước của ta, lúc này không nên đùa giỡn tính tình của ta chứ.”

“Cái này không phải đùa giỡn.” Chu Chu quay đầu, nghiêm túc sửa: “Ta cũng không cần phải ... đùa giỡn tính tình của người, người ngoại trừ dùng một cái lưới lớn trùm lấy ta, đá ta vài cái, bù lại cho ta rất nhiều

thứ ăn ngon, coi như huê đi.....Bỏ đi, là bởi vì ta lười động, người chẳng lẽ không biết nói trư đều là rất lười biếng sao? Ta nói nhiều như vậy xem ra là không đúng rồi” Hấn nói xong, lại vùi đầu xuống giữa hai móng, xem ra là dự định tái nghỉ ngơi một hồi.

Tô Phi Hồng lại vừa bực mình vừa buồn cười, trông mắt vừa chuyển, bỗng nhiên cười nói: “Phải? Người không muốn qua đây, tốt lắm, mâm hoa quế cao này ta tự mình ăn..” Lời còn chưa dứt, hiệu quả kinh người của những lời này liền lập tức hiển hiện, Chu Chu nhanh chưa từng thấy giơ móng lên, sau đó cấp tốc đứng thẳng thân thể, triển khai tứ chi hướng hấn chạy tới, vèo một cái đã vọt tới bên người hấn rồi phanh lại, nhếch môi nở nụ cười cười, một đạo ngân sắc nước bọt từ cái miệng chảy xuống”.

“Người nhà này khóa, không được làm bẩn y phục của ta.” Tô Phi Hồng kinh hãi kêu to. Sau một khắc, Chu Chu vươn móng sát sát mềm, lau đi nước bọt đang nhều ra, sau đó hướng đôi chân khoát lên cánh tay Tô Phi Hồng, hắc hắc cười cười nói rằng: “Hoa quế cao đâu? Ở nơi nào ở nơi nào? Hoa quế cao đâu?”

Tô Phi Hồng mắt tròn trắng lên trời, nhìn tay áo của mình: xong, y phục này không thể dùng được nữa, hấn thực sự là tự làm bậy không thể sống, biết rõ đầu heo này có bao nhiêu lười, bao nhiêu tham, nghe thấy hoa quế cao ba chữ hấn nhất định hội chảy nước miếng, vậy mà lại dùng thứ này để dụ dỗ hấn. Nhưng..... Hấn nhớ tới cái hình dáng vừa rồi của đầu trư rắc rối kia, lại nhin không được cười ra tiếng, hai tay không tự kìm hãm được sờ sờ đầu đại hoa trư, thầm nghĩ trư yêu này hình dáng vừa rồi thật đúng là đáng yêu quá, nếu như mỗi ngày đều có thể thấy hấn biểu diễn một hồi như vậy, kỳ thực bản một hai kiện y phục, cũng chịu đựng được.

---

9. Chương 9

“Hoa quế cao đâu?” Chu Chu nhìn không thấy hoa quế cao, hướng cái mũi ngửi ngửi khắp nơi, vẫn không ngửi thấy hương vị ngọt ngào. Y vẫn không bỏ qua, túm lấy cánh tay Tô Phi Hồng lay lay. Cuối cùng Tô Phi Hồng bất đắc dĩ nói cho hấn, rằng không có hoa quế cao gì hết, vừa rồi đều là gạt hấn. Đại hoa trư rên rỉ một tiếng, nằm trên mặt đất không thấy động đậy gì nữa.

“Này, người làm sao vậy?” Tô Phi Hồng lại càng hoảng sợ, nghĩ thầm không có khả năng như vậy mà tức chết chứ, trư có thể kích động đến thế được sao?? Cho tới giờ cũng chưa có nghe qua cái này, hấn đáp đập đại hoa trư, nhưng chỉ đổi lấy hai tiếng rên rỉ vụn vặt.

“Hừ. Thì ra là đang cấu kính sao?”. Tô Phi Hồng lại lắc đầu cười cười, một bên ung dung ngồi xuống, một bên chậm rãi nói: “Này, có biết là người rất không có cốt khí hay không? Kỳ thực ta lừa người như vậy, người nhẽ ra không muốn ở một chỗ với ta, người hoàn toàn được phép vung vẩy cái đầu, quay lại bên kia tiếp tục nằm sấp..”

Đại hoa trư lại hừ một tiếng, tỏ ra không đồng tình, khiến cho Tô Phi Hồng dở khóc dở cười: đầu heo này, lại là làm biếng rồi, nhưng đúng là, trư còn có có cốt khí của động vật sao? Còn lũ trư nuôi trong hậu viện, mỗi ngày đều phải nghe tiếng kêu thảm thiết của đồng bạn bị làm thịt, nếu mà nói có cốt khí, thì chẳng phải đã sớm tuyệt thực tự sát rồi hay sao? Kết quả chúng nó ăn vẫn cứ ăn, ngủ vẫn cứ ngủ, nếu không có như vậy, thì sao có được một lũ trư béo khỏe béo đẹp thế kia? Đầu heo này tuy rằng đã thành tinh, nhưng một chút thông minh cũng không có, thì nói gì đến cái cốt khí ấy.

Đang muốn cười, chợt thấy Thu Thoan đi đến, trong tay bưng đến một cái thực hạp, đi tới gần mỉm cười nói: “Chủ tử, trư phòng vừa hấp ra hoa quế cao cùng mít táo cao, chúng ta còn phối thêm ít mít hoa quả...” Lời còn chưa dứt, chợt nghe dưới bàn “Ngao” một tiếng, tiếp theo một bóng đen dùng thế “thái sơn áp đỉnh” đánh tới, làm Thu Thoan sợ đến kêu lên một tiếng, nàng chưa kịp để thực hạp rơi tay đặt xuống bàn, làm thực hạp bay một vòng trên không trung.

Vào đúng khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, chỉ thấy bóng đen hình dáng mập mạp bỗng nhiên quay lại bất thành linh hiện thành tư thế nghênh chiến từ đầu đến chân, dùng hai móng trước đón được thực hạp

trước khi rơi xuống đất, từ trong miệng bóng đen phát sinh tiếng “Hừ” đầy hài lòng, Thu Thoan giá mới phát hiện thì ra bóng đen ấy là cái đầu heo yêu, không khỏi lại vừa bực mình vừa buồn cười, xoa xoa ngực kêu lên: “Ôi trời, hắc này là từ đâu nhảy ra vậy?”

Tô Phi Hồng đã cười đến thít bụng lại, một tay chống xuống bàn, không ngừng được vừa cười vừa nói: “Ha ha ha ha, thần trụ bay lên trời, là thần trụ bay lên trời, ha ha ha ha... Buồn cười đến chết ta mất...” Lời còn chưa dứt, chợt nghe Thu Thoan hừ một tiếng nói: “Chủ tử, ngươi còn ở đó cười, nhìn xem, bưng tới điểm tâm cho người lại bị trụ yêu cấp ăn vào bụng hết, trụ yêu này càng lúc càng lớn mật, người lại cứ như vậy sủng ái hắc, mặc hắc tùy ý làm bậy sao?”

Tô Phi Hồng hắng hai tiếng đứng dậy, động tác rất tiêu sái nhẹ nhàng vuốt tóc, dùng ngữ khí trẻ hừ rất khoa trương nói: “Nghìn vàng khó mua nổi nụ cười, ta sống đã nhiều như vậy, chưa từng hài lòng đến cười quá một hồi, hôm nay trụ yêu này đùa khiến ta thoải mái cười to, Thu Thoan ngươi nên cảm tạ hắc chứ sao lại nở phê bình? Mà, hôm nay mới phát hiện ta cười rõ lên rất anh tuấn tiêu sái phải không?”

“Phốc...” một tiếng. Không phải Thu Thoan cười ra tiếng, mà là tiếng hoa quả cao từ trong miệng Chu Chu phun ra. Hắc xoay qua cái đầu thực lớn của mình, dùng đôi mắt trụ nhìn Tô Phi Hồng trên dưới phải trái vài lần, sau đó hừ một tiếng, quay đầu lại tiếp tục sự nghiệp ăn uống cao điểm của mình.

Cử chỉ này đặc biệt chọc giận Tô Phi Hồng, nhiếp chính Vương gia tức hừng hực nói: “Cái con trụ ngu ngốc này, hắc không biết rằng không nên nghĩ cái gì trong đầu cũng đều biểu hiện hết ra ngoài sao? Lẽ nào hắc không biết hoa quả cao hắc thích ăn nhất là từ ta sao? Thực sự là tức đến chết ta mất, con trụ ngu ngốc này. Thu Thoan, ngươi nói xem, lẽ nào ta đang khoe khoang sao? Lẽ nào ta không phải anh tuấn tiêu sái vạn nhân mê?”

Thu Thoan thận trọng nhìn Tô Phi Hồng một chút, bỗng nhiên hiểu ý nở nụ cười, còn tưởng hắc nói lầm bầm, đã bao nhiêu năm, hắc chưa từng thoải mái cười như vậy, thế mà ngày hôm nay, hắc lại có loại biểu tình sinh động đến vậy, tựa hồ như một con chim đại bàng thoát ly khỏi vòng lao lý. Nàng nhặt thực hạp trên mặt đất, rất nghiêm túc từ đáy lòng nói: “Chủ tử, ngươi vốn là mỹ nam tử đệ nhất kinh thành, bằng không cũng không có nhiều tiểu thư của các công hầu bất chấp hình tượng nữ nhân rụt rè, biến thành các loại không thể tưởng tượng được tranh nhau tìm cơ để mà tới cửa viếng thăm như thế.”

Thu Thoan vừa dứt lời, chợt nghe bên cạnh “Nôn” một tiếng. Ra là Chu Chu làm ra thành hình dáng nôn mửa, chỉ thấy hắc vả vào miệng rồi đứng lên rời khỏi mâm hoa quả cao, sau đó rất cẩn cù mà rời khỏi Tô Phi Hồng ra chỗ khác khá xa nằm úp sấp, tuy rằng xa, nhưng vẫn là ở trong gian phòng, cho nên còn nghe được hắc lẩm bẩm: “Ai, ta thật vất vả mới được ăn cho thích, nhân loại quả nhiên là động vật có uy lực cường đại, bọn họ nói một câu nói, để ta nghĩ đến ói ra, không được, lãng phí thực vậy là rất đáng thẹn đấy.” Hắc nói xong, làm như thẹn thật mà cụp hai cái lỗ tai xuống, vừa đứng che ở nhĩ khuếch, vậy là không còn nghe được thanh âm ở nơi khác nữa.

Tô Phi Hồng bị hắc làm cho tức giận thẳng mắt trợn trắng, Thu Thoan nhin không được cười ra tiếng, một bên lắc đầu nói: “Người cùng hắc cứ đùa đi, nô tỳ không tham gia cùng nữa.” Nàng nói xong vừa cười vừa đi ra ngoài, đến khi tới cửa, nghe Tô Phi Hồng hô một tiếng: “Ăn, mang lại cho ta một mâm hoa quả cao khác, mẹ nó, ta cũng không tin, đầu heo yêu này còn có thể hiểu được cái gì gọi là bản tiện bất năng di, chờ xem, hắc sẽ phải chính mình nói ta anh tuấn tiêu sái, không nói không được.”

10. Chương 10

Thu Thoan nhin cười gật đầu đáp ứng, chỉ trong thời gian phút chốc quả nhiên bưng lên rất nhiều điểm tâm hoa

quả.

Chu Chu tuy rằng đã bịt chặt cái lỗ tai, nhưng cái mũi lại vô cùng linh hoạt, vừa nghe tới mùi thơm, liền miệng cười vui vẻ chạy tới. Tô Phi Hồng nhanh tay nhanh mắt cầm lên mâm điểm tâm, hắc thấy Chu Chu vươn thẳng người lên được thật cao, dù sao cũng là yêu tinh, thế là nhẹ nhàng nhảy, nhảy lên đứng trên bàn, khí định thần nhàn nói: “Ta nói trụ yêu, ngươi muốn ăn hoa quả cao sao? Vậy ngươi nên phải nói cho ta nghe, ta có đúng là rất anh tuấn rất tiêu sái rất vạn nhân mê hay không?”

Kỳ thực Tô Phi Hồng đương nhiên không có khả năng tự kỷ đến nước này, hẳn bắt quá...là thấy rằng chơi đùa với Chu Chu thật vui, không thể không chọc hấn được. Nhưng Chu Chu thân là yêu tinh ngốc nghếch nhất trên Vụ Ân Sơn, nhìn không ra cái ý định vô cùng bất bình thường này mà nghiêm túc suy nghĩ. Thế là hẳn vô cùng thống khổ giao chiến nội tâm kịch liệt. Con mắt dò xét thẳng tắp hướng lên một bàn to điểm tâm thơm nức, ngực biết là nếu không đáp lại tốt, điểm tâm kia sẽ không thể đến miệng mà ăn, ngốc thật ngốc đấy, nhưng đạo lý này hẳn vẫn nhìn ra được.

Đem móng trước cắn cắn trong miệng, một thanh âm hiện lên thuyết bên tai: “Chỉ cần hảo hảo nói tốt, lừa dối chút ít mà đồ vật gì đó thích ăn đều tới miệng, thực là quá tốt”. Nhưng.... lại một thanh âm khác hướng cái lỗ tai kia mà nói rằng: “Không được, Ngưu ca ca đã nói, là không thể dối, nói xạo là sẽ bị thiên lôi đánh”.

Kỳ thực khi đó vị Ngưu kia chỉ là muốn răn dạy cái bọn động vật nói xạo thành tính một chút, tỷ như xà tinh cùng thỏ tinh, lời nói dối từ miệng bọn họ đi ra, quả thực như nước chảy hoa khai vô cùng lưu loát, tự nhiên, không nghĩ tới hai vị chính chủ kia thì không chút lưu tâm để ý. Còn một kẻ thiên bẩm không có nửa điểm nói xạo như Chu Chu lại đem lời này mà đặt vào lòng, đồng thời vẫn nhớ cho tới bây giờ.

Cuối cùng Chu Chu đành nhìn ra bàn điểm tâm mà tuyệt vọng rơi nước mắt, hẳn vẫn không thể làm trái lương tâm mà dối trá. Hẳn lệ rơi đầy mặt – hình dạng khiến Tô Phi Hồng cười đến suýt lặn từ trên bàn xuống. Thế là Chu Chu vui vẻ kêu một tiếng, chặn ngang mâm điểm tâm sắp đổ, vui vẻ vung chân mà chạy vào trong viện.

Tô Phi Hồng tâm tình tốt, chợt nghe ngoài viện có người bẩm báo, thái hậu thỉnh hẳn tiến cung một chuyến. Thế là hẳn sau khi sai Thu Thoan cấp nhiều nhiều mâm điểm tâm bưng lên cho Chu Chu, liền tự mình thay đổi y phục, đi tới hoàng cung.

Khi tới được hoàng cung, đã thấy thái hậu ngồi ở Thờa Hiên điện chờ hẳn, thấy hẳn tiến đến, liền ra lệnh cho nha hoàn hai bên trái phải lui ra, lúc này mới tiến xuống cầm lấy tay hẳn cười nói: “Con của ta, quyền hành ngày nay đều nằm trong tay con, trong triều đều là người của chúng ta, con rút cục định chờ đến khi nào mới đăng cơ, ngồi lên để vị, con có biết là ta đây nóng ruột lắm hay không?”

Tô Phi Hồng nhú nhú mày, thở dài nói: “Mẫu thân, ta và người đã nói qua nói lại nhiều lần vậy, phục quốc diệt vong rồi lại diệt vong, ngọn nguồn cũng chỉ tại tổ tiên lảm cẩm của chúng ta thôi, ta hiện tại tuy rằng xử lý việc triều chính, nhưng ta không quan tâm tới ngôi vị hoàng đế. Lẽ nào người đã quên sao? Ca ca ta, hẳn mới là chính tông hoàng thất thái tử của Tô Lý Quốc, hẳn cũng là con của người..”

Thái hậu tức giận buông tay, bước nhanh đi tới phía trước cửa sổ, thân thể kịch liệt run lên một hồi, mới nức nở nói: “Phi Hồng, người vừa nói cái gì, người biết rõ mẫu thân người tiến vào hoàng cung Tô Lý Quốc, dùng hết mọi tâm cơ để ngồi lên ngôi vị hoàng hậu, đều là vì mộng tưởng phục quốc của phụ thân người, đều là vì giao Tô Lý Quốc cho người phục quốc đời sau nắm giữ, người... người biết rõ mẫu thân người phải nhọc nhằn thế nào cùng gối cùng chần với lão tặc kia, vô cùng dày vò thống khổ, người vì sao còn muốn nhắc tới cái thứ vô liêm sỉ kia để mong lung đảo tâm ta, người... Ta nói cho người, ngôi hoàng đế người không thích cũng phải làm, giờ đã đến lúc, mộng tưởng của ta và phụ thân người tuyệt không thể để mất trong tay người được.”

Tô Phi Hồng lại thở dài, đã nói đến vậy, cũng chẳng thể nói tiếp được nữa, hẳn thực sự không tìm được cách đả thông tư tưởng cho mẫu thân, lẽ nào ái tình có thể mù quáng như vậy sao? Người yêu phụ thân, liền vì phụ thân mà hi sinh, tiếp cận bên người Tô Lý hoàng đế, cùng một kẻ mình không yêu thương mà khanh khanh ta ta ân ái, vì hẳn sinh con để cái. Mặt khác, năng lực dụng sức ảnh hưởng của mình với hoàng đế đưa phụ thân vào triều đảm nhận chức vị quan trọng, ngay sau khi hoàng đế chết, liền độc chiếm quyền hành Tô Lý Quốc, sau đó cùng phụ thân vụng trộm, sinh hạ chính mình. Đến khi phụ thân qua đời, bản thân vừa mới hiểu chuyện đã bị thái hậu tận lực ra sức bồi dưỡng, đem toàn bộ chính sự chuyển giao cho, mà đối với nhi tử kiachăng khác nào kẻ hầu người hạ, chỉ kém chưa có hạ độc vào bát cơm của y nữa thôi.

Mẫu thân này, tình yêu của người sao lại cực đoan đến vậy? Tô Phi Hồng không hiểu, cũng không muốn đi lý giải, hẳn không thể chấp nhận được tâm niệm muốn hẳn lên nắm giữ ngôi vị, coi tình yêu còn hơn cả tình cảm mẫu tử, thậm chí còn không quan tâm tới hẳn bằng một người trong phủ hẳn, nha hoàn mục mục

còn biết được sở thích ẩm thực của hắn hàng ngày hơn, kể cả người anh khác cha mà mẫu thân hận thấu xương kia, hắn cũng rất thích.

Tùy tiện nói hai câu cho có lệ, hắn cố không chú ý đến ánh mắt oán giận của mẫu thân, quả quyết xin cáo lui, quay về con đường mòn phủ hoa, lại đi qua một mảnh vườn, liền thấy một phần cung điện xa xa, có một người ngồi ở trước điện, bên cây trúc ở đình lý, đang ở vùi đầu chăm chú nhìn cái gì đó.

Khuôn mặt Tô Phi Hồng nổi lên tiểu ý, hắn nhẹ nhàng hướng nơi đó đi tới, ôn tồn nói: “Thái tử ca ca, lại ở chỗ này nỗ lực học tập sao? Đọc chính là sách gì vậy?” Lời còn chưa dứt, người ngồi ở đình lý đã sớm kinh hãi đứng lên, hướng hắn chạy tới, một bên nói: “Phi Hồng, ngày hôm nay ngươi sao lại rảnh rỗi mà đến thăm ta? Lại tới thăm mẫu hậu nữa sao? Người mấy ngày nay tâm tình hình như không tốt, chỉ có người mới có thể làm người hài lòng.”

Khi Tô Phi Hồng mười sáu tuổi, thái hậu cũng cố quyền lực, liền không kiêng nể gì nhận hắn làm nghĩa tử. Bởi vậy trước mặt người khác, Tô Phi Hồng cũng xưng thái hậu thay bằng mẫu hậu, xưng thái tử thay bằng hoàng huynh. Tuy rằng thái hậu đối với bọn họ hai người hai thái độ hoàn toàn không giống nhau, thế nhưng hai huynh đệ cảm tình vẫn thập phần tốt đẹp. Hai người bọn họ cũng không có khác huynh đệ tỷ muội, chỉ có duy nhất, nên cực kì quý trọng phân tình cảm tình nghĩa huynh đệ.

“Không cần quản người, người đã làm thái hậu, còn có còn gì có thể không vui.” Tô Phi Hồng dễ dàng tiến đến lấy cuốn sách mà thái tử Giang Thanh Vũ đang đọc, lắc đầu nói: “Hoàng huynh, là đứa nào bảo người đọc cái thể loại sách này? Đã nói với người rồi, người không cần phải nghe bọn hắn, những người đó cổ hủ cực kỳ, đối với tương lai trị quốc của người có gì tốt đâu. Ngược lại Tần đại học sĩ đề cử cho người vài thứ rất hay, còn có kỳ mã cung những võ nghệ cơ bản này, cho dù không thể giết địch, cũng làm cường thân kiện thể, xương cốt thân thể người thực sự quá yếu.”

Giang Thanh Vũ thừa dịp gật đầu, lại lắc đầu nói: “Ai, Phi Hồng, ta... ta cuối cùng thấy rằng chính mình không có khả năng làm hoàng đế, mẫu hậu... mẫu hậu có đôi khi nói cũng đúng, Tô Lý Quốc này để người cai trị sẽ rất tốt, bách tính muôn dân cũng có thể.. ...”

Không đợi hắn nói xong, Tô Phi Hồng gào quát lên một tiếng, nghiêm mặt nói: “Hoàng huynh, ta đã nói với người nhiều lần đến vậy, người không được nghĩ tới chuyện đó, càng cũng đừng nghĩ đến chuyện không muốn mà được, đầu óc người đúng là không linh hoạt bằng ta, nhưng người bản tính nhân nghĩa thiện lương, đây chính là phẩm chất tối cần thiết cũng là khó nhất của một đế vương. Tương lai kể cả có việc khó xử, tự nhiên có ta cùng một ban đại thần ở bên cạnh người bày mưu tính kế, người chỉ cần từ từ có lòng tin trở thành hoàng đế là được.”

Giang Thanh Vũ gật đầu, hai mắt long lanh nhìn đệ đệ, lớn tiếng nói: “Được, chỉ cần Phi Hồng người không đi, ta sẽ không sợ, người không muốn làm hoàng đế chịu ràng buộc, ta sẽ thay người ngồi ngóng trong cung chịu gò bó. Chỉ cần chúng ta huynh đệ đồng lòng, Tô Lý quốc do chúng ta cai trị sẽ rất phồn vinh. Mai sau xuống đến cửu tuyền, nhìn thấy liệt tổ liệt tông cũng cũng có thể ngẩng đầu ưỡn ngực.”

Tô Phi Hồng lúc này mới cười cười gật đầu. Hai huynh đệ nói chuyện một hồi, ăn vài cái điểm tâm do ngự thư phòng đặc chế, lúc gần đi hắn nhớ tới đại hoa trư thích ăn những thứ này đến quên cả mạng, nhện không được lại xin Giang Thanh Vũ một ít mang về. Giang Thanh Vũ tiễn hắn đến tận cửa cung, mới xoay người hồi cung.

Vì thái hậu không đem vị thái tử này để trong lòng, bởi vậy kẻ hầu người hạ đối với Giang Thanh Vũ cũng không mấy tận tâm, huống hồ hắn không thích xuất hành có nhiều người đi theo, bởi vậy sau khi đưa tiễn Tô Phi Hồng, hắn chỉ một mình hồi cung.

Lúc này trời đã tối rồi, hắn mới vừa đi đến bên bờ ao sen, bỗng nhiên từ con đường nhỏ bên cạnh một người phi từ trên cây cao xuống, chỉ thoáng cái đã đem Giang Thanh Vũ đẩy ngã trên mặt đất, tiếp theo một thanh âm thấp trầm tà mị vang lên: “Sách sách, thái tử điện hạ của ta, nhiều ngày vậy không gặp, có mong ta không? Ta nhớ người tới mức ngực phát đau a~”

11. Chương 11

Đầu Giang Thanh Vũ ong lên một cái thoáng chút nổ tung, liều mạng đẩy cái thân hình đang nằm đè lên mình, một bên

nhìn dáo dác xung quanh, xác định nơi đây không có người, mới miệng hùm gan sứa gầm nhẹ nói: “Người... Cái tên hỗn đản này, mau buông ta ra, người ta thấy được thì sao? Ta... Ta nói cho người, đệ đệ của ta chưa đi xa đâu, chỉ cần ta hô một tiếng, hần lập tức sẽ quay lại, ta... ta tuy rằng thua người, nhưng hần võ công tuyệt đỉnh, không sợ tên đầu lĩnh ma giáo người đâu, phi...”

Thủ lĩnh ma giáo ha ha cười, đưa tay nhéo khuôn mặt thon gầy của Giang Thanh Vũ một phát, làm biếng cười nói: “Vậy người mau kêu đi, cho đệ đệ người đến xem cảnh ca ca hần bị ta đặt dưới thân, để cho mọi người ra xem hình ảnh thái tử bị khi dễ có bao nhiêu thương cảm, như vậy, ta xem người làm sao để làm được hoàng đế.” Hần nói đến đây, thanh âm bỗng nhiên nghiêm khắc đứng lên, lạnh như băng nói: “Người biết con người của ta không biết nhẫn nại, ta đã đã cảnh cáo người một lần, không được đi làm cái đồ hoàng đế bỏ đi gì đó. Người tương lai làm phu nhân của ta, chỉ có thể ngày ngày đi theo bên người ta, nếu như người cứ tiếp tục không tỉnh ngộ, không nghe khuyên bảo, đừng trách ta áp dụng thủ đoạn cực đoan. Dù sao ta cũng đã nhìn ra, lão yêu bà kia đang mong ước người chết sớm một chút. Nếu một ngày người biến mất, ngoại trừ tên nhiếp chính Vương gia kia, sợ rằng cũng sẽ không có ai để bưng chuyện này. Thái tử điện hạ, người có muốn hay không lấy thân cảm thụ một chút lòng người dễ thay đổi, nhân tình ấm lạnh?”

Giang Thanh Vũ liều mạng cố giãy ra, nhưng không được, hần cũng thực sự không dám lên tiếng, rất sợ người khác tới, không thể làm gì khác hơn là oán hận nói: “Người không nên nằm mơ nữa, lòng người dễ thay đổi nhân tình ấm lạnh ta sớm đã biết. Vậy thì sao, Phi Hồng gắng sức giúp ta trở thành hoàng đế, triều chính cầm giữ trong tay hần, chỉ cần hần ủng hộ ta, ta sợ cái gì? Ta đường đường là con cháu hoàng thất của Giang tộc, há có thể để người ngăn cản, cầm tù? Lục Phong Lăng, người không nên vọng tưởng nữa, ta chết cũng sẽ không thuận theo an bài của tên hỗn đản nhà người.”

Khuôn mặt của Lục Phong Lăng bỗng chốc trở nên méo mó, trong mắt bắn ra tia hung ác nham hiểm, nhưng hần cuối cùng vẫn thả Giang Thanh Vũ ra, đứng dậy từng chữ từng chữ nói: “Thanh Vũ, ta nói lại một lần nữa, không được xem lời ta như gió thoảng bên tai, người đừng vội cười, chỉ cần ta luyện Hiểu Nguyệt thần công đến được cảnh giới viên mãn, kể cả hoàng cung hay nhiếp chính vương phủ, sẽ đều bị ta giẫm trên đất bằng. Đến lúc đó, người muốn chạy trốn cũng không thoát. Nếu thật là suy nghĩ cho giang sơn xã tắc, người sớm nên đem ngôi vị hoàng đế tặng cho Tô Phi Hồng, như vậy tâm tình ta cũng tốt, tương lai người cũng sẽ ăn ít vị đắng một chút.” Hần nói xong, lại mãnh liệt kéo Giang Thanh Vũ qua, hung hăng giầy vò đôi môi kia một phen, lúc này mới không cam lòng mà rời đi.

Giang Thanh Vũ vừa tức vừa sợ, cái ma đầu này đã quán lấy hần ba năm, nếu như y không phải luyện Hiểu Nguyệt thần công nên phải cấm dục, hần cũng không dám tưởng tượng bản thân là sẽ là cái hình dạng gì.

Chuyện này hần vẫn không dám nói cho Tô Phi Hồng, tuy rằng thân ở trong thâm cung, thế nhưng hần biết Bái Trữ giáo kia là tổ chức ma giáo thập phần cường đại, có mặt ở khắp nơi. Một khi Tô Phi Hồng biết chuyện này, sẽ nóng nảy muốn đi diệt trừ Bái Trữ giáo, cuối cùng cục diện chỉ có thể là lưỡng bại câu thương mà thôi. Đến lúc đó sức mạnh của Tô Lý quốc sẽ giảm sút, xã tắc bất ổn, chẳng phải đều là do sai lầm của hần? Lại còn khiến một đời anh minh của Tô Phi Hồng bị huỷ. Hơn nữa đối phương võ công thực sự kinh thế hãi tục, nếu thực sự bất kể hậu quả mà cố làm việc không đúng, chỉ sợ Tô Phi Hồng sẽ gặp nguy hiểm. Bởi vậy cân nhắc nhiều lần, hần chỉ có im miệng không nói. Bởi vậy Tô Phi Hồng đến bây giờ cũng không biết rằng, trong khoảng thời gian hoàng huynh hần bị thái hậu sai đi trông hoàng lăng, cư nhiên lại bị một tên đại ma đầu coi trọng.

Tô Phi Hồng lúc này, hiển nhiên cũng không biết bên hồ sen trong hoàng cung, hoàng huynh hiền lành của hần suýt chút nữa đã bị một cái hôi lang cấp ăn sạch sẽ. Hần cầm được bao điểm tâm, cực kì hứng thú kích động mà đi về nhà, đi tới dưới tàng cây hoa quế vừa lúc nhìn thấy đại hoa trư đang khò khò ngủ, cái đầu ghé vào trên hai móng, dường như ngủ còn cảm thấy hương vị ngon lành. Hần nhin không được phải đi sờ sờ đầu Chu Chu, cười khổ nói: “Người sao có thể ngủ ngon đến thế, ai, làm trư kỳ thực cũng rất tốt, không cần lo lắng, ăn no lại ngủ ngủ no lại ăn, cùng lắm thì chịu đựng một đao, sau khi chuyển thế luân hồi biết đâu còn có thể làm người hưởng thụ vui sướng.”

“Nếu làm trư mà tốt như vậy, người cứ đứng trước Bồ Tát mà cầu nguyện, cầu sau khi chết được gửi hồn vào một cái đầu trư, nguyện vọng này mới mẻ, độc đáo lại rất khác thường, hơn nữa một chút cũng không khó khăn, Bồ Tát nhất định sẽ thành toàn cho người.” Không ngờ, đại hoa trư lại ngẩng đầu lên, Tô Phi Hồng đang kinh ngạc sao hắn vậy mà đã tỉnh lại, liền thấy hắn nhân thần nhìn về đúng một phương hướng, lúc này y mới tỉnh ngộ, thầm nghĩ ta quả thật không có một cái mị lực to lớn nào cả, mà vẫn là bao điểm tâm này hấp dẫn vô cùng.

Hắn lần này không làm khó Chu Chu, đem bao điểm tâm để trước mặt hắn, nhìn hắn vui vẻ ăn uống, bản thân bất tri bất giác cũng trở nên tâm tình vui vẻ. Hơn hai mươi năm qua, hắn lần đầu tiên tâm ý vì tình tự của người khác mà biến đổi, à nhưng.... cái người này không thể gọi là người, hắn chỉ là một cái đầu trư.

Trư, không sai, hắn là trư, cho dù đã thành tinh, nhưng đúng là một cái đầu trư. Ta... Ta sao lại sản sinh cảm tình đối với một cái đầu trư như đối với người? Lo lắng hắn phôi nấng, thích đùa giỡn hắn, thậm chí đặc biệt đòi hỏi điểm tâm, để mang về cho hắn, nhìn hắn ăn uống thấy vui vẻ, cũng vì vậy mà thoả mãn, sao vậy.....đường như đã yêu cái đầu heo này??

Tô Phi Hồng bị ý nghĩ của chính mình làm cho khiếp sợ. Hắn không phải đầu gỗ, mấy năm nay tuy rằng không có nạp thiếp, nhưng chốn phong nguyệt cũng không ít lần bước vào. Danh kỹ hoa khôi, đều vì có thể hầu hạ hắn mà vinh hạnh, bởi vậy hắn đối với tâm lý tình ái thấp phần miễn cảm rõ ràng, nên ý thức được chính mình hình như có tư tưởng yêu cái đầu heo, làm hắn thực sự sợ hãi.

Hắn không muốn làm hoàng đế, mà thích yêu một cái đầu trư tựa hồ là một lý do tốt, nhưng mặc dù Tô Phi Hồng có thói quen tùy tiện đến đâu nữa, hắn cũng tuyệt không có dùng khí dùng cái lý do bỏ đi này nói với Thái hậu, đến lúc đó chỉ có hai cái kết quả, một là thái hậu sẽ bị chính mình làm cho tức chết; hai là bản thân sẽ bị người chém chết. Ngô, có thể còn có khả năng thứ ba, nhưng cũng chẳng khả quan hơn.

*****

12. Chương 12

Tô Phi Hồng thông suốt đứng dậy, sắc mặt xanh đen rời khỏi Chu Chu. Hắn không thể duy trì cái thứ tình cảm nguy hiểm này thêm nữa, một cái đầu trư yêu, hắn sẽ làm người trong thiên hạ đều sải quai hàm mất, Quan Âm có lẽ sẽ cầm phi kiếm vọt tới đây, một nhát khiến trư yêu này bạch kiếm đi vào mà hồng kiếm đi ra. Hình dạng không nói nên lời của hắn lúc này lại không lọt vào mắt Chu Chu, đầu heo này đã hoàn toàn bị mùi hương của điểm tâm hấp dẫn.

Thu Thoan nhìn chủ nhân không nói lời nào tiến đến, cứ như vậy đi tắm rồi đi ngủ. Nàng không nghĩ tới họa này là do Chu Chu gây ra, còn tưởng rằng Tô Phi Hồng lại cùng thái hậu cãi nhau, hai năm gần đây cũng thường xảy ra nên chẳng có gì lạ. Bởi vậy, nàng hầu hạ Tô Phi Hồng lên giường, rồi đuổi các nha hoàn khác ra ngoài, bản thân cũng ra gian ngoài nằm nghỉ.

Nửa đêm bỗng nhiên trời đổ mưa. Tiếng mưa rơi tí tách khiến Tô Phi Hồng trong lúc mơ ngủ giật mình tỉnh giấc, hắn ngồi dậy nhìn một cái, Thu Thoan đang rón ra rón rén đóng cửa sổ lại. Hắn nheo nheo mắt, thuận miệng hỏi: “Trời mưa à? Có lớn hay không?”

Thu Thoan cười nói: “Chắc là cũng đã mưa hồi lâu, nhưng lúc trước cũng không lớn, nô tỳ cũng không có tỉnh lại. Lúc này mưa to, thanh âm đánh vào cửa sổ, mới khiến nô tỳ giật mình tỉnh giấc.” Nàng vừa dứt lời, Tô Phi Hồng bỗng nhiên nhớ tới một việc, khiến giấy cũng không kịp mang, liền đi chân trần chạy vội tới bên cửa sổ, đẩy cửa sổ Thu Thoan vừa mới đóng vào ra, sau đó hướng dài cổ ra bên ngoài nhìn.

Dưới tàng cây hoa quế, đại hoa trư vẫn đang đang khò khò ngủ, mưa lớn như vậy, nhưng căn bản cũng không làm hắn giật mình tỉnh giấc. Mặc dù có cành cây che, cũng thực sự... Thật sự là lười biếng đi, lười trư trong hậu viện lúc này, cũng khẳng định chạy vào chuồng mà trốn. Tô Phi Hồng về mặt sa sầm, suy nghĩ một chút, không nói một lời quay đi, tiếp tục lên giường nằm.

Thu Thoan cười cười, xoay người trở về, một bên lẩm bẩm: “Thực sự là khâm phục cái trư yêu mày, mưa xối xả như vậy, y còn có thể ngủ ngay dưới đó, cũng không biết ngày mai có thể bị cảm lạnh hay không, nhưng... nói đi nói lại, hần là yêu tinh, nếu ngay cả cơn mưa nhỏ còn chống đỡ không được, thì còn gọi là yêu tinh nổi gì..”

Nàng đây vốn là lời lẽ vô tâm, nhưng lại lọt vào tai người có lòng có ý như Tô Phi Hồng, trong lòng hần rất khó chịu, nhưng cũng vì sợ cái suy nghĩ rằng mình thực sẽ yêu cái đầu trư này mà hần cố ép bản thân mình nằm trên giường, không lo lắng gì nữa. Lúc này nghe Thu Thoan nói như vậy, đầu có thể cứ như vậy mà ngủ, cứ thế lật qua lật lại không biết bao nhiêu lâu, thực sự có chút chịu không nổi, nghĩ đến đầu heo nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, đáng kiếp tội nghiệp mà nhìn mình, bao nhiêu thương tiếc yêu thương đồng loạt xuất ra từ trong lòng.

Hần nhắc chân lên mặc vào kiện y phục rồi xuống giường, hô hoán cả hành lang, đánh thức mấy gã sai vặt nhà dưới đây, sai bọn họ đi ra mang Chu Chu vào nhà. Mấy người gã sai vặt cũng không biết Vương gia đại nhân cần mang đại trư kia tiến vào phòng làm cái gì, nhưng... thấy sắc mặt chủ tử nhà mình, bọn họ cũng không dám không tuân mệnh, hồng học mang Chu Chu vào phòng khách. Chủ tử tựa hồ rất không hài lòng, khuôn mặt đen lại nói: “Phòng khách trên mặt đất lạnh, đưa hần vào phòng ngủ! À không phải, ý ta nói là, sàn phòng khách không thấm nước, mang vào phòng ngủ, thấm hút nước, mang hần đặt trên thảm nằm.”

Mấy gã sai vặt cũng tuy không phải là người thông minh, nhưng cũng nhận ra những lời này của chủ tử nhà mình rất không lưu loát ăn khớp, nhưng đã là hạ nhân, còn có thể bàn luận cái gì, tranh cãi cái gì. Thế là, mọi người lại chung sức hồng học khiêng Chu Chu đặt vào thảm trong phòng ngủ, đại hoa trư bị chấn động làm cho thức giấc, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, rồi lại cúi đầu ngủ tiếp.

Thu Thoan thấy cảnh tượng này, không khỏi cười khổ nói: “Chủ tử người vừa rồi vì cái gì mà lẩn qua lẩn lại? Mang cái đầu trư này vào làm gì?”

Tô Phi Hồng mặt không biểu cảm nói: “Cũng tại người, tình cảm yếu đuối, nhắc tới đầu heo này ở bên ngoài gặp mưa, ngày mai sẽ bị cảm lạnh, làm ta không gọi người đến khiêng hần vào được sao? Thật là, các người nữ nhân thật sự nhẹ dạ, không có biện pháp, thực sự là không có biện pháp.” Hần nói xong, liền thần nhiên tiến vào phòng trong, để lại mấy gã sai vặt cùng nhau hướng ánh mắt bạo tàn lên người Thu Thoan, sau đó hừ một tiếng, xoay người đi ra.

“Ta... Sao chuyện này lại là do ta?” Thu Thoan thật là có oan không chỗ tố cáo, bản thân tử mĩ hồi tưởng mà nói. Ngực nàng nén cơn tức, nghĩ thầm là do ta lo lắng sao? Ta lo lắng một cái đầu trư làm gì chứ? Ta chỉ nói hần khả năng bị cảm lạnh, rồi cũng nói qua hần là trư yêu, nào có yếu đuối như vậy, người sao lại chỉ nghe lấy câu đầu tiên, hôm nay liền mang tội danh hướng tới trên người ta, rõ ràng là chính người lo lắng cho cái đầu heo đó....

Thu Thoan nghĩ tới đây, không khỏi bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, há to mồm hít vào. Nàng ngờ ngẩn nhìn phía buồng trong nơi cái đầu trư đang say ngủ, một suy đoán kinh hãi thể tục khiến nàng sợ đến ngã ngồi xuống đất, rồi vội vã xoa xoa ngực, lẩm bẩm: “Không có khả năng không có khả năng, nhất định là ta suy nghĩ nhiều rồi, tuyệt đối là suy nghĩ nhiều rồi, chủ tử làm sao có khả năng thích thượng một cái đầu trư, suy nghĩ nhiều suy nghĩ nhiều thôi, ngủ ngủ.”

Tô Phi Hồng lúc này đây lại nằm nghĩ thấy vô cùng bình ổn, tiếng ngáy đều đều dưới giường thỉnh thoảng kèm theo vài tiếng cười nhỏ của đại hoa trư, làm hần không hiểu sao lại thấy an tâm. Hần ngồi xuống, lại nhìn khuôn mặt Chu Chu say ngủ, sờ sờ hai cái tai hần, sau mới mỉm cười cười nằm xuống, chỉ chốc lát sau liền tiến nhập mộng đẹp.

Không biết đã ngủ bao lâu, trên bầu trời sấm sét bỗng dưng đánh xuống, Tô Phi Hồng đang ngủ say bỗng cảm thấy được bên cạnh tựa hồ có thêm người, hần mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn một chút, chỉ thấy giai nhân tuyệt mỹ đang nằm bên người, cái đầu tròn vo liêu mạng hướng tới trong lòng hần.

“Người là ai?” Tô Phi Hồng lúc đó còn đang nửa tỉnh nửa mê, tưởng như mình đang mộng du, sau đó hần nghe được thanh âm quen thuộc của một người: “Ta là Chu Chu, à, là cái đầu heo yêu đây, cho ta mượn giường của người để trốn.”

“Ân, mộng này thực sự như thật.” Tô Phi Hồng nhắm mắt hắc hắc nở nụ cười, sau đó hướng trước ngực Chu Chu mà sờ soạng, ân, có chút thịt cảm giác mềm mại, sờ rất thoải mái, nhưng... có thể khẳng định không phải cái loại ngực mềm mại của nữ nhân, hắc ha hắc cười nói: “Quả nhiên là đầu công trư, quên đi, xem ra là Chu công bị tấm chân tình của ta làm cảm động, liền để ta trong mộng được nguyện ý.” Hắc vừa nói vậy, liền ôm sát lấy Chu Chu, chỉ chốc lát sau liền ngủ thiếp đi.

13. Chương 13

(Dễ thương phát điên nha

~~)

Tô Phi Hồng và Chu Chu bị một tiếng thét chói tai làm giật mình tỉnh giấc.

Kỳ thực tiếng thét chói tai lúc đầu vốn không chói tai, chỉ là một tiếng thăm hỏi ân cần mỗi sáng của kẻ dưới mà thôi: “Vương gia, thức dậy thôi, người còn phải lâm triều!!!.....Kỳ quái, Đầu heo yêu chạy đi đâu rồi?”

Tô Phi Hồng cùng Chu Chu cùng nghe thấy tiếng nói, muốn làm biếng thêm một hồi nữa, cho nên mắt nhắm mắt mở đáp cho qua chuyện, sau một khắc, bọn họ cảm giác được màn bị vén lên, rồi đột nhiên nghe thấy thanh một tiếng thét kinh thiên địa động quỷ thần mà ban đầu nhắc tới: “..... Ai, người... người là ai.? Người sao lại nằm trên giường vương gia,..... Thị vệ tối qua thật lơ là, làm biếng, để thích khách trà trộn vào được còn không biết,.....”

Tiếng thét kinh thiên động địa chói tai dừng Tô Phi Hồng cùng Chu Chu từ trên giường dậy. Vừa dứt lời, Tô Phi Hồng ngơ ngẩn cả người, cổ hắc liên như một con rối gỗ gian nan xoay nhìn về hướng Chu Chu, ngay người nhìn nam tử tròn vo nhưng tuyệt đối không béo trước mắt, ánh mắt lúc đó dừng hình.

Sao có... có chuyện gì vậy? Ta nhớ kỹ... Ta rõ ràng nhớ kỹ tối hôm qua nằm đó chỉ là một người trong mơ mà thôi, sao có thể biến thành... biến thành thực sự thế này. Lẽ nào... lẽ nào tối hôm qua không phải mộng? Tô Phi Hồng thường ngày thông minh tuyệt đỉnh, nay đầu óc lại chậm chạp chuyển động, nhìn Chu Chu cùng giai nhân trong mộng khuôn mặt giống nhau như đúc, hắc thật là có điểm mơ hồ, cố sự về nàng Điền Loa hắc đương nhiên nghe nói qua, nhưng hắc vẫn cho rằng đấy chỉ là một câu chuyện mà thôi.

“Vương gia, người... người đừng hù dọa nô tỳ, người này... người này... còn có đầu heo kia...” Thu Thoan cấp bách đến phát khóc, vạn nhất kia thật đúng là thích khách thì sao? Trông hình dạng gốc lăng của vương gia nhà mình, còn không chết chắc rồi, đúng là cái thích khách kia lớn lên có khuôn mặt đẹp thiệt là tốt, ám sát mục tiêu đều dễ dàng trúng.

“Nhân... Trư...” Tô Phi Hồng cuối cùng tỉnh táo lại, vội vã hướng dưới giường nhìn, đại hoa trư yêu dấu nay đã vô tung vô ảnh, hắc hít một hơi, mặt đầy sát khí xoay người, một tay trảo vào yết hầu Chu Chu, đang muốn ép hỏi hắc đem đầu con trư ngu ngốc này mang đi nơi nào, liền thấy Chu Chu trên người đang choàng cái lưới lớn, còn có một đôi mắt to sáng lấp lánh ngập nước, mang theo ý cười vô hạn chờ mong cùng một ít xấu hổ nhìn mình.

Nhiếp chính vương gia bình sinh đã trải qua biết bao đại sự nay lại bị dọa cho kinh hách thật không phải chuyện thường, hắc nhìn tuyệt mỹ nam tử kia từ đầu xuống chân, rồi lại nhìn từ chân lên đầu, nhìn như vậy lật qua lật lại vài lần, cho đến khi thấy Chu Chu chảy ra lưỡng đạo nước bọt đáng thẹn, hỏi một câu rất chờ mong: “Điểm tâm đâu? Trời đã sáng, các người trong vương phủ không thích ăn điểm tâm sao?” Hắc cuối cùng mới xác định, tuyệt mỹ thiên hạ này, thật sự đúng là đầu hoa trư yêu kia.

“Người... Người là yêu kia?” Thu Thoan cũng bừng tỉnh đại ngộ, vội vã nhào về phía trước nhìn, một bên tấm tắc tán dương nói: “Trời ạ, thì ra người đẹp như vậy, thế sao còn không sớm biến thành người, sao nhất định phải ở hình dạng trư, hại ta vì vậy mà không nhận ra người mà loạn nháo cả lên, tấm tắc, hài tử này, sao lại tươi ngon mộng nước thế?” Nàng vừa nói, một bên liền nhéo nhéo hai gò má trắng mềm mại như

nước của Chu Chu, ha ha cười nói: “Coi khuôn mặt nhỏ nhắn này, tròn vo vô cùng khả ái nha, so với nhìn cái mặt trư kia thì càng dễ nhìn hơn.”

Chu Chu vừa quay đầu lại, nhận ra ngay tỷ tỷ ngày hôm qua mang điểm tâm đến thư phòng, lập tức nhào tới, hắc hắc cười nói: “Tỷ tỷ, người không vì thấy ta là yêu tinh mà kinh sợ, người rất dũng cảm, nữ tử trần gian dũng cảm được như người, cũng không nhiều à” Hắc tuy rằng bốn, thể nhưng lại biết người người đều thích nghe lời tán dương nịnh nọt, chỉ cần bản thân nói những lời khiến tỷ tỷ vui vẻ, không chừng nàng còn có thể bùng tới thật nhiều mỹ thực cấp cho mình ăn. Chỉ tiếc chủ ý của Chu Chu là không sai, nhưng phương thức khích lệ lại có điểm sai, hắc không biết khen một nữ nhân thì nhất định phải khen ngợi dung mạo của nàng, đó mới là phương pháp tối cao làm nữ nhân vui lòng.

Nhưng Thu Thoan lại đang thật cao hứng, bất kể ai thấy một đại hoa trư béo béo biến thành một mỹ thiếu niên, cũng sẽ thật hưng phấn. Mà Tô Phi Hồng càng vui vẻ đến nỗi toàn thân phát run, hắc tiến lên một tay kéo Chu Chu lại phía mình, thanh âm run run nói: “Nam... nam nữ thụ thụ bất thân, người... người không nên ôm Thu Thoan như vậy, mà, Trư Trư, người nói cho ta biết, người thật là đại hoa trư biến thành sao? Người tên gọi là gì?”

Thu Thoan nhìn chủ nhân nhà mình mà lo lắng, thầm nghĩ vương gia sẽ không phải là kích động dẫn đến chứng động kinh đấy chứ? Sao tay chân đều run đến lợi hại vậy, nói cũng không còn lưu loát? Trên người thiếu niên kia vẫn còn bày ra cái lưới, sự thực rõ ràng như vậy, còn cần hỏi sao? Huống chi người ta đều đã thừa nhận, nếu không phải bị động kinh, vấn đề thiếu trí tuệ như vậy làm sao có thể từ miệng chủ tử phát ra?

Chu Chu mở to hai mắt, nghiêng đầu nghi hoặc nói: “Đúng vậy, ta thật sự là trư yêu, người không phải đã biết tên của ta rồi sao? Còn muốn hỏi ta làm gì?”

Tô Phi Hồng chớp mắt, rồi lại chớp mắt, không giải thích được nói: “Ta biết tên của người khi nào? Người còn không có nói cho ta biết ta sao có thể biết người?” Lời còn chưa dứt, Chu Chu liền kêu nói: “Người vừa rõ ràng đều gọi Chu Chu còn gì, Chu Chu đúng là tên của ta..”

Tô Phi Hồng không nói gì, nghĩ đi nghĩ lại, bỗng thấy sáng tỏ, nghĩ thầm cũng chỉ là cái trư yêu, suy nghĩ luôn luôn ngu ngốc, người còn kì vọng hắc có thể nghĩ ra được cái tên gì tình thơ ý họa hay sao? Nhưng... Trư Trư, tên này thập phần khả ái, cũng rất dễ nghe. Mới nghĩ tới đây, chợt nghe Chu Chu nói: “Vốn Ngươi ca ca không đồng ý tên này của ta, nói là nếu để người ta nghe thấy, có lẽ sẽ nhận ra ta là trư yêu mà cảm phi kiếm vọt tới, bởi vậy ta liền đem hai chữ đổi thành Chu là màu son, cứ như vậy, sẽ không có ai biết, ai biết người định không bằng trời định, sửa lại tên rồi, ngày hạ phạm đầu tiên liền vẫn bị người nhìn thấu còn gì, ô ô ô...”

14. Chương 14

Tô Phi Hồng vội vã ôm lấy Chu Chu, ha ha cười nói: “Cái này cũng có gì không tốt đâu, ta nhìn thấu thân phận của người, nhưng đã đối với người thế nào? Cho người rất nhiều thứ ăn ngon không phải sao? Người xem, ta đối với người thật tốt, đúng không? Ân, người nếu như không thích cái tên Chu Chu này, ta liền đặt cho người một nữ danh, kêu trư trư, chỉ có ta mới được gọi có được không?”

Chu Chu lập tức nín khóc mỉm cười, thập phần hàm hậu vui mừng gật đầu. Thu Thoan không nói gì đứng một bên nhìn, nghĩ thầm trư yêu a trư yêu, người làm sao mà tu luyện được thành yêu vậy? Ngốc đến mức này. Nghe vương gia nói mấy câu mà quên luôn trước kia hắc hành hạ người khổ khổ như thế nào sao? Người cũng không ngẫm lại lúc mới nhận thức vương gia, hắc còn đá ít nhiều cước lên người người? Nhưng... những lời này nàng đương nhiên không dám nói ra, bằng không Vương gia sẽ làm thịt nàng a.

“Điểm tâm đâu? Vương gia, chúng ta còn không có ăn điểm tâm.” Chu Chu đem ngón tay đặt trong miệng mút vào, con mắt ngập nước chăm chú nhìn Tô Phi Hồng, nhất thời khiến hắc tê rần nửa người, hận không thể một cước đem Thu Thoan đá ra ngoài, sau đó buông màn, ôm lấy tiểu trư hảo hảo trên giường lăn lộn

vài vòng, hay nhất là có thể đại chiến ba trăm hiệp. Hắn mới nghĩ tới tình cảnh hương diễm đây, không khỏi máu mũi đều nhanh chảy xuống tới, nhưng suy cho cùng hắn làm nhiếp chính vương gia đã được vài năm, định lực về khoản ấy vẫn phải có. Chỉ bất quá máu mũi tuy rằng ngừng đúng lúc, nhưng rốt cuộc bên khoé miệng lại chảy xuống một đạo nước bọt.

Chu Chu sợ đến “A” một tiếng kêu to, từ trên giường trực tiếp phi xuống đất, hoảng sợ nhìn Tô Phi Hồng, ngón tay run rẩy chỉ vào hắn, lắp bắp nói: “Người... Người chảy nước miếng, người... Người có đúng hay không muốn ăn sạch ta?” Vừa dứt lời Tô Phi Hồng trên đầu chảy xuống hai hàng mồ hôi lạnh, nghĩ thầm trư trư này một chút cũng không có ngốc A, hắn liếc mắt một cái tự nhiên xem thấu tâm tư của ta, biết ta đối hắn có chút ít nhiều tình cảm không kiềm lòng được, nhưng giờ sao đây? Buông tha hắn sao? Hay là lập tức đem hắn phóng lên giường mà ăn kiên mật tịnh?

Tại thời điểm hắn đang suy nghĩ, Chu Chu lại mở miệng, hắn thu ngón tay, bi thương nói: “Ta... Ta sao lại có thể quên, người thích ăn nhất là thịt trư, ô ô ô, người nhất định là trước đây xem ta hình dạng lớn, cho nên cho rằng thịt ta rất già, mới không có ăn tươi ta. Hiện tại ta biến thành người, người xem thấy da thịt ta rất nhỏ rất non, cho nên nổi lòng thèm ăn, ô ô ô, Vương gia, ta... Ta nói cho người nga, tuy rằng... Tuy rằng ta hiện tại thoát nhìn da thịt là rất nhỏ non, nhưng đây là hàng thật giá thật thịt người, Không phải trư thịt...”

Tô Phi Hồng lại hút một ngụm lãnh khí, suýt nữa té xỉu, não loạn nửa ngày, hai người là kẻ đồng áp giảng (ông nói gà bà nói vịt =.=), hắn rất muốn nói cho Chu Chu rằng cái ăn này khác với cái ăn kia, nhưng... nghĩ đi nghĩ lại, bản thân nhận thức của người này là cũng bất quá đúng một ngày đêm một đêm mà thôi, mới có như vậy sao có thể có cơ sở mị lực để cùng hắn thiết lập cái ăn kia được, nói với hắn là người lúc này đã theo ta nên ta nghĩ cùng người trên giường lăn lộn vài vòng, hay nhất là còn có thể dùng bộ vị nào đó trên thân thể ta cùng một bộ vị nào đó trên thân thể người giao lưu giao lưu, loại sự tình e rằng so với lí giải ăn thịt người kia cũng chẳng tốt hơn.

Nghĩ tới đây, Tô Phi Hồng tuyệt vọng phát hiện bản thân bất luận như thế nào cũng không được đem Chu Chu một ngụm ăn tươi vào lúc này. Như vậy không chỉ bản thân phạm tội cường bạo, mà Chu Chu cũng có thể gãy giũa chạy mất, ai biết được sau khi hắn biến thành người, cái lưới này có còn sử dụng được với hắn không? Vạn nhất hắn quá mức sợ hãi, phát huy tất cả tiềm lực trong cơ thể, trốn biệt tăm biệt tích thì sao? Minh biết sao được hắn chạy đến miền quê nào mà bắt lại.

Quên đi quên đi, muộn chút nhưng cơm vẫn ngon. Tô Phi Hồng cứ như vậy mà tự mình đắc ý, một bên thăm dò Chu Chu nói: “Được rồi trư trư, người xem người hiện tại hình người, ta cũng phát hiện người chỉ là một yêu tinh rất ôn nhu khả ái, vậy nên chúng ta sẽ không cần cái lưới này nữa.” Hắn vừa nói vừa đem lưới thu hồi, cái lưới giăng trên người Chu Chu, là chứng cứ phạm tội hắn đã đối xử thô bạo với Chu Chu, đương nhiên phải nhanh chóng thu hồi. Dù sao chỉ cần có những cái thích ăn kia, cái con trư này cũng sẽ ngoan ngoãn mà ở lại bên mình. Tô Phi Hồng đắc ý mà cười trong lòng.

Sau một khắc, Chu Chu ngẩng khuôn mặt tròn xoe nhỏ nhắn lên, một đôi mắt to ngập tràn nước, bộ dạng đáng thương nhìn hắn, đem ngón tay bỏ vào miệng ra sức ngậm lấy, nức nở nói: “Người định đuổi ta đi sao? Ta... Ta biết ta chỉ là cái yêu tinh, là... không thể cùng với con người chung một chỗ, nhưng ta... nhưng ta thực sự không có hại ai cả, ta lá gan rất nhỏ, lại ngốc, thực sự chưa từng có làm tổn hại đến ai, ta... ta không biết đi nơi nào, ta nghĩ sẽ ở tại chỗ này, nếu như... nếu như người lo lắng, ta có thể đi ra chuồng lợn phía sau ở, ta có thể ăn chung ở chung với lũ trư kia...”

Không đợi hắn nói xong, Tô Phi Hồng liền đem hắn gắt gao kéo vào trong lòng, ha hả cười nói: “Tiểu ngốc nghếch, người cùng ta ở tại một chỗ, sao lại ở chuồng lợn làm cái gì, đi, chúng ta bây giờ phải đi ăn điểm tâm, sau này người cùng ta ở một chỗ, muốn ăn cái gì ta liền mang cho người cái đó.” Hắn trong lòng vô cùng cao hứng, nghĩ thầm tiểu ngốc nghếch này, ta còn sợ hắn trốn mất, kết quả hắn ngược lại chủ động yêu cầu lưu lại, hắc hắc, tiểu trư trư a, chính người tự đưa mình dâng vào miệng cạp, ta có đúng là không cần khách khí nữa hay không, đâu thể để thịt dâng tận miệng lại không ăn, có đúng hay không?

Đáng tiếc Chu Chu đã vội coi Tô Phi Hồng là cái người tốt không ai sánh được, đương nhiên không biết đến cái chủ ý trong lòng hắn. Cao hứng bừng bừng cùng hắn tay trong tay đi đến nhà ăn. Bọn người hầu nhìn thấy cái đầu trư một đêm biến thành mỹ nhân, đều tấm tắc tán dương, thật sự là không có ai chán ghét hay sợ hãi, không hiểu tại sao, Chu Chu lớn lên thực sự vô cùng đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn lại phiêu lượng,

làm ai nhìn thấy tâm cũng không tránh khỏi sinh lòng muốn thân cận, căn bản không hề giống một cái yêu tinh hung tàn.

Chu Chu theo Tô Phi Hồng một đường xuyên qua vườn, trên đường tới nhà ăn, liền gặp gần như toàn bộ người hầu trong phủ. Hắn sợ hãi nâng con mắt cùng mọi người cười cười chào hỏi, dáng dấp đáng yêu trêu mến lập tức kích thích tình cảm mẫu tử của nữ nhân, còn chưa đi tới nhà ăn, đã nhận được đến vài mâm điểm tâm. Thế là hắn vừa đi vừa ăn, dáng điệu thơ ngây đáng dấp tựa cục làm mê đảo một đồng người.

15. Chương 15

“Ta đã nói làm người thật là bất tiện, mồm thật quá nhỏ, chỉ ăn được có chút xíu thật không đã nghiền.” Chu Chu một bên ăn, một bên không e dè phê bình cái miệng của mình, hắn chỉ chỉ cái miệng anh đào nhỏ của mình cho Tô Phi Hồng xem: “Người xem người xem, sao lại nhỏ đến vậy, ta bây giờ mở miệng ra nhiều lắm cũng chỉ ăn được một chút điểm tâm. Nếu như là trư thân nói, ta một ngụm là có thể ăn được một bàn còn gì.”

Tô Phi Hồng đối mặt với tố cáo của hắn, xúc động đến co giật, hắn rất muốn nói đó là vì miệng người lớn lên nhỏ, kỳ thực trong nhân loại cũng có những kẻ có cái mồm thật to, một ngụm khả dĩ ăn vài khối hoa quả cao, nhưng... hắn sợ mình nói ra chuyện này, Chu Chu sẽ lập tức cao hứng bưng bưng biến cái miệng hắn thành như vậy. Vừa nghĩ đến tuyệt mỹ giai nhân trên mặt cười ngoác ra cái miệng đông tây kia, cái miệng của hắn mơ hồ co rúm lại.

Cuối cùng cũng tới nhà ăn, bởi vì ngày hôm nay vẫn ăn chay, cho nên trên bàn cơm nước tuy rằng phong phú, nhưng Tô Phi Hồng lại vẫn một thìa cũng không muốn động, chỉ ăn một vài miếng điểm tâm. Ngược lại Chu Chu thập phần không khách khí, một chén lớn cháo trứng muối, bị hắn một ngụm ăn hết, còn lại các thức ăn chay như bánh bao, mặt nước đậu tương, Bát Bảo đậu hũ vân vân các loại thức ăn, cũng đều bị hắn lần lượt đổ vào bụng. Những người hầu ở bên cạnh hầu hạ hơn cả kinh ngạc, cả đám đều ở trong lòng thầm nghĩ đến tận thời khắc này, mới có thể tin rằng niên thiếu mỹ lệ kinh người trước mắt là trư yêu.

“Chu Chu, lúc trước vì cái gì ngươi lại không biến thành hình người? Không nên dùng hình dáng đại hoa trư, làm hại ta...” Tô Phi Hồng thừa dịp Chu Chu ăn no còn nằm trên ghế thích ý vỗ vỗ cái bụng mà bắt đầu đặt câu hỏi. Nhưng đã hỏi tới phân nửa, hắn lại không nói được hết, có thể nói cái gì bây giờ? Dù sao cũng không thể nói với Chu Chu, ngươi làm hại ta vướng mắc thật lâu, không dám thừa nhận bản thân mình thực sự yêu một cái đầu trư.

Cũng may Chu Chu tính tình thuần hậu, cũng không để ý Tô Phi Hồng kể tiếp nói gì. Hắn hiện tại hoàn toàn cho rằng Tô Phi Hồng là một người tốt từ trên xuống dưới, căn bản không có nghĩ đến hắn đối với mình có chủ ý. Cười hắc hắc, hắn đắc ý lắc lắc đầu nói: “Ta vừa mới nói rồi còn gì, ta không thích miệng người a, ăn cái gì cũng khó, trư thân ăn cái gì đều thuận tiện a.”

Tô Phi Hồng hận không thể đánh mình một quyền, sao đối mặt với Chu Chu, chỉ số thông minh của hắn lại có thể giảm xuống đến trình độ này. Mới đây tiểu đông tây này rõ ràng đã nói qua, bản thân lại còn hỏi. Hắn hít một hơi thật sâu, ở trong lòng đem vấn đề kể tiếp muốn hỏi suy nghĩ lại, xác định không phải là vấn đề nhọc trí, sau mới lại hỏi: “Thế nhưng sao lại khôi phục lại thành hình người?”

Chu Chu ngồi dậy, rất nghiêm túc thở dài một hơi, sau đó hai tay chống má, làm biếng nhìn về phía sân đối diện với nhà ăn, u oán nói: “Còn có biện pháp nào chứ, ngươi cũng biết ta là yêu tinh còn gì, không chỉ là yêu tinh, mà còn là yêu tinh sắp phi tiên, ta lần này xuống núi, là muốn tìm kiếm đáp án của một vấn đề, sau khi tìm được, trở về trên núi tu luyện thêm ba năm năm năm nữa, là có thể phi thăng yêu tiên giới. Trước khi hạ sơn, Ngưu ca ca đã nói với ta, chúng ta yêu tinh hạ sơn nếu đã biến thành hình người, thì không được quay về nguyên hình, bởi vì như vậy bất cứ lúc nào cũng có thể bị yêu tiên đại nhân trong lúc đi dạo phát hiện, cấp vài đạo kiếp lôi xuống, một thân tu hành đều bị phế bỏ hết. Ta cũng là vì không chịu nổi sức mê hoặc của đồ ăn, cho nên mới biến trở về nguyên hình, nhìn một vòng, đi? Không có Kiếp Lôi cũng không có yêu tiên đại nhân, còn có thật nhiều mỹ thực ăn, còn có thể dưới tàng cây hoa quả thích

ý ngủ, cho nên không biến lại về nhân thân. Nhưng không nghĩ tới nửa đêm trời mưa, trời mưa rồi lại mưa, ta không có sợ, hận nhất là tự dừng lại đánh xuống một đạo sét, ta bị làm tỉnh lại, ý niệm đầu tiên trong đầu là Kiếp Lôi tìm tới cửa, liền vội vàng hấp tấp biến trở về hình người, nhưng tiếng sấm vẫn tiếp tục vang lên, ta sợ quá, liền nhịn không được bò lên trên giường, thật sự... thật sự thế đấy...” Chu Chu sau khi nói xong, ngại ngùng cúi đầu.

Thì ra là thế. Tô Phi Hồng nghĩ thầm ngày nào đó nhất định phải đặt mua đầy đủ tam sinh tế phẩm, hảo hảo dâng cho Thiên Lôi, cảm tạ hắn đem trư trư biến ra nguyên hình. Bằng không bản thân còn không biết bị vướng mắc thêm bao nhiêu ngày nữa, tư vị rõ ràng là yêu nhưng không dám thừa nhận thực sự rất dày vò a

~Chu Chu không biết trong lòng Tô Phi Hồng có chủ ý này, bằng không nhất định sẽ nhảy dựng lên phản đối, lại còn dám cảm tạ Thiên Lôi, hắn hận chết đối phương, đem hắn đánh về hình người, cái này cũng không phải là tùy tiện thích biến là biến được đâu. Hắn thoả mãn xoa xoa cái bụng nhỏ tròn vo, bỗng nhiên lại nghĩ thấy một cổ hương vị từ bên ngoài truyền lại, tiếp theo chợt nghe thanh âm thanh thúy vang lên: “Vương gia, biết người không thích ăn chay, đây là trù phòng mới chưng một ít Ngưu du điểm tâm, người có muốn dùng một chút hay không?”

“Muốn muốn muốn... muốn, ta muốn...” Chu Chu từ trên ghế đứng lên, hưng phấn hướng ngoài cửa mà vẫy tay, lớn tiếng gọi. Tô Phi Hồng ở bên cạnh nhìn mà thập phần buồn bực, thầm nghĩ trư trư rất cuộc từ đâu mà nhận định điểm tâm ấy là làm cho hắn? Vừa rồi tiểu Vân cũng có nói qua là làm cho mình phải không. Nhưng..... hắn khoé môi lại gọi lên một nụ cười, đôi mắt hiện lên một tia tính toán, thầm nghĩ như vậy cũng thật hay, trư trư tham ăn đến thế, mai sau khi mình muốn ăn hắn, đại khái chỉ cần bày trên giường một bàn đầy mỹ thực, hắn sẽ ngoan ngoan mà ghé vào trên giường cho mình tùy tiện hành động.

16. Chương 16

Trong lòng đang ôm mộng đẹp, bỗng thấy Thu Thoan ghé sát vào bên tai, mang theo tiểu ý nói: “Vương gia, ngài rốt cuộc ăn hay không ăn a? Thời gian lâm triều sắp tới rồi, nếu ngài không lên điện, điện hạ không biết sẽ hoảng đến thế nào” Nàng nói một câu đề thức tỉnh Tô Phi Hồng, nhiếp chính vương gia đầy nuôi tiếc thu hồi ánh mắt lưu luyến trên người Chu Chu, hết như bộ dạng sắp ra pháp trường khảng khái đứng lên, vẻ mặt bi phẫn nói: “Đã như vậy, điểm tâm không cần ăn, vào triều thôi.” Không được, phải mau mau để gia khoa thái tử có thể mình đảm nhiệm được một phần công việc, hiện tại bản thân hắn không còn như trước không có việc gì làm mà để ý cái gì triều chính tới hay không tới. Hiện tại hắn đã có người trong lòng phải để ý, theo đuổi, triều chính lại là nơi không thể phân tâm, phải nhanh nhanh một chút đem đầu heo này ăn vào miệng mới được.

Tô Phi Hồng một bên suy nghĩ cười thầm, bọn người hầu đã sớm giúp hắn mặc xong y phục, hắn vừa đi cửa mỉm cười tính toán, làm thế nào để thái hậu rời đi nơi khác an dưỡng tuổi già. Chỉ cần người còn ở trong cung, chắc chắn sẽ không để thái tử thuận lợi ngồi lên ngôi vị hoàng đế. Nhưng... nghĩ đi nghĩ lại, người muốn hay không muốn cũng chẳng có quan hệ gì, hiện tại hắn mới là người nắm quyền, chỉ cần hắn muốn người cũng không có cách nào ngăn cản. Huống chi, còn có mấy người cổ hủ đại thần vô cùng trung thành với Tô Lý hoàng thất, chỉ là đều bị thái hậu dùng các loại thủ đoạn biếm trích làm những chức vị không trọng yếu. Hắn bấm bấm đầu ngón tay âm thầm tính toán, là nên để những thần tử trung tâm này trở về lúc nào, tuy rằng bọn họ không có công dụng gì, nhưng thái tử ca ca vẫn cần mấy lão già này để phát cờ reo hò cho khí thế.

Tất cả đều tính toán xong, cũng là lúc tới hoàng cung, trên triều cũng chẳng có sự tình gì cả. Sau khi tan triều, Tô Phi Hồng vốn muốn nhanh chóng hồi phủ, nhưng thấy thái tử sắc mặt tựa hồ có chút bất hảo, hắn nghĩ một chút, cũng không thể quá trọng sắc khinh huynh. Thế là không thể làm gì khác hơn là ở lại, cùng thái tử đến thư phòng xử lý chính sự, một bên hạ ý chỉ để mấy kẻ cựu thần quay về kinh báo cáo công tác.

Giang Thanh Vũ ở bên cạnh nhìn, nghĩ hoặc nói: “Phi Hồng, người gọi mấy người cựu thần trở về làm gì?

Bọn họ đều là ngày đó bị mẫu hậu biếm trích, làm vậy người sẽ mất hứng, la mắng, chuyện này cứ để từ từ đi.” Vừa dứt lời, Tô Phi Hồng liền cười lạnh một tiếng nói: “Ta mặc kệ người mất hứng, người mất hứng cứ việc tới tìm ta là được. Thái tử ca ca, ta đã nói với người vô số lần, thời kì thái hậu buông rèm chấp chính đã qua rồi, người không còn là một thái tử bù nhìn nữa, người chân chính là một giám quốc thái tử. Đến hôm nay phụ hoàng đã băng hà một thời gian, mẫu hậu chỉ vì tư lợi của bản thân, chậm chạp không chịu cho người kế vị, triều thần đều là người của mẫu hậu, đều im lặng không lên tiếng, đó là lí do mà ta đem những cự thần này gọi trở về, để người mau chóng làm hoàng đế. Ta đã nhìn ra, nếu như chỉ suy nghĩ tìm cách đem người rèn đúc để rồi mới làm hoàng đế, người liền không có áp lực. Có lẽ thực sự làm hoàng đế, tiến bộ sẽ càng mau chóng, càng to lớn, có áp lực mới có động lực mà.”

Khi nói những lời này, Tô Phi Hồng không khỏi có chút chột dạ, hấn sợ dĩ mau chóng nghĩ nhiều vậy để Giang Thanh Vũ đăng cơ, hoàn toàn là do muốn sớm một chút gỡ xuống gánh nặng trên vai, dốc toàn lực theo đuổi trư trư khả ái. Nhưng cái lý do này đương nhiên không thể nói ra. Dù gì đi nữa, hấn còn muốn bảo lưu hình tượng to lớn của mình trong lòng Giang Thanh Vũ.

Giang Thanh Vũ do dự khiếp đảm đứng lên, Tô Phi Hồng biết hấn sẽ lènh như vậy, liền không phân trần gì với hấn nữa mà kéo hấn xuống ghế, hiên ngang lăm liết nói: “Thái tử ca ca, người sao lại bất năng đến vậy, vừa mới nghe là làm hoàng đế liền lập tức co vùi. Người xem biết bao nhiêu hoàng đế, có người nào không phải mài sắc tư tưởng mới lên ngôi ở ngôi trên cao chứ. Yên tâm, người cá tính ôn hòa thuần hậu, làm hoàng đế tuyệt đối không có vấn đề gì. Huống hồ ta đã nói rồi, ta sẽ không lập tức để người một mình trụ cái ngôi vị hoàng đế này, ta sẽ ở một bên giúp người còn gì, người hiểu chưa?”

“Không phải, ta...” Giang Thanh Vũ muốn nói ta vừa mới bị cảnh cáo là không được làm hoàng đế. Nhưng cái lý do này sao hấn có thể dám nói cho Tô Phi Hồng. Nói rằng hấn đã bị dự tính làm phụ nhân của một tên ma đầu, tuy rằng bản thân thề sống chết không theo, nhưng chuyện này tựa hồ cũng không phải ý chí của hấn quyết định được hay không được. Hấn khổ não không ngớt, nghĩ thầm rằng, Tô Phi Hồng nên làm hoàng đế, hấn có năng lực, tính lại tốt, chỉ tiếc là không phải dòng dõi giang tộc, ai, nhưng như vậy thì có sao đâu?

Tô Phi Hồng thấy hấn vẫn giống như trước đây không dám bạo dạn đối mặt với áp lực, cũng không mong tưởng quá nhiều, lại xử lý nốt mấy chuyện, rồi xin cáo từ. Giang Thanh Vũ muốn giữ hấn lại dùng bữa, hấn liền từ chối. Thái tử thực chất muốn giữ hấn lại dùng cơm, chỉ là bởi vì sợ Lục Phong Lăng sẽ lại đột nhiên xuất hiện. Nay hấn lại từ chối thật không biết phải làm sao.

Tô Phi Hồng một đường chạy vội về phủ, tâm tình của hấn liền trở nên tốt không gì sánh được, cước bộ cũng trở nên nhẹ nhàng. Vừa vào phủ liền thẳng đến phòng ngủ, nghĩ thầm trư trư lúc này quay về ngủ hấn chưa có tỉnh lại. Hấn là trư mà, đương nhiên là sẽ làm biếng sau khi ăn cho thỏa thích rồi. Nghĩ một chút đến dáng dấp Chu Chu đầy khả ái, đuôi lông mày khoé mắt hấn đều phấn chấn đến cong lên.

Mới vừa đi đến trong viện, Thu Thoan vốn đang cúi đầu thêu hoa liền ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Vương gia hôm nay trở về thật sớm, thái tử điện hạ không lưu người dùng cơm sao? Người nhất định là do nhớ Chu Chu mà gấp gáp trở về. Hấn vừa thức dậy, nói là muốn đi loanh quanh một chút, lúc này chẳng biết dạo đến nơi nào rồi.” Lời còn chưa dứt, Tô Phi Hồng liền cười tủm tỉm nói: “Có đúng không?? Ta đây đi chung quanh tìm hấn xem, chắc.. chắc, biến thành người rồi thật sự không giống trước, lại còn biết dạo chơi bách bộ...”

Chưa nói hết câu, bỗng nhiên từ đại hậu viện xa xôi, truyền đến mơ hồ một tiếng kêu thảm thiết thê lương, Tô Phi Hồng thoát tiên bị dọa cho kinh hách, một lần nữa nghe thấy, không khỏi cười mắng: “Hôm nay là ai giết lợn a, nhiều tiếng kêu đến vậy, làm ta giật cả mình...” Hấn nói đến đây, con mắt liền dần mở to, sau đó thanh âm cũng trầm xuống quãng 8, thì thào hỏi: “Thu Thoan, người nói... người nói trư trư có thể nghe được tiếng kêu này hay không?”

17. Chương 17

Chương và tiết số lượng từ: 1869 canh tân thời gian: 09-10-12 23:44

Thu Thoan cũng cả kinh đứng lên, ấp úng nói: “Đúng vậy chủ tử, chúng ta sao lại có thể quên vấn đề này chứ, Chu Chu... Hắn là một cái đầu trư yêu...” Không đợi nói xong, Tô Phi Hồng xoay người bỏ chạy, trong nháy mắt liền chạy ra khỏi sân, đợi đến khi Thu Thoan đuổi theo ra thì, ngay cả bóng người cũng không còn.

Tô Phi Hồng một đường phi nước đại, chỉ chốc lát sau đã đi tới hậu viện, liền nhìn thấy ở rất xa tầng tầng lớp lớp người đang vây tròn, vây xung quanh một chỗ. Hắn trong lòng trở nên thâm trầm, thâm nghĩ hổng rồi, Chu Chu không phải là sẽ tận mắt nhìn thấy hậu bối của mình bị tàn sát một cách tàn nhẫn, rồi tức giận khôi phục lại nguyên hình đại hoa trư, sau khi không kiêng nể phá hoại nơi này, liền đem theo các hậu bối cùng nhau chạy trốn chứ?

Nói thật thì, so với việc tổn công tể mĩ nuôi lũ trư, Tô Phi Hồng lại càng hồi hộp đau lòng việc Chu Chu bỏ trốn. Hắn gấp đến độ gân xanh đều bính ra hết, hét lớn một tiếng nói: “Tránh ra hết cho ta!” Thanh âm không hề thấp, những người kia nghe thấy vội ào ào rút xuống mở đường. Tô Phi Hồng tức khắc chạy vọt vào, liền thấy chuồng lợn vẫn hỏ hỏ là chuồng lợn, không có cảnh tượng gì là bị phá tan hoang. Phía trước hiện trường giết lợn hiện lên bóng người quen thuộc, chính là Chu Chu, hắn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng... khi hắn một đường nhìn xuống con hắc trư máu chảy dài dính đầy thân, nằm trên mặt đất, da đầu hắn bỗng cảm thấy tê dại.

Hắng hai tiếng, coi như củng cố lại tâm lý, Tô Phi Hồng miễn cưỡng nở nụ cười đi tới trước mặt Chu Chu, hắn nhìn Chu Chu ngơ ngác ngấm cái đầu trư bị giết, không biết vì cái gì, ngực cảm thấy có chút khó chịu, thậm chí cũng không biết nói gì để dỗ dành hắn. Suy nghĩ một lát, mới nhẹ nhàng giơ tay lên, vỗ nhẹ nhàng lên vai Chu Chu, ôn nhu nói: “Trư trư, người...” Chỉ nói hết ba chữ, hắn liền không biết nói cái gì tiếp nữa.

“Chết... Chết rồi...” Chu Chu nghe thấy thanh âm của Tô Phi Hồng, mới có điểm phản ứng, hắn ngơ ngác ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt mượt mà tuấn tú là hai đạo nước mắt, chớp đôi mắt ngập nước, hai đạo nước ấy liền chảy xuống. Chu Chu dùng ngữ điệu bi thương không gì sánh được lầm bầm nói: “Y chết mất rồi, ta... khi mà ta tới, y... y Mới tắt thở, y nhìn ta... Liền cứ vậy nhìn ta... Ta... Ta thật vô dụng, ta rốt cuộc cứu không được y...”

Mất Tô Phi Hồng chẳng biết vì cái gì mà lại có đôi chút ảm uất, giết trư ăn trư, đối với hắn là cái tư tưởng thiên kinh địa nghĩa, không chỉ là hắn nghĩ như vậy, mọi người đều nghĩ như vậy. Thế nhưng đối với Chu Chu lại hồn nhiên lên án, hắn chẳng hiểu vì sao trái tim lại bị bóp nghẹt, đả kích lương tâm khiến hắn muốn mang cái đầu trư đã chết này dọn đi ngay để khỏi nhìn thấy. Hắn không nói gì mà vỗ vỗ vai Chu Chu, rồi chỉ có thể ấp úng nói: “Chu Chu, người... người đừng thương tâm, y... y chỉ là một cái đầu trư, lợn dê đều là đồ ăn a...”

“Ta cũng là một cái đầu trư vậy.” Chu Chu nhìn Tô Phi Hồng, một giọt nước mắt lại rơi xuống, khóc lóc nói: “Cho dù ta hiện tại là yêu tinh, cho dù đã sống hơn một nghìn năm, nhưng trước sau vẫn là cái đầu heo, ta không thể nào mở mắt trừng trừng nhìn chúng nó trước mặt ta cứ như vậy mà chết sạch.” Hắn mạnh mẽ đứng đưa đầu, sau đó một tay xoa đi nước mắt trên mặt, nức nở nói: “Chính Ngưu ca ca đã nói, chúng ta hạ phạm, không thể quấy nhiễu sinh hoạt của con người, chúng ta chỉ là tìm kiếm đáp án mà thôi, đó là lí do mà Vương gia, ta cũng không có tư cách ngăn cản người, ta... ta biết người đối ta tốt, ở đây có nhiều đồ vật đồ ăn, thế nhưng ta... ta thực sự không thể đối mặt với số phận tương lai đáng buồn của chúng nó, ta không thể, Vương gia..... tạm biệt,... ta nghĩ chúng ta sẽ không gặp lại nữa.”

Chu Chu nói xong, liền giàn giụa nước mắt vội xoay người, hắn vừa định phất tay áo bay đi, thân thể liền bỗng nhiên bị ôm chặt lấy, nghi hoặc quay đầu lại, chỉ thấy Tô Phi Hồng ở phía sau đầu đầy mồ hôi, hỏ hỏ ồ ồ nói: “Đừng vội, người cái đầu trư này sao lại không biết nói đạo lý thế, sao có thể nói đi là đi, chúng ta mọi việc hảo thương lượng, không phải sao? Cùng lắm thì... Cùng lắm thì ta sau này không ăn thịt trư nữa là được chứ gì?”

Chu Chu kinh hỉ quay lại, không dám tin hỏi: “Thật vậy sao Vương gia? Người thực sự có thể không ăn thịt trư sao? Người... Người thực sự sẽ đem những đầu trư này phóng sinh?” Hắn nghĩ một chút lại thôi lui

hai bước, cấn ngón tay nói: “Nhưng làm sao có khả năng đây? Người vốn không cần vì ta mà thay đổi, ta nói rồi, ta không thể thay đổi sinh hoạt của con người, cho nên mới lựa chọn rời đi, ừm, chỉ cần người để ta đi, không phải không có việc gì hết sao? Người vì cái gì mà bỏ thói quen của mình vì ta?”

Tô Phi Hồng đảo cặp mắt trắng dã, hần hiện tại đã rất rõ ràng vị trí của Chu Chu trong lòng mình, vì yêu cái con trư ngu ngốc này, hần lại cứ nhiên có thể nói ra rằng sau này sẽ không ăn thịt trư nữa, chỉ nhìn biểu tình khiếp sợ của đám người hầu cùng bọn đường trư hai bên trái phải, liền biết câu vừa rồi có cái uy lực cường đại thế nào rồi. Thịt trư đối với hần mà nói, như cỏ xanh đối với cừu, thịt dê đối với chó sói. Nhưng hiện tại, hần vì Chu Chu, rốt cuộc ngay cả thịt trư đều buông tha hết, tình cảm của hần đã rõ ràng đến mức này. Vậy mà tiểu ngu ngốc trước mặt lại không thêm để ý mà hỏi ra vấn đề ngu ngốc đến thế.

“Ta vì cái gì mà lại chấp nhận hi sinh to lớn đến vậy? Chính người sao không động não suy nghĩ một chút đi” Thực sự là nghĩ mà thấy phiền muộn, ngày xưa các thiên kim tiểu thư, bản thân rõ ràng không có cái ý tứ gì, các nàng lại có thể tự động suy đoán ám chỉ gì mà nhưng nhớ yêu thương. Hôm nay phô ra rõ ràng như vậy trước mặt người mình yêu, bản thân rõ ràng cũng sáng tỏ, nhưng hần cái gì cũng không biết, lẽ nào thực sự là trước đây quá mức cao ngạo, cự tuyệt quá nhiều nữ nhân, đó là lí do mà ông trời cấp cho hần báo ứng sao?

Hần nghĩ tới đây, liền thấy rằng trong lòng thêm hoảng hốt, quay đầu lại nhìn đầu trư chết dưới đất, vốn rằng đầu trư này nếu đã chết, vậy không nên lãng phí. Nhưng nhìn lại, lại nhìn thấy Chu Chu đứng ở một nơi nhìn đầu trư kia mà rơi lệ, một bên lẩm bẩm nói: “Người nghe được sao? Bởi vì người chết, Vương gia đã quyết định không ăn thịt trư nữa, tuy rằng người chết rồi, nhưng người lại cứu được hết tính mạng của đồng loại, người... người an tâm đi, ta... ta tuy rằng không niệm kinh siêu độ người, nhưng ta sẽ ngày đêm cầu khẩn chúc phúc cho người.”

18. Chương 18

Tô Phi Hồng trong lòng thầm nghĩ cái đầu heo này chết thì liên quan gì tới ta, ta hận chúng nó đều không chết hết đi, để cho ta cấn ăn nhiều nhiều, ta hi sinh hết thảy đều là vì con trư yêu ngu ngốc nhà người có biết hay không? Nhưng... Mắt thấy Chu Chu đang vô cùng thương tâm mà nói, lời này làm sao là có thể nói ra. Muốn lệnh mang đầu heo kia đi ăn tươi nhưng bất luận như thế nào cũng không nói ra được. Cuối cùng hần không thể làm gì khác hơn là phát phát tay, buồn bực nói: “Được rồi được rồi, tìm một chỗ mang đầu heo này đem chôn đi, bản vương không cần ăn. Không ăn còn không được sao? Được rồi, tiểu Tửu nhi, người thuận tiện đến Bạch Vân tự, thỉnh mấy người cao tăng vì y mà niệm vài bài kinh văn siêu độ.” Sau đó hần xoay người hỏi Chu Chu: “Người không còn cần gì thêm chứ?”

Chu Chu quả thực thật sự mừng như điên, một thân lao vào trong lòng Tô Phi Hồng, nức nở nói: “Vương gia, người thực sự là một người tốt, người là người tốt ta cùng bọn tôn tử của ta sẽ khắc ghi cả đời, ngày sau nếu người cần gì đến ta, lên núi đao xuống biển lửa ta cũng không chối từ, nga, biển lửa ta không dám xuống, đổi thành nồi chảo ba, nồi chảo không có lửa, ta tương đối không sợ.”

Tô Phi Hồng không nói gì, nghĩ thầm có thể cải biến từ ngữ đến mức độ này sao? Đang muốn cười, bỗng thấy tiểu Tửu nhi, người hầu mình vừa sai sử chen đến trước mặt, biểu cảm khóc lóc thảm thương nói: “Gia, chuyện đến Bạch Vân tự thỉnh cao tăng, người hay là phái người khác đi, nô tài không làm được việc này. Bạch Vân Tự chính là hộ quốc tự, ở Tô Lý quốc chúng ta địa vị rất cao, Lý thái hậu còn ngày ngày đến đây lễ phật tạ thần, người nói ta cứ thế đi đến đây, chủ trì đại sư nếu hỏi ta trong vương phủ thỉnh cao tăng làm gì? Ta nói rằng mời người về làm một lễ siêu độ cho một cái đầu trư, người ta còn không mắng lên mặt ta mà đuổi đi sao? Siêu độ cho trư, chuyện này từ xưa chưa từng nghe qua.”

“Người chỉ làm biếng đông tây, đầu ra mà lại nói nhiều đến vậy, ta cho người đi, phải đi, còn ở chỗ này mà lảm nhảm.” Tô Phi Hồng bị tiểu Tửu nhi cãi lại nói không ra lời, Vương gia mặt mũi có chút bị hao tổn, không thể làm gì khác hơn là áp dụng chính sách áp bức. Vừa dứt lời, Chu Chu trong lòng liền ngẩng đầu, đôi mắt to hồn nhiên chớp nói: “Vị ca ca này, người không cần lo lắng, phật môn xem trọng đại từ bi, chúng

sinh bình đẳng, trong mắt bọn họ trừ cùng người, đều là một cái sinh mệnh, người nói không nghe nói qua việc siêu độ cho trừ, đây là người kiến thức hạn hẹp, ta biết nhân gian có rất nhiều chùa miếu đều định kì tổ chức pháp hội, mà kì thực rất nhiều pháp hội là để siêu độ những sinh linh uổng mạng chết oan nơi trần thế, không chỉ nhằm riêng đối tượng là người a.”

“Được được được, ta đi là được chứ gì? Ta đi, ta đi.” Tiểu Tửu nhi lau lau mồ hôi lạnh trên đầu, theo đoàn người lui xuống, lúc sau mới dám thì thào lẩm bẩm nói: “Má ơi, không hổ là yêu tinh, nào là mắt to ngập nước, một cái chớp mắt liền đem linh hồn bé nhỏ của ta đều câu bay mất. Được, Bạch Vân tự thì Bạch Vân tự, đi vào trong đó cùng lắm là bị ăn mất đuổi ra ngoài, còn nếu lưu lại ở chỗ này, hẳn lại hưởng ta chớp mắt vài cái, làm hại ta đệ đệ không chịu thua kém mà làm ra cái hành động gì biến thái, không chừng Vương gia sẽ đem ta đi mà ăn sống, sau này không còn cách nào thưởng thức thịt trừ nữa.”

Hắn vừa nói một bên lắc đầu thở dài chạy đi. Ở đây còn lại những người dưỡng trừ cùng giết trừ không hẹn mà cùng nhau vây quanh Tô Phi Hồng, đều nói: “Vương gia vừa rồi nói đùa hay nói thật vậy? Nếu là nói thật, những con trừ này sẽ tống đi đâu? Lò mổ sao? Ân, trừ từ phủ chúng ta vô cùng nổi danh, nếu tống tới nơi đó, là có thể kiếm được một khoản bạc.”

Người nói chuyện này còn chưa vội nói xong, đã bị Tô Phi Hồng liếc mắt trừng đến á khẩu, nghe hắn lên tiếng nghiêm khắc nói: “Người suy nghĩ loạn cái gì vậy? Nếu có thể đưa đi lò mổ, còn không bằng ở chỗ này lưu cho ta ăn. Thả, tất cả đều thả, sau này trong phủ không dưỡng trừ nữa, nghe rõ rồi chứ? Còn các người, trở về làm lão bản đi, mỗi người xuống phòng thu chi lĩnh một trăm lượng bạc, ta muốn các người, nay lại đuổi hết đi, xem như ta xin lỗi các người, tiền này coi như là phí thôi việc.” Một câu chưa nói xong, những người đó đều dâng lên hoan hô.

Tô Phi Hồng rất phiền muộn, nhưng... nhìn một chút Chu Chu bên cạnh mắt mở tròn như châu như ngọc cười đến nở hoa, hắn lại nhin không được nở nụ cười, thầm nghĩ không sai, ăn không được thịt trừ, liền ăn hắn đền bù, hắc hắc, so với trên giường tiêu hồn, xuân tiêu một khắc, ăn thịt trừ có là cái gì. Nghĩ như vậy mà cười, nói chung trong lòng cũng không cảm thấy khó chịu nữa.

Chợt nghe Chu Chu kêu lên: “Đợi một chút, không được, Vương gia, những con trừ này người phải dưỡng chúng.” Sau đó hắn nghiêm trang nói: “Vương gia, người nghĩ xem, nhiều trừ như vậy chúng có thể đi nơi nào? Chúng nó cũng không phải lợn rừng, chạy tới trong rừng chỉ có thể cấp sài lang hổ báo làm đồ ăn hết. Nếu thả trên đường cái hoặc vùng ngoại ô rộng như vậy, những đầu trừ này căn bản không có khả năng tự tìm cách sinh sống, chẳng phải sẽ bị chết đói sao? Cho dù không đói bụng chết, cũng khẳng định bị những người khác bắt mà giết ăn, đó là lí do mà không thể thả chúng nó đi nha.”

Tô Phi Hồng nghĩ thầm giỏi na, lúc này người ngược lại không ngu ngốc chút nào. Hắn nhìn Chu Chu, bỗng nhiên không đành lòng cười cười, chậm rì rì nói: “Trừ trừ à, người thế nhưng thật không có đạo lí chút nào, ta vì người đem những con trừ này thả đi, đã là rất ban ơn rồi, người rốt cuộc còn muốn ta dưỡng chúng nó. Người biết chúng nó một năm ăn hết của tabao nhiều lương thực không? Nếu giết ăn chúng, những lương thực này cũng không coi là lãng phí, nhưng hiện tại bắt ta dưỡng cả một đàn phế vật, cho chúng lương thực, lại không thể ăn chúng nó, người nói xem không phải là ta tiền bạc thâm hụt hết còn gì? Chúng nó thậm chí cũng không phải là người, nếu như là người, còn có thể cày ruộng kéo xe, dù sao cũng có rất nhiều lợi ích, người nói xem có đúng hay không?”

19. Chương 19

Chu Chu cúi đầu, hắn đương nhiên biết Tô Phi Hồng nói rất có đạo lý, hắn vốn rất ngốc, lại thêm dưới tình huống như vậy, lập tức ấp úng nói không ra lời. Nửa ngày mới ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt lưng tròng nhìn Tô Phi Hồng nói: “Đây... Vậy người nói làm sao bây giờ? Lẽ nào... Lẽ nào người nhẫn tâm nhìn bọn chúng bị người khác bắt giết hay chết đói sao?”

Tô Phi Hồng nghĩ thầm ta đương nhiên nhẫn tâm vậy đấy, cần gì người khác, bản thân ta có thể giết. Nhưng... Hắn đương nhiên sao có thể nói như vậy, lại hắc hắc cười hai tiếng, tiếng cười khiến toàn bộ chúng

người hầu có mặt phát lạnh cả người, liền không chờ hắn lên tiếng đã vội vàng kéo nhau rời đi. Trong nháy mắt, toàn bộ chuồng heo liền chỉ còn lại có Tô Phi Hồng cùng Chu Chu. Hắn đơn giản kéo Chu Chu ngồi xuống một phiến đá lớn, chậm rãi nói: “Chu Chu, người biết câu chuyện xẻ thịt nuôi ưng không?”

Chu Chu nhu thuận gật đầu: “Ân, biết, trước đây Ngưu ca ca cũng cho chúng ta đọc qua điển tịch Phật môn, đó là lí do mà ta biết câu chuyện này.” Hắn nói xong, Tô Phi Hồng liền kéo bàn tay bé nhỏ của hắn, ha hả cười nói: “Đúng vậy, Phật tổ xẻ thịt nuôi ưng, ngài thật từ bi biết bao. Cái đầu heo kia dù chết, nhưng y cứu được vô số huynh đệ của y, đó cũng thật là một hi sinh vĩ đại. Hôm nay người muốn cầu ta lưu lại những đầu trư này nuôi không, tự nhiên cũng phải trả một cái giá có đúng hay không?”

Chu Chu chớp mắt, không hiểu lời nói của Tô Phi Hồng, qua một lát mới nói: “Ân, người... Ý của người là nói, muốn ăn tươi ta mới bằng lòng tha, không ăn lủ trư này nữa sao? Chính là... Chính là ta sống hết một nghìn năm, người không chê ta thịt quá già sao? Hơn nữa ta... Ta lớn như vậy, người ăn sẽ mất rất nhiều thời gian.” Ân, hắn là cái ý tứ này à, Phật tổ khi đó chẳng phải cắt thịt bản thân cứu bồ câu sao? Bản thân muốn cứu những hậu đại tử tôn, phải dùng thịt của bản thân mà thoả mãn ham thích ăn uống của vương gia, hắn là cái ý tứ này à.

Tô Phi Hồng suất nữa té xỉu, nhưng... nghĩ đi nghĩ lại, thậm nghĩ khiến Chu Chu cứ như vậy hiểu lầm thêm cũng không phải không được, đến lúc cần bản thân chỉ cần dùng chút mẹo nhỏ, hắc hắc, đưa hắn đẩy ngã dưới thân ăn kiên mật tịnh, đến lúc đó hắn hối hận cũng không có cách nào hết. Nga, đúng rồi, phải nhớ mang theo pháp bảo được Quan Sơn tặng trên người, hắn là trư yêu mà, vạn nhất bị bức ép đến nóng tính, trư sẽ đập đổ tường, bản thân ăn không được tiểu trư, trái lại bị tiểu trư đập vào mặt, nháo thành chuyện cười cho cả thiên hạ.

“Vậy người nguyện ý sao?” Tô Phi Hồng đôi môi sẫm lại hỏi, hắn thấy Chu Chu thoáng co rúm người lại một chút, không khỏi có chút yêu thương, thật muốn nói với hắn rằng bản thân sẽ không phải là ăn thịt của hắn, cũng may là bản thân kiên định nhìn xuống được. Chỉ thấy Chu Chu gật đầu một cái, rất bí trắng nói: “Vậy được rồi, vì tử tôn của ta, dù cho ta bị mất đi thân thể thì có sao đâu, cùng lắm thì luyện Tán tiên là được, như vậy vẫn có thể cùng Ngưu ca ca và mọi người phi tiên. Phật gia nói, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục a.” Hắn nhìn về phía Tô Phi Hồng, thê lương lắm lắm nói: “Kỳ thực... kỳ thực ta vốn tưởng rằng, người sở dĩ muốn đem ta lưu lại, thậm chí không tiếc mà chấp nhận bỏ qua sở thích ăn thịt trư của mình, là bởi vì trong vương phủ có nhiều đồ ăn quá, người muốn dựa vào ta mà xử lý sạch sẽ chúng. Quên đi quên đi, hiện tại nói những cái này làm cái gì, không phải là đem thịt cho người ăn sao? Đến đây đi, ân, ta hiện tại liền trở về nguyên hình, như vậy thuận tiện cho người giết.”

Tô Phi Hồng bị dọa đến kêu to một tiếng, nghĩ thầm đừng a, người nếu như biến thành trư, ta còn ăn cái gì. Thế là hắn vội vã cười nói: “Nga, không cần không cần, người cứ như vậy té da nộn thịt, như vậy ăn mới ngon.” Hắn nói xong, Chu Chu liền chớp mắt to long lanh nhìn hắn, nghi hoặc nói: “Chính là ta đây hiện giờ là hình người, người thực sự có thể ăn rồi sao? Nói lại là ta giờ là đồng loại của người, người thực sự nuốt trôi rồi sao?”

Tô Phi Hồng đầu đầy gân, miễn cưỡng nói: “Có thể, đương nhiên là có thể. Ta sẽ tưởng tượng ra nguyên hình trư của người là được.” Hắn ý thức được không thể cứ đá qua đảo lại cái vấn đề này được, khiến cho Chu Chu có ấn tượng hắn tàn khốc thô bạo là không xong. Thế là hắn kéo Chu Chu, nhỏ giọng nói: “Người yên tâm, ta chỉ ăn của người một bộ phận, mà cái bộ phận này tuyệt đối không tạo thành thương tổn quá lớn cho người, ta sao có nhẫn tâm sát hại trư trư của ta được.”

Chu Chu nín khóc mỉm cười, nghĩ thầm thì ra chỉ là một bộ phận, thế đi, ta khoảng thời gian còn trên núi, cũng tu luyện qua thuật tái sinh, cùng lắm thì hắn cắt đầu, ta tái sinh lại là được, chỉ cần không chết, có thể ăn mỹ thực ngủ ngon giấc, một chút đau nhức cũng chẳng phải là cái gì không chịu được. Thế là hắn cao hứng bưng bưng theo Tô Phi Hồng trở về, dọc theo đường đi không ngừng nói cười những chuyện như là “Người muốn ăn ta bộ phận gì? Là chân trước hay là chân sau? Ta đề xuất người nên ăn chân trước, bởi vì thịt nơi đó rất nộn, kinh nghiệm của các đại thẩm mua thịt trư đều là mua thịt chân trước nga. Nga, nếu như muốn ăn cái tai, vẫn là ta biến trở về nguyên hình tốt hơn, tai của nhân loại nhỏ quá, ăn không đủ...” Những lời thoại đó, khiến Thu Thoan đi đằng sau cười đến té ngã, cuối cùng nàng thực sự không đi được nữa, cứ dựa vào một gốc cây đại thụ nghỉ ngơi, trong tâm vẫn không ngừng cười lớn.

Tô Phi Hồng nghe như vậy thì vẻ mặt lại đầy hắc tuyến, thật vất vả đem Chu Chu tóm tới trong phòng,

hắn vừa đi vừa suy tính trước chuyện phòng the, ân, phải đi tắm trước, thế là lại túm Chu Chu tới bể ở hoa viên, tại nơi đó có một ôn tuyền được dẫn nước từ trên núi ở vùng ngoại ô xuống, ngâm nước thập phần thoải mái. Hắn nghĩ thầm cùng Chu Chu tắm rửa ở đây nửa buổi chiều, sau khi tẩy rửa sạch sẽ thơm mát liền mang lên giường, hắc hắc, buổi tối là có thể ” khai động”. Mới nghĩ đến đây, huynh đệ dưới khổ rớt cuộc còn hưng phấn hơn cả hắn, đứng thẳng lên.

20. Chương 20

“Làm gì vậy? Tắm sao? Ta không muốn tắm rửa ở chỗ này.” Chu Chu vừa nhìn thấy bể nước xanh lam trong như gương, liền không ngừng lùi về phía sau, một bên kêu to: “Trừ chúng ta tắm, đều là ở trong bồn lẫn qua lẫn lại hai cái là được, người cho ta một cái ao bồn là được rồi, ta không thể ở chỗ này tắm được, đúng rồi, chẳng phải hoa viên nào cũng phải có một cái hồ sen sao? Chúng ta đến đấy, liền đến đó là được.” Hắn một bên kêu một bên xoay người định rời đi, khiến Tô Phi Hồng phải dùng hết khí lực mới dè được hắn lại.

“Phải ở chỗ này tắm, người hiện tại không phải là người sao? Không được đến ch

ỗ bồn này.” Đến cùng, Tô Phi Hồng không thể dè Chu Chu lại được nữa, không thể làm gì khác hơn là đem Chu Chu ném xuống bể, tiếp theo cũng nhảy vào. Cho dù như thế nào, hắn là không thể để cho Chu Chu ở trong vũng lầy tắm rửa được, hắn muốn cùng một tiểu trư yêu vừa thơm vừa mềm mại lại sạch sẽ làm tình, chứ không phải cùng với một cái tượng đất người đầy bùn hương thụ cái lạc thú tối nguyên thủy này.

Chu Chu liều mạng ở trong nước quẫy đạp. Tô Phi Hồng không thể không nhảy đến, tự mình lột y phục của Chu Chu, hai người trong bồn tắm triển khai hết đánh rồi lại đến giằng co, thân thể da thịt dần tiếp xúc, không chỉ có Tô Phi Hồng tính dục khó kiềm chế, ngay cả Chu Chu cũng bị kích thích phát ra yêu tính quyen rũ, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn đỏ bừng, tựa như trái táo chín mùa thu vô cùng mê người, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, ra sức thở dốc, thân thể hắn bởi vì tính dục mà hơi phản ứng, nóng lên. Thế nhưng hết lần này đến lần khác tiểu trư thuần khiết căn bản không hiểu cảm giác này là gì.

“Trư trư...” Tô Phi Hồng động tình ôm lấy Chu Chu, mà Chu Chu lúc này thân thể đang xụi lơ thành một khối, thân thể không ngừng nóng lên, hết lần này đến lần khác chỉ cần cùng Tô Phi Hồng thân thể tiếp xúc, liền cảm giác được vô cùng thoải mái và hưng phấn, cánh tay hắn thậm chí tự đưa lên ôm lấy cổ Tô Phi Hồng, một đôi mắt to vốn ngập nước cũng bị che phủ bởi một tầng mỏng sương mù, thoát nhìn đó đúng là chuẩn mực của cái gọi là “Mị nhân như tơ”, điều này làm cho đại lang Tô Phi Hồng vốn luôn tâm niệm đem Chu Chu ăn đến trong miệng làm sao mà nhịn được, tắm cũng chưa tắm sạch, lập tức liền khê đảo người đem tiểu trư đang nửa tỉnh nửa mê đặt bên cạnh hồ tắm, quyết định triển khai hành động ăn trư.

Chu Chu thật đáng thương bởi vì gốc gác, lại là kẻ nhỏ tuổi nhất trong 12 yêu tinh, đó là lý do mà tiểu trư luôn được Ngưu Ngưu bảo hộ, thế nên thường ngày căn bản sẽ không nghe thấy xà yêu hướng hắn truyền thụ những tri thức cơ bản về phương diện này. Đó là lý do mà thẳng đến khi hắn bị ăn kiên mật tịnh, cũng không biết rốt cục chuyện gì đã xảy ra, chỉ cảm thấy Tô Phi Hồng rất kỳ quái, hắn làm cái gì mà đem cái đồng tây kia cắm vào trong thân thể mình. Mà kỳ quái nhất chính là, trước đây cái đồng tây kia rõ ràng rất nhỏ rất mềm, nhưng không biết vì cái gì, thoáng cái liền biến thành lại vừa cứng vừa dài, dường như giống pháp thuật vậy, hơn nữa bị thứ đó tiến vào, lúc đầu còn thấy rất đau, chính là chậm rãi chậm rãi làm quen. Cuối cùng, căn bản là thấy rằng thập phần thoải mái, không khác biệt lắm so với cảm giác sung sướng khi hưởng thụ mỹ thực.

Nếu như Ngưu Ngưu lúc này biết sự tình của Chu Chu, hắn nhất định sẽ vô cùng hối hận đã không hướng Chu Chu tiến hành phổ cập giáo dục giới tính. Nhưng... hiện tại hắn đang ở trong hoàng cung, căn bản không biết chuyện tình nơi này. Đó là lý do mà Tô Phi Hồng rất thuận lợi đem Chu Chu ăn tới xương cốt cũng không còn. Đại hoi lang sau khi ăn no liền giúp Chu Chu hảo hảo lau sạch cơ thể, rồi ôm hắn lên b. Vì sức không ít, nên đại lang cũng mệt chết liền ôm tiểu trư yêu dấu hướng vào trong gian nhà gần đây nghỉ ngơi.

Ngủ một giấc dài thật ngon, tỉnh lại thì trời đã tối rồi, bên ngoài vô cùng im ắng, suy đoán rằng bọn người hầu đều biết chủ tử nhà mình vừa làm cái sự tình gì, đó là lí do mà không ai dám tiến đến lúc này sợ đánh vỡ “gian tình” của chủ tử. Tô Phi Hồng ngồi dậy, nhìn đến Chu Chu còn đang ngủ bên cạnh, chỉ cảm thấy tựa hồ cảm giác trống trải trong tâm ngày xưa toàn bộ đã được lấp đầy hết. Hắn chợt chợt khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đặn của Chu Chu, khẽ cười ra tiếng, sau đó duỗi duỗi thắt lưng, nghĩ thầm ôm tiểu trư quay về gian chính ngủ, ở đây gần ao, hơi ẩm.

Hắn nghĩ tới đây, liền muốn khom người ôm lấy Chu Chu, ai biết tay vừa mới chạm vào thân thể Chu Chu, hắn liền mở mắt. Nguyên là lười biếng động qua động lại vài cái, sau đó mới mới mở đôi mắt to vẫn còn sương mờ: “Tẩy xong sao? Nếu như còn không có tẩy xong, ta vẫn phải nói, giết ta ta cũng không tiến lại ao nước nữa, ô ô ô, tắm thật là khó chịu, đặc biệt là thời gian tắm còn muốn làm cái chuyện tình gì kì quái đấy, làm hại tiểu thí thí của ta bị nước tiến vào, thực sự là khó chịu muốn chết.”

Tô Phi Hồng đầu đầy mồ hôi lạnh chảy xuống, hắn đương nhiên biết Chu Chu không phải *** dâng, mà là hắn căn bản không biết chuyện đó, đó là lí do mà cũng không thấy hổ thẹn mắc cỡ. Hắn chợt dạ cười hai tiếng, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Nga, cái này, ha ha, được rồi, sau này ta không ở trong nước làm chuyện này với người là được. Đi, chúng ta bây giờ về đi, ta sai trù phòng hấp cho người bánh bao nhân gạch cua, còn có điểm tâm tinh xảo nữa.”

Một câu nói tấn công đúng vào tâm của Chu Chu, tiểu trư một phát đứng dậy, sau một khắc, liền kêu thảm thiết ngã xuống. Hắn nháo trên giường kêu rên nói: “Đều là người cái tên xấu xa này, sao lại bắt người ta phải tắm trong ao nước chứ, rốt cuộc xảy ra sự cố khi tắm, thí thí của ta đau quá a, không thể bước đi được, phải làm thế nào đây? Ô ô ô, ta sau này không tắm trong bồn tắm nữa.”

Tô Phi Hồng ngửa đầu nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, cảm giác không biết nói gì, chỉ có thể ngửa mặt lên mà hỏi ông trời, hắn ngày hôm nay cuối cùng cảm nhận được hết sự ngu ngốc của nhân sinh. Chu Chu rốt cuộc đem việc thí thí bị đau nhức đổ tại việc tắm rửa, hắn không biết nên vui vẻ hay là nên thở dài. Nhưng... hiện tại hắn không có can đảm thừa nhận việc thí thí của Chu Chu đau nhức là do tội lỗi của bản thân. Chuyện gì đến thì sẽ đến thôi. Nghĩ tới đây, hắn ôn nhu khom người, đem Chu Chu công trên lưng, ôn nhu cười nói: “Không sao cả, người không thể đi, ta công người đi là được.”

là chết môn ngoại ngữ, thi lại môn địa.Ôi nhân sinh thật là khổ..Truyện của mọi người đây, tuần sau là có thể bắt đầu post đều được rồi. Đã được 2/3 quãng đường! Yeah

Bài học lần này: Giáo dục giới tính thiệt là vô cùng quan trọng

~~Chương và tiết số lượng từ: 1736 canh tân thời gian: 09-10-16 18:21

“Làm gì vậy? Tắm sao? Ta không muốn ở chỗ này tắm rửa.” Chu chu vừa nhìn thấy bể nước xanh lam trong như gương, liền không ngừng lùi về phía sau, một bên kêu to: “Chúng ta trư tắm, đều là ở trong bồn lần qua lần lại hai cái là được, người cho ta một cái ao bùn là được rồi, ta không thể ở chỗ này tắm được, đúng rồi, chẳng phải hoa viên nào cũng phải có một cái hồ sen sao? Chúng ta đến đấy, liền đến đó là được.” Hắn một bên kêu một bên xoay người định rời đi, khiến tố phi hồng phải dùng hết khí lực mới đè được hắn lại.

“Liền ở chỗ này tắm, người hiện tại không phải là người sao? Không được đến chỗ bùn lầy.” Đến cùng, tố phi hồng không thể đè chu chu lại được nữa, không thể làm gì khác hơn là đem chu chu ném xuống bể, tiếp theo cũng nhảy vào. Cho dù như thế nào, hắn là không thể để cho chu chu ở trong vũng lầy tắm rửa được, hắn muốn cùng một tiểu trư yêu vừa thơm vừa mềm mại lại sạch sẽ làm tình, chứ không phải cùng với một cái tượng đất người đầy bùn hương thụ cái lạc thú tối nguyên thủy này.

Chu chu liều mạng ở trong nước quẫy đạp, tố phi hồng không thể không nhảy đến, tự mình lột y phục của chu chu, hai người trong bồn tắm triển khai hết đánh rồi lại đến giằng co, thân thể da thịt dần tiếp xúc, không chỉ có tố phi hồng tính dục khó kiềm chế, ngay cả chu chu cũng bị kích thích phát ra yêu tính quẫy rữ, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn đỏ bừng, tựa như trái táo chín mùa thu vô cùng mê người, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, ra sức thở dốc, thân thể hắn bởi vì tính dục mà hơi phản ứng, nóng lên, Thế nhưng hết lần này đến lần khác tiểu trư thuần khiết căn bản không hiểu cảm giác này là gì.

“Trư trư...” Tô phi hồng động tình ôm lấy chu chu, mà chu chu lúc này thân thể đang xụi lơ thành một khối, thân thể không ngừng nóng lên, hết lần này đến lần khác chỉ cần cùng tố phi hồng thân thể tiếp xúc, liền

cảm giác được vô cùng thoải mái và hưng phấn, cánh tay hắn thậm chí tự đưa lên ôm lấy cổ cô phi hồng, một đôi mắt to vốn ngập nước cũng bị che phủ bởi một tầng mỏng sương mù, thoát nhìn đó đúng là chuẩn mực của cái gọi là “Mị nhân như tơ” “, điều này làm cho đại lang cô phi hồng vốn luôn tâm niệm đem chu chu ăn đến trong miệng làm sao mà nhần được, lập tức liền tắm cũng chưa tắm sạch, thân thể khê đảo người liền đem tiểu trư đang nửa tỉnh nửa mê đặt bên cạnh ao, quyết định triển khai hành động ăn trư.

Chu chu thật đáng thương bởi vì gốc gác, lại là kẻ nhỏ tuổi nhất trong 12 yêu tinh, đó là lý do mà tiểu trư luôn được Ngưu Ngưu bảo hộ, thế nên thường ngày căn bản sẽ không nghe thấy xà yêu hướng hắn truyền thụ những tri thức cơ bản về phương diện này, đó là lý do mà thẳng đến khi hắn bị ăn kiên mật tịnh, cũng không biết rốt cục chuyện gì đã xảy ra, chỉ cảm thấy cô phi hồng rất kỳ quái, hắn làm cái gì mà đem cái đông tây kia cắm vào trong thân thể mình. Mà tối kỳ quái chính là, trước đây cái đông tây kia rõ ràng rất nhỏ rất mềm, nhưng không biết vì cái gì, thoáng cái liền biến thành lại vừa cứng vừa dài, dường như giống pháp thuật vậy, hơn nữa bị thứ đó tiến vào, lúc đầu còn thấy rất đau, chính là chậm rãi chậm rãi làm quen, đến cuối cùng, căn bản là không thấy rằng thập phần thoải mái, không khác biệt lắm so với cảm giác sung sướng khi hưởng thụ mỹ thực.

Nếu như Ngưu Ngưu lúc này biết sự tình của chu chu, hẳn nhất định sẽ vô cùng hối hận đã không hướng chu chu tiến hành phổ cập giáo dục giới tính, bất quá... Hiện tại hắn đang ở trong hoàng cung, căn bản không biết chuyện tình nơi này. Đó là lý do mà cô phi hồng rất thuận lợi đem chu chu ăn tới xương cốt cũng không còn, đại hôn lang sau khi ăn no liền giúp chu chu hảo hảo lau sạch cơ thể, rồi ôm hắn lên bờ, bởi vì dốc sức không ít, nên đại lang cũng mệt chết liền ôm tiểu trư yêu dấu hướng vào trong gian nhà gần đấy nghỉ ngơi.

Ngủ một giấc dài thật ngon, tỉnh lại thì trời đã tối rồi, bên ngoài vô cùng im ắng, suy đoán rằng bọn người hầu đều biết chủ tử nhà mình vừa làm cái sự tình gì, đó là lý do mà không ai dám tiến đến lúc này sợ đánh vỡ “ Gian tình ” của chủ tử”. Cô phi hồng ngồi dậy, nhìn đến chu chu còn đang ngủ bên cạnh, chỉ cảm thấy tựa hồ cảm giác trống trải trong tâm ngày xưa toàn bộ đã được lấp đầy hết. Hắn chợt chợt khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đặn của chu chu, khê cười ra tiếng, sau đó đuổi đuổi thất lưng, nghĩ thầm ôm tiểu trư quay về gian chính ngủ, ở đây gần ao, hơi ẩm.

Hắn nghĩ tới đây, liền muốn khom người ôm lấy chu chu, ai biết tay vừa mới chạm vào thân thể chu chu, hắn liền mở mắt. Nguyên là lười biếng động qua động lại vài cái, sau đó mới mới mở đôi mắt to vẫn còn sương mờ: “Tấy xong sao? Nếu như còn không có tấy xong, ta vẫn phải nói, giết ta ta cũng không tiến lại ao nước nữa, ô ô ô, tắm thật là khó chịu, đặc biệt là thời gian tắm còn muốn làm cái chuyện tình gì kỳ quái đấy, làm hại tiểu thí thí của ta bị nước tiến vào, thực sự là khó chịu muốn chết.”

Cô phi hồng đầu đầy mồ hôi lạnh chảy xuống, hắn đương nhiên biết chu chu không phải *** đang, mà là hắn căn bản không biết loại sự tình là cái gì, đó là lý do mà cũng không thấy hổ thẹn mắc cỡ. Hắn chợt dạ cười hai tiếng, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Nga, cái này, ha ha, được rồi, sau này ta không ở trong nước đối với người làm loại sự tình này là được. Đi, chúng ta hiện tại trở về đi, ta để trư phòng hấp cho người bánh bao nhân gạch cua, còn có điểm tâm tinh xảo nữa.”

Một câu nói tấn công đúng vào tâm của chu chu, tiểu trư một phát đứng dậy, sau một khắc, liền kêu thảm thiết ngã xuống. Hắn nháo trên giường kêu rên nói: “Đều là người cái tên xấu xa này, sao lại bắt người ta phải tắm trong ao nước chứ, rốt cuộc xảy ra sự cố khi tắm, thí thí của ta đau quá a, không thể bước đi được, phải làm thế nào đây? Ô ô ô, ta sau này không tắm trong bồn tắm nữa.”

Cô phi hồng giữa đầu nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, cảm giác không biết nói gì, chỉ có thể ngửa mặt lên mà hỏi ông trời, hắn ngày hôm nay cuối cùng cảm nhận được hết sự ngu ngốc của nhân sinh. Chu chu rốt cuộc đem việc thí thí bị đau nhức đổ tại việc tắm rửa, hắn không biết nên vui vẻ hay là nên thở dài. Bất quá... Hiện tại hắn là không có can đảm thừa nhận việc thí thí của chu chu đau nhức là do tội lỗi của bản thân, chuyện gì đến thì sẽ đến thôi. Nghĩ tới đây, hắn ôn nhu khom người, đem chu chu công trên lưng, ôn nhu cười nói: “Không sao cả, người không thể đi, ta liền công người đi là được.”

21. Chương 21

Đêm mười lăm trăng tròn treo giữa không trung, bao phủ mặt đất mênh mang một màu bạc. Chu Chu kẻ sất trên lưng Tô Phi Hồng, không biết vì sao, hần cảm thấy tim đập rất mau, hơn nữa trong đầu lại luôn hồi tưởng lại chuyện hai người làm trong dục trì. Khuôn mặt còn thấy có chút nóng rát, tiểu trư không biết hần là xảy ra chuyện gì. Trước đây ở trên núi, hần gặp phải chuyện tình không hiểu, cũng đều chạy đi hỏi Ngưu ca ca được. Nhưng hiện tại, Ngưu ca ca không ở đây, chỉ có Tô Phi Hồng, tựa hồ cũng chỉ có thể thỉnh giáo hần.

“Vương gia, ta tim đập thật nhanh, trên mặt cũng rất nóng, trong óc luôn là hình ảnh hai chúng ta trong dục trì, người áp lên ta, đây là chuyện gì vậy? Có phải khi người áp ta đã dùng quá nhiều sức, đem đầu ta áp hồng luôn rồi?” Chu Chu có chút do dự mở miệng, không biết rằng lời mình vừa nói ra suýt chút nữa đã khiến nhiếp chính vương gia đáng thương suýt té ngã.

“Khụ khụ, cái đó... không phải như vậy, cái này nói là trư trư người đối với ta sản sinh tình cảm không tầm thường, không việc gì, ta thật cao hứng vì điều đấy.” Tô Phi Hồng ho khan hết hai tiếng, suy nghĩ một lát mới đưa ra cái đáp án mập mờ thế nào cũng được này. Không có cách nào, hần không dám bỗng chốc nói trắng ra hết, sẽ hù dọa đến tiểu trư, khiến hần chẳng cần nghe thêm gì nữa thì đã vội chạy trốn.

“Tình cảm không tầm thường?” Chu Chu chậm rãi nhấm nuốt cái từ này. Sau đó lẩm bẩm: “Àn, cũng có khả năng nga, ta cảm thấy rất sợ người, cứ nghĩ đến người muốn cắt của ta cái chân trước hoặc cắt cái lỗ tai để ăn, liền cảm thấy rằng thân thể đều run, ta cho tới bây giờ vẫn chưa từng có sợ ai tới vậy, ngay cả khi lũ yêu tinh bên ngoài đến xâm phạm Vụ Ẩn Sơn, ta suýt chút nữa thì mất mạng, cũng không cảm thấy đáng sợ như bây giờ.

Sắc mặt Tô Phi Hồng dưới ánh trăng biến hoá muôn màu muôn vẻ, vừa muốn nói, chợt nghe Chu Chu trên lưng hỏi: “Đúng rồi Vương gia, người đã chuẩn bị trước cho tốt nồi xoong chưa? Sao không thấy ngài chuẩn bị nước sôi gì hết, hiện tại đã là buổi tối rồi, nói đi nói lại, người là thích ăn thịt quay phải không?”

Vấn đề này khiến Tô Phi Hồng lơ mơ không thể nào hiểu nổi, không biết Chu Chu vì cái gì mà lại hỏi cái này, hần quay lại đầu hỏi, nghe tới đáp án sau cùng, hần liền bắt đầu cảm thấy muốn thổ huyết. Bởi vì Chu Chu rất thản nhiên nói: “Vì cái gì? Người không phải muốn đêm nay ăn ta sao? Nói là muốn lấy chân trước hay cái lỗ tai, đúng rồi, người dùng dao cũng dùng dao sắc một tý, lấy con dao nhỏ nhưng sắc cắt tứ chi cùng cái lỗ tai, như vậy ta cũng tránh khỏi bị đau nhức.”

Tô Phi Hồng không nói gì nhìn trăng trên trời, tuyệt vọng nói: “Chu Chu, ta biết ta sai rồi, ta không nên đối gạt người, ta một chút đều không muốn ăn người thịt hết. Đó là lí do mà, ta van người, tại đây trăng thanh gió mát tạo nên một buổi tối vô cùng lãng mạn, người sẽ không muốn cứ đảo qua đảo lại vấn đề này chứ, bị người hầu nào nghe được, rồi truyền ra nói đường đường là nhiếp chính vương gia mà lại ở trong phủ ăn thịt người, một đời thanh danh của ta rồi sẽ như nước chảy về đông mất.”

“A, thật vậy chẳng? Người không ăn thịt ta nữa?” Chu Chu ở trên lưng Tô Phi Hồng vô cùng vui vẻ hoan hô, sau đó kìm lòng không được hôn một cái lên mặt hần. Trư yêu đơn thuần cũng không biết động tác này biểu đạt cái gì hết, hần chỉ cảm thấy Tô Phi Hồng đối hần thật sự là quá tốt, tốt đến mức hần cũng không biết nên làm thế nào để biểu lộ cảm giác vui mừng của hần. Hần thậm chí suy nghĩ thầm trong lòng rằng nếu cứ như vậy, sẽ không cần đáp án gì nữa, không phi tiên được thì liền không phi tiên nữa, ở lại bên Tô Phi Hồng, có ăn có chơi, hơn nữa nhìn thấy hần lại cảm thấy vô cùng thoải mái vui vẻ, thế này lại không thể so với làm tiên ư?

Huống chi hiện tại lại nghe nói Tô Phi Hồng không ăn thịt hần, yêu tinh gốc vui mừng đến tâm hoa nở phóng, nghĩ thầm trên đời còn có chuyện tốt như vậy sao? Tô Phi Hồng này từ ngày gặp gỡ mình, lại biến thành ngốc nghếch thế này? Rõ ràng khoảng thời gian ban đầu khi hần bắt mình, hần tựa hồ rất lợi hại rất khôn khéo nha. Chu chu căn bản không biết là bản thân hần đang lỗ vốn, lại còn đắc chí cho rằng hần rất có lời, chiếm được tiện nghi thật là lớn.

Nhưng... hần chợt nhớ tới một cái vấn đề trọng yếu, thế là liền dùng sức nhích ghé vào Tô Phi Hồng tập trung trên lưng, đem cái đầu nhỏ nhỏ nỗ lực cố vươn lên phía trước, hần vốn muốn vươn đầu lên cùng Tô Phi Hồng mặt đối mặt, sau khi phát hiện cái động tác này thực sự vô cùng trắc trở, vẫn là chỉ có hươu cao cổ

trên núi mới có tài năng vươn cổ dài đến thế, đó là lí do mà không thể làm gì khác hơn là cùng Tô Phi Hồng mặt dán mặt, sợ hãi hỏi: “Cái kia... Cái kia, nếu như... Nếu như người không ăn thịt ta nữa, có đúng hay không... Có đúng hay không sau này sẽ không cho ta ăn đồng ăn tây?”

Khoảng thời gian Tô Phi Hồng đối mặt với Chu Chu, ngực không tránh khỏi nhộn nhạo, thầm nghĩ trư trư này rốt cuộc cũng đã thông suốt hết, thế nhưng lập tức lại bị làm cho tức giận đến bốc khói, nghĩ thầm tình cảm mà Chu Chu tâm tâm niệm niệm chỉ có đồ ăn thôi sao? Hắn bất đắc dĩ mở miệng nói: “Chu Chu này, người yên tâm, người ở trong phủ ta đãi ngộ vẫn như cũ, à, không phải như cũ, mà là so với trước đây sẽ còn tốt hơn, sau này người muốn ăn cái gì, cứ nói cho Thu Thoan, chỉ cần có thể làm được, đều làm cho người ăn. Hiện tại, trăng thanh gió mát, bầu không khí đang rất tốt rất đẹp a, người đừng nói những cái ăn uống gì đó mà đại sát phong cảnh như vậy có được không?”

Chu Chu lại xuất ra động tác quen thuộc, đem ngón tay ngậm ngậm trong miệng, rất chăm chú hỏi: “Chủ đề ăn uống thì sao chứ? Dân dĩ thực vi thiên* a, chúng ta mặc kệ là người hay động vật, đều không thể không ăn a, ngay cả tiểu thảo hay đại thụ, đều là hấp thụ từ bùn đất những thứ đồng tây này nọ. Hừ, trăng thanh gió mát thì làm được gì, có thể làm ra cơm ăn sao? Ta đây mới không giống cái con thỏ kia, tất cả mọi người nói hắn thông minh, theo ý ta mà nói, hắn là tối ngu ngốc, mỗi ngày đều hưởng ánh trăng mà cảm thán lẩm nhẩm cái gì mà Hằng Nga tỷ tỷ, trăng dù cho giống cái bánh nướng hơn nữa nữa, y cũng ăn không được vào miệng a, kể chi là Hằng Nga tỷ tỷ có thể ăn được sao? Cho dù là có thể ăn, nàng gầy như vậy, ăn vài miếng liền hết sạch, làm sao mà có thể so với lũ gấu chó, cả một lũ tròn vo, nếu như đem chân gấu cắt bỏ, rồi trét mật lên chưng, nhất định sẽ ăn ngon ăn ngon vô cùng.” Hắn vừa nói vậy, nước bọt đều chảy ra.

* Dân dĩ thực vi thiên: Nhân dân coi thức ăn như là trời, ý nói đồ ăn là nhất

22. Chương 22

Tô Phi Hồng cúi đầu, hắn nhận thức được muốn chu chu hiểu được cái gì là lãng mạn, là không có khả năng. Bất quá... Hắn hết sức hiếu kì về Hằng Nga: “Trư trư, người đã gặp qua Hằng Nga sao? Nếu không sao biết nàng rất gầy?”

Mọi người đều biết hằng nga là mỹ nữ, được xem là tiêu chuẩn của cái đẹp, hằng nga đích xác hẳn là rất gầy, nhưng trư yêu này không phải là người, tư tưởng của hắn cùng tư tưởng của nhân loại là không giống nhau, hắn sao có thể biết là Hằng Nga hẳn rất gầy được?

“Ta nhìn thấy bức tranh vẽ chân dung ở chỗ con thỏ tinh, hắn nói thề cam đoan rằng cái kia thật sự là hoạ Hằng Nga.” Chu chu rất chăm chú nói, hoàn toàn không xét đến khả năng con thỏ kia là vẽ nguyệt ngọc ngoạn mà lừa hắn.

Tô Phi Hồng lần thứ hai cúi đầu, nghĩ thầm chu chu có thể sinh tồn được trên Vụ Ẩn Sơn, thật sự là kì tích, người ta tùy tiện lừa gạt trên đùa đùa hắn mà hắn cũng cho là thật. Hắn lắc đầu, cười khổ nói: “Người A, thực sự là tiểu ngu ngốc, ta giờ nói ta xác thực là Ngọc Hoàng Đại đế, người có tin hay không??” Lời còn chưa dứt, chu chu liền trở nên cực kì sợ hãi mà muốn nhảy xuống, một bên sợ hãi: “Người thực sự là Ngọc Hoàng đại đế sao? Người... Người người người... Là gạt ta thôi có đúng hay không?”

“Ta đương nhiên là lừa gạt người A.” Tô Phi Hồng vốn đang muốn tiếp tục đùa giỡn, Chính là vừa thấy hình dạng tiểu trư bị dọa sợ đến không nhẹ, hắn liền không có tâm tư đùa nữa, tự trách bản thân hắn không biết kiềm chế mà dọa đến đầu heo nhà mình. Hai người dọc theo đường đi không mặn không nhạt nói chuyện phiếm, tuy thế nhưng cũng rất thú vị, quay về buồng ngủ, chu chu chưa nói quá hai câu, liền đi ngủ, chỉ còn lại có Tô Phi Hồng, liền cứ ngồi trên ghế nhìn hắn ngủ đến tận hừng đông.

Lúc canh tư, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dày gấp gấp. khiến tô phi hồng đang ngủ gật bị giật mình thức dậy liền đứng lên đi ra ngoài, đứng trước cửa thấp giọng trách mắng: “Là ai không có quy củ như vậy? Nhỏ tiếng một chút chứ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Luống cuống như thế thì có tác dụng

sao?” Một câu chưa nói xong, chợt nghe trong viện vang lên thanh âm hỗn hển của một người: “Vương gia. Không... Không tốt rồi, thái tử... Thái tử đã xảy ra chuyện.”

Tô Phi Hồng chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh cả người đến lòng bàn chân cũng ướt sũng, hần bước ra xa khỏi phòng, tóm lấy cổ áo tên người hầu đến báo tin lớn tiếng hỏi: “Người nói cái gì? Thái tử ca ca xảy ra chuyện gì? Hần ở trong hoàng cung, sao có khả năng gặp chuyện không may? Rốt cuộc là chuyện gì?” Đang nói dở, mới thấy rõ người kia là thái giám hầu hạ thái tử Lưu Nhất, là một lão thái giám trung thành và tận tâm, thanh âm hần liền dịu đi xuống, thấp giọng nói: “Sao người lại qua đây tự mình báo tin, Rốt cuộc là đã phát sinh cái chuyện gì?”

Lưu Nhất vừa khóc vừa nói: “Vương gia, lão nô cũng không biết chuyện gì, khi thái tử ăn cơm chiều người vẫn còn rất khỏe mạnh, người gần 2 ngày nay có chút ho khan, chuẩn bị đi nghỉ thì tiền hoàng hậu phái người tặng hần chè sơn trà, thái tử thập phần cảm kích, người vốn không uống mấy thứ đông tây này nọ, nhưng bởi vì là nương nương đưa tặng, liền uống vài ngụm, lúc đó cũng chẳng xảy ra chuyện gì, ai biết đến lúc canh ba, lão nô nghe người kêu đau bụng, liền qua đó xem thế nào, thì nhìn thấy thái tử miệng toàn huyết, lão nô sợ hãi, vội đi thỉnh ngự y, nhưng khi ngự y tới, thái tử đã lâm vào hôn mê, các ngự y cũng không biết là người trúng cái gì độc, hiện tại chỉ có thể khoan tay đứng nhìn không có biện pháp cứu điện hạ.”

Tô Phi Hồng thân thể lay động một chút, một ngụm máu vọt lên cổ họng, hần vịn lấy cây cột bên cạnh, đôi mắt trong phút chốc ngầu một màu đỏ, còn lẩm bẩm nói: “Quả thật là độc nhất phụ nhân tâm? Vì cái gọi là tiền triều cùng giang sơn, người... Người liền ngay cả nhi tử của mình đều có thể hạ độc hại chết hay sao?” Hần nói đến đây, ngụm huyết không nhịn được nữa, thẳng phun ra. Nhưng mà hần lại hoàn toàn không để ý, lớn tiếng quát dẹp đường: “Người đâu, chuẩn bị ngựa, bản vương lập tức tiến cung.”

Trước khi tô phi hồng đi ra ngoài nhắc người hầu nhỏ giọng, kỳ thực chu chu đã thức dậy, chỉ là bất quá không quan tâm, muốn tiếp tục ngủ, ngực thầm nghĩ Vương gia đối với hần tốt như vậy, cũng không biết nên làm cái gì báo đáp lại cho hần bây giờ. Ai biết tiếp theo, chợt nghe thanh âm Tô phi Hồng đầy nghiêm trọng cao vút lên, đem chu chu dọa sợ đến không ngủ tiếp được nữa, len lén đứng lên đi tới cạnh cửa, vừa lúc nhìn thấy Tô Phi Hồng thổ huyết, sau đó phân phó chuẩn bị ngựa, hần không nhịn được nữa, vội chạy tới dùng thân thể mảnh khảnh ôm lấy Tô Phi Hồng, rất vụng về trấn an: “Đừng khóc, đừng khóc nữa, ca ca của người sẽ không có việc gì, đi, ta với người cùng nhau tiến cung, ta là yêu tinh, cũng có khả năng giúp được điều gì không biết chừng.”

Chu chu đích thật là không lưu tâm đến cái gì, ở trước mắt Lưu Nhất liền đem thân phận yêu tinh của hần nói toạc ra hết, trong lúc nhất thời đem lão thái giám dọa kinh hãi đến không nói được lời nào, bất quá... Nghĩ đi nghĩ lại, điện hạ hiện giờ đã không còn biện pháp hữu dụng nào nữa, cách của người dùng không được, biết đâu yêu thần các loại pháp lực vô biên gì gì đó, còn có thể cứu điện hạ lại cái mạng này không biết chừng. Bởi vậy khi nghe tới Tô Phi Hồng ôn nhu nói cười “Người không cần đi, ta đi là được”, lão thái giám vội vã quỳ xuống, đem ý nghĩ của chính mình nói ra.

Tô Phi Hồng suy nghĩ một chút, thấy rằng lưu nhất nói cũng có lý. Vừa lúc bọn người hầu dắt ngựa qua, hần định ôm chu chu leo lên ngựa, bỗng nghe chu chu dục kêu: “Không được, ngựa là hảo bằng hữu của ta, ta không muốn cưỡi bọn tôn tử của hần, ta đi theo phía sau người là được.” Một câu chưa nói xong, Tô Phi Hồng đã sớm ôm hần nhảy lên ngựa, một bên nói: “Người không cưỡi y ta lại muốn cưỡi y, lúc này còn giằng cái gì nghĩa khí huynh đệ nữa.”

Một đường vội vã tới hoàng cung, lúc này trong cung đã loạn thành một đoàn hết, nơi nơi thấp đèn ***g, thái giám cung nữ không ngừng chạy vội vã, nhỏ giọng nghị luận điều gì. Tô Phi Hồng cùng Lưu Nhất đều quỳnh lên đi tới Đông Cung, chỉ thấy trên giường lớn trạm trở tỉnh xảo, thái tử giang thanh vũ ngay ngắn nằm trên giường, ở bên người hần, là hoàng hậu mỹ mạo vẫn hết như thời còn trẻ, thật là người phụ nữ xinh đẹp nhưng lại vô cùng tàn nhẫn, lúc này đang si ngốc nhìn khuôn mặt nhi tử của mình, nếu không phải trên gương mặt nàng có chảy hai hàng thanh lệ, quả thực không ai biết là nàng đang bị thương.

23. Chương 23

Tô Phi Hồng vừa nhìn thấy nàng, liền nhin không được vọt tới, đôi con ngươi đỏ đậm đáng sợ như tu la, hình tượng như hung thần xông tới khiến chu chu mẫn cảm cảm giác được sắp xảy ra một màn bạo lực, chính là những người kia nói nữ nhân bên giường kia chính là thái hậu nha, hân có thể đánh sao? Nếu như mình đánh Yêu tiên đế, cũng là đáng tội bị dày xuống 18 tầng địa ngục rồi? Nghĩ tới đây, hân người bỗng như biến thành sóc vọt nhảy đến phía sau Tô phi hồng chặt chẽ tứ chi bám lấy người tô phi hồng: “Không được Tô Phi Hồng, đánh người là sai, không thể đánh người, càng không thể đánh hoàng hậu A.”

Hành động này của chu chu thoát nhìn thập phần gây buồn cười, thế nhưng lại kéo được thần trí Tô Phi Hồng trở về Hân lạnh lùng liếc mắt nhìn những người xung quanh, thô bạo nói: “Đều đi xuống cho ta, lưu lại mấy ngự y bên ngoài nghiên cứu phương thuốc, cứu không được thái tử, các người cũng chôn cùng hân luôn.” Hân hiếm khi trở nên nghiêm khắc như vậy, dọa mọi người nghe lệnh vội vã lui ra, mấy ngự y dường như muốn nói cái gì, cuối cùng lại cái gì cũng không có nói, thưa thưa dạ dạ cùng những người khác lật đặt lui ra.

Tô Phi Hồng đi tới bên người hoàng hậu, chưa kịp nói gì, chỉ thấy hoàng hậu lộ ra đáng cười còn khó coi hơn so với khi khóc, lẩm bẩm nói: “Lại còn kê cái gì phương thuốc nữa, hân... Đã đi rồi, hân đi thực nhanh, ngay cả ai gia, ngay cả ai gia cũng chưa kịp tiễn hân một đoạn.”

Tô Phi Hồng sít sao nắm chặt bàn tay, hân quay đầu liếc mắt nhìn về phía thái tử, sau đó sau đó quay đầu lại bị phần gằm lên: “Người chết đi ở trước mặt ngươi, là con của ngươi, mặc kệ do ngươi với ai sinh ra, hân vẫn luôn luôn là con ngươi, ngươi là mẫu thân mà lại biểu hiện như vậy là sao? Lòng của ngươi thực sự so với sắt đá còn cứng hơn sao?”

Hoàng hậu không để ý tới chất vấn của tô phi hồng, Nàng vươn tay nhẹ nhàng vỗ lên hai gò má của giang thanh vũ, thấp giọng nói: “Ai gia nghe nói, thời gian hân phát bệnh dường như là bao tử của hân rất đau, không nghĩ tới kết quả là, hân cư như vậy mà đi bình thần...” Một câu chưa nói xong, tay nàng bỗng nhiên bị Tô Phi Hồng kéo, nghe hân bạo phát giận dữ hét lên: “Đừng động vào ca ca, ngươi căn bản không xứng chạm vào hân, ngươi là nữ nhân tâm như rắn rết, ngươi... Là nữ nhân bại hoại biến chất nhất thiên hạ, hổ dữ còn không ăn thịt con, nhưng sao ngươi lại? Ngươi... Ngươi căn bản không xứng với cái danh mẫu thân.”

Hoàng hậu vô cùng kinh ngạc mà quay đầu, run giọng nói: “Hồng nhi, ngươi... Ngươi nói cái gì? Ngươi cho là... Ngươi cho là là ai gia giết hân?” Nét mặt của nàng bỗng nhiên vụn vỡ đầy tức giận, lạnh lùng nói: “Ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không? hân tử của ai gia, cho dù không thích hân, cho dù không muốn để hân leo lên ngôi vị hoàng đế, ai gia cũng sẽ không giết hân, ai gia là một mẫu thân, hân là nhi tử của ta A, hơn nữa... Hơn nữa hân bình thường hiếu thuận lại hiểu chuyện, đâu như ngươi như vậy khoa trương ngỗ nghịch, ai gia hiện tại nhớ tới lại đau lòng, thật sự là có lỗi với hân, sớm biết có ngày hôm nay, nên đối hân tốt một chút. Hết lần này tới lần khác... Hết lần này tới lần khác ngươi cuối cùng lại nói như vậy, ngươi tại lúc này nói những điều như vậy, như dùng dao khoét đục từng chút một trái tim ta ngươi có biết không?”

Tô Phi Hồng hừ một tiếng, lạnh lùng thối lui nói: “Không nên làm bộ làm tịch gì nữa, vì cái gọi là tiền triều vì ngôi vị hoàng đế, ngươi còn có cái gì không thể hi sinh? Nhi tử... Nhi tử thì tính là cái gì chứ? Từ khi ca ca được sinh ra biết nhận thức, ngươi đã từng cho hân nếm thử một điểm tình thương từ người mẹ sao? Ngươi nói không sai, hân là hiếu thuận lại hiểu chuyện, đáng tiếc hân uống phí hết lần này đến lần khác lòng tốt mà chịu khổ, mẫu thân của hân dụng tâm tất cả chỉ vì cái gọi là tiền triều, căn bản là không đem tính mạng của hân để ở trong lòng, đến tận lúc này mà còn có thể giả mù sa mưa...” Hân một câu chưa nói xong, chợt nghe “Ba” một tiếng, trên mặt đã trúng một cái tát.

Hoàng hậu lệ rơi đầy mặt, chợt quay đầu khóc ròng nói: “Không sai, đây là hình phạt, là ông trời trừng phạt ta, ta cho tới bây giờ vẫn coi chuyện của nhi tử như là rơm rác, ngược lại hân đối với ta kính trọng yêu mến chỉ có ngày một gia tăng, cũng không làm trái nửa điểm, nhưng ai nói ta không đem hân để ở trong lòng? Hân cho tới bây giờ cũng không thể hiểu nổi sự khổ tâm của người làm mẹ như ta, hân tưởng rằng ta

là người đem hắc làm công cụ để khôi phục tiền triều, làm bậy A, ta mấy năm nay đau khổ làm việc, rốt cuộc vì cái gì? Lão thiên gia, người thu ta đi, để đi xuống cứu tuyền bồi tội với Vũ nhi.”

Tô Phi Hồng cho rằng nàng khóc như vậy là cho hắc xem, bởi vậy cũng không để ý nàng nữa, hắc xoay người, bi thống nhìn về khuôn mặt an tường của giang thanh vũ trên giường, chậm rãi ngồi bên cạnh người hắc, lúc này hắc trong lòng cảm thấy bi phần đến không thể dùng từ ngữ nào mà biểu đạt được, hắc thậm chí sẵn sàng hoán đổi tính mạng của mình để cứu được một mạng này của giang thanh vũ, người này có chút nhu ngược, thế nhưng lại là một ca ca thiện lương không gì sánh được, hắc không nên có loại kết cục này, ông trời thực sự là không công bằng.

Chợt thấy chu chu lặng lẽ tiếp cận bên này, chìa tay sờ lên chóp mũi giang thanh vũ, sờ sờ ngực cùng hai cổ tay, trên mặt lộ ra một loại thần sắc rõ ràng là nghi hoặc. Tô Phi Hồng trong lòng khê động, lại nhện lên vài tia hi vọng, thầm nghĩ lẽ nào chu chu có biện pháp sao? Hắc vừa muốn mở miệng hỏi, chợt nghe chu chu do dự mở miệng nói: “Thật là vô cùng kì quái nha, người này đích xác không có tim đập cũng như hô hấp nữa, thế nhưng... Thế nhưng Vì cái gì hồn phách của hắc cũng chưa có rời thân thể? Theo lý mà nói sau khi người chết, hồn phách sẽ rời khỏi xác, Hai vị đại ca Ngưu đầu mã diện luôn luôn là rất đúng giờ, đó là lí do mà hồn phách lập tức sẽ bị lĩnh đi, thế nhưng trong phòng này không có khí tức của mình giới, rõ ràng là bọn họ không có đến, nga, chúng ta cũng không cần nghĩ xem vì sao bọn họ đến muộn, vấn đề là, cho dù bọn họ đến muộn, người chết thì hồn phách sẽ rời khỏi xác a, Vì cái gì hồn phách của điện hạ vẫn hoàn hảo ở trong thân thể hắc chứ.”

Tô Phi Hồng cũng không hiểu rõ lắm cái việc hồn phách này nọ, nhưng chu chu là yêu tinh, hắc nếu nói kỳ quái, vậy nhất định là có cái gì kì quái tại đây.

Lúc này hoàng hậu nghe chu chu nói, mừng rỡ nhào về phía trước, kéo lấy chu chu kích động hỏi: “Hài... Hài tử, người nói cái gì? Người nói Vũ nhi không có chết Có đúng không?? Hồn phách của hắc còn chưa đi Có đúng không?? Quá tốt, vậy... Ai gia lập tức tuyên ngự y tiến đến kê đơn thuốc.” Bởi vì quá mức kích động mừng rỡ, nước mắt của nàng lại từng chuỗi rơi xuống, điều này khiến tô phi hồng vô cùng nghi hoặc.

---

24. Chương 24

“Uy, ta Không phải cái gì hài tử hết, tuổi ta so với tổ tông nhà ngươi còn lớn hơn nhiều, đương nhiên, so với thủy tổ tông nhà ngươi, cũng là lớn hơn nhiều.” Chu chu cong miệng giải thích, mà hoàng hậu lúc này sao còn tâm trí cùng hắc thảo luận cái vấn đề tuổi tác này nọ, không ngừng gật gật đầu. Bên kia Tô Phi Hồng đem trung y của giang thanh vũ cởi ra, một tay đặt trên ngực của hắc, qua thời gian rất lâu, hắc mới mừng rỡ ngẩng đầu lên, dùng ngữ khí khẳng định nói: “Không sai, ca ca không có chết, ngực hắc còn có một tia nhiệt khí rất rất yếu, nếu như không tỉ mỉ quan sát, nếu như không có chu chu nói, căn bản là phát hiện không được. Chỉ là vậy rốt cuộc là chuyện gì đâu?” Vòng xung quanh lòng mảy mảy hắc nhú lại, nhìn về phía hoàng hậu nói: “Thực sự không phải người làm sao?”

“Người tên nghịch tử này, còn muốn ăn thêm cái tát nữa có đúng hay không?” Hoàng hậu giận dữ, bắt quá... Vì tin tức tốt lành này, sắc mặt của nàng ngược lại lại dịu đi rất nhiều, đưa tay lau đi những giọt nước mắt đang không ngừng tuôn rơi lộ ra dáng cười cùng biểu tình thập phần quỷ dị. Nàng đi tới bên người giang thanh vũ, nắm lấy tay hắc nói: “Ta đã nói rồi, nói cái gì thì ta cũng chỉ là một nữ nhân, không thể vô tình đến mức có thể giết chết nhi tử của mình như thế này, nếu ta thật sự có thủ đoạn hung ác như vậy, ta không để cho người làm hoàng đế, trực tiếp bản thân ta làm nữ hoàng có phải hơn không?”

Tô Phi Hồng lúc này ngược lại cảm thấy tin tưởng nàng, bởi vì của nàng xác thực không cần phải hạ độc để giang thanh vũ chết giả. Hắc thu hồi tay, trầm ngâm nói: “Ta biết trên giang hồ có rất nhiều kì nhân dị sự, nói đến chết giả thì cũng đã từng nghe qua, nhưng ta vẫn cho rằng đây bất quá... Là chuyện truyền kì truyền thuyết mà thôi, lẽ nào rốt cuộc thật có được vật thần kì như vậy sao?” Vừa dứt lời, hoàng hậu

liền nôn nóng nói: “Cái này đợi sau này rồi hẵng nghiên cứu kĩ, hiện tại ngược lại nếu muốn tìm hiểu thì phải là tìm ra ai đã đối với Vũ nhi hạ được mới là trọng yếu, bằng không lúc này hấn mới chỉ là khiến vũ nhi chết giả, lần sau liền sẽ thực sự là giết hại hấn, phải nhanh nhanh tìm ra người này.”

Tô Phi Hồng gật đầu nói: “Không sai, cái này ta sẽ lo liệu.” Hấn lại ngẩng đầu nhìn hướng hoàng hậu, bỗng nhiên mỉm cười nói: “Nương, bởi vì chuyện này, người tựa hồ thay đổi thật nhiều, trước người Không phải ghét nhất ca ca sao? Sao vậy? Hôm nay suýt nữa mất đi hấn, liền nghĩ nhiều đến hấn như vậy? Vậy người sau này vẫn còn muốn ta làm hoàng đế gì chứ?”

Hoàng hậu thở dài, thương cảm nói: “Ta là cho tới bây giờ không đem Vũ nhi để ở trong lòng, thế nhưng vừa rồi, khi có người nói cho ta biết hấn bị trúng độc, ta lại cảm thấy rằng trong nháy mắt tâm như bị kim châm đến đau nhức, khi ta chạy tới, thấy hấn đã chết đi, nghe kẻ hầu người hạ miêu tả lại hấn bị độc phát thì thống khổ như thế nào, lòng ta đau đến chết lặng. Cũng không biết vì cái gì, chuyện cũ cứ như thủy triều ào đến, không ngừng hiện ra trong đầu ta, ta mới phát giác ra rằng nhiều năm qua ta thật có lỗi với đứa trẻ này.” Nàng nói đến đây, lại lắc đầu nói: “Con người a, đều là như vậy, luôn luôn phải chờ tới khi mất đi mới có thể tỉnh ngộ ra được, ai, ta lúc này vừa suýt mất đi Vũ nhi, đó là lí do mà ta cũng nhìn thấu hết, chuyện ngôi vị hoàng đế, hai huynh đệ các người tự thương lượng, dù sao kể cả hấn làm hoàng đế, ta biết người cũng nhất định sẽ phụ tá hấn.”

Tô Phi Hồng mừng rỡ gật đầu nói: “Nương, người cuối cùng cũng thông suốt, không sai, huynh đệ đồng lòng kỳ lợi đồng tâm A, ngôi vị hoàng đế đâu thể so sánh được với tình huynh đệ ruột thịt được? Mặc dù chúng ta là huynh đệ cùng mẹ khác cha, thế nhưng trong thân thể chúng ta, chẳng phải chảy chung dòng huyết của mẫu thân hay sao?” Hấn nói đến đây, bỗng nhiên như là nghĩ tới cái gì, sắc mặt trắng bệch nói: “Nương, người nói... Cha ta hấn có thật là đã chết không?”

Hoàng hậu nhìn hấn một cái, cảm thán nói: “Đương nhiên đã chết, năm ấy lúc hấn chết, hoàng đế cũng chưa có chết, cứ thế đến cả mặt hấn cũng không thể nhìn thấy lần cuối. Sao vậy? Người có phải là hoài nghi tất cả đều là do hấn gây ra có phải hay không? Không có khả năng, tuyệt không có khả năng này, hấn chết cũng được nhiều ít năm rồi...” Không đợi nàng nói xong, Tô Phi Hồng liền ở bên cạnh lẩm bẩm nói: “Hấn chết thật hay giả chết ai mà biết? Hiện tại không phải có sẵn một trường hợp chết giả đây sao?”

Hoàng hậu suy nghĩ hết một hồi, kiên quyết lắc đầu nói: “Thế cũng không có khả năng, phụ thân người suốt đời đều coi khôi phục tiền triều là nhiệm vụ của mình, khi hấn chết, chính là lúc thế lực hấn hưng thịnh, mà hoàng thượng lúc đó cũng triển miên bệnh tật đã lâu, hấn vì sao tại thời điểm đó lại muốn giả chết, chỉ kém một chút thôi, là có thể an tọa trên ngôi vị hoàng đế, hấn sao có thể buông tha hết thảy. Hơn nữa, những năm gần đây, người có bao nhiêu cơ hội leo lên ngôi vị hoàng đế, hấn nếu thực sự là chết giả, muốn loại bỏ Vũ nhi, cũng đã sớm hạ thủ, sao chờ tới bây giờ. Lui lại một chút, cứ coi như hấn là kẻ hạ thủ, sao lại còn khả năng lưu lại đường sống, để Vũ nhi chết giả?” Nữ nhân mỹ lệ nói đến đây, không khỏi cười một tiếng thảm thương, lắc đầu nói: “Hấn là sao có thể lo lắng đến tâm trạng của ta, hấn trong bụng trong mắt, tất cả đều là giang sơn thiên hạ của hấn.”

Tô Phi Hồng thở dài, gật đầu nói: “Nương, người nói rất có đạo lý, ai, tuy rằng người kia cha ta, nhưng ta lại nghĩ rằng, tên hỗn đản như vậy kì thực căn bản không xứng với tình yêu kiên trinh mà người dành cho hấn, chỉ mong từ nay về sau sau này, người có thể tỉnh ngộ được.” Hấn nói xong bước thong thả rời đi, nhúu mày nói: “Như vậy rốt cuộc là do ai? Là ai làm ra được chuyện tình không thể tưởng tượng nổi như vậy?”

Ngay khi mọi người còn tràn ngập trong các suy nghĩ lí giải, dưới tàng cây đại quế hoa bên ngoài cung thái tử, hai kẻ thái giám sánh bước đi, trong đó một người nhìn chăm chú một hình bóng trong phòng, hàm răng cắn nghiến kệt kệt! Hừ, oán hận nói: “Thật là con mẹ nó tức giận, một, chỉ kém một bước nữa là thành công, Tiểu Tự, gia khoả vừa mới bóc trần thanh vũ là giả chết kia là ai? Ta muốn đem hấn băm xác thành ngàn mảnh, băm xác thành ngàn mảnh.”

25. Chương 25

Tiểu thái giám thanh tú vội vã nói nhỏ: “Ôi tổ tông chủ tử của ta, người thế nhưng nhỏ tiếng một chút chút, vạn nhất bị Tô Phi Hồng phát hiện, chúng ta hai người còn có thể từ nơi này thoát thân sao? Tiểu tử vừa mới bóc trần hết diện hạ là chết giả, không phải là cái tiểu mỹ nhân tuyệt mỹ mà tô phi hồng đưa theo vào cung sao? Người không nhìn thấy sao? Nói thật, tiểu nhân hoài nghi hắc có khả năng không phải là một cái gì tốt đẹp, người nghĩ xem, hắc rốt cuộc sao biết được mà nói hèn phách diện hạ không có rời khỏi xác, nếu không phải là người có pháp lực, làm sao có thể nhìn ra được? Nghe nói nhiếp chính vương gia cùng Quan ải pháp sư quan hệ thân thiết, lẽ nào hắc là Quan ải?”

Lục phong lạnh cười nói: “Hắc sao có thể là Quan ải, hắc nếu là quan ải, chúng ta hiện tại sẽ không thể đứng tại nơi này rồi. Nếu như nói hắc là đạo sĩ, tựa hồ không có nhiều khả năng, người nọ lớn lên một dạng yêu tinh hình dáng, con người làm sao có thể trưởng thành mỹ lệ như hắc được, ả, không sai, hắc đúng hơn giống như là hồ ly tinh trong truyền thuyết, nếu như là như vậy nói, liền có thể đem mọi chuyện giải thích thông suốt, Hừ, tốt, Người của tô phi hồng sao? Liên để cho ta tới xem thử xem người rốt cuộc là người hay là yêu.” Hắc nói xong, liền cùng kẻ vóc dáng nhỏ bé bên người ẩn vào giữa cái bóng âm u của cây quế, sau đó lặng yên rời đi.

Giang thanh vũ mãi tận hai ngày sau vẫn chưa tỉnh lại, đến sáng sớm của ngày thứ ba, tô phi hồng cùng chu chu đều không nhin khỏi có chút trầm mặc, cũng may hắc đã bắt đầu nhẹ nhàng hấp, nhiệt độ cơ thể cũng dần dần khôi phục bình thường, cuối cùng cả người liền như chịu một đạo thống khổ bắt đầu giảm nhẹ, rồi tỉnh lại, khi hắc tỉnh lại, toàn bộ mọi người trong cung đều bộc phát hoan hỉ, hoan hô đến rung cả trời, làm cho hắc trong nháy mắt tưởng mình đã đến âm ti tiênghoan hô là của quỷ hồn tại âm phủ đang hoan nghênh hắc,. Hắc không nghĩ tới hắc ở cõi âm danh tiếng lại hắc lại cao như vậy, khiến hắc thập phần cảm động mất một lúc.

Tiếp theo hoàng hậu cùng Tô Phi Hồng liền đánh móc sau gáy, chu chu vốn cũng muốn nhào lên đi tới, thế nhưng vừa nhìn đến thân ảnh tô phi hồng hắc liền bỏ hết ý niệm trong đầu, hắc tựa ở cạnh cửa xem hai huynh đệ nhà nọ trình diễn một màn huynh đệ tình thâm, bỗng trong ngực hắc thấy có điểm chua xót, hình như là một thứ gì đó của hắc bị người khác đoạt mất, Còn Vì cái gì lại nghĩ như vậy, trừ yêu đơn thuần không có nghĩ đến, hắc dường như vẫn không rõ, đó là lí do mà chỉ có thể này đứng nhìn.

Giang thanh vũ cũng nhìn hai hai khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt, tô phi hồng thì hắc còn có thể lý giải được, thế nhưng người này... Người này từ trước đến nay lãnh mạc như sương, là nữ nhân cho tới bây giờ cũng không có lấy một dáng tươi cười với hắc, lúc này nữ nhân lại chính là đang khóc đến lệ hoa đái vũ, Nàng... Nàng thật là mẫu thân của hắc sao? Không phải là hắc bị hoa mắt đấy chứ, liền đem hầu gái tâm phúc nhìn thành mẫu thân? Hắc dùng sức nhu nhu mắt rồi lại nhu nhu mắt, cuối cùng cũng xác định được, nữ nhân này đích xác là mẫu thân của hắc.

Thế là một màn tuồng gia đình đoàn tụ đầy cảm động chính thức bắt đầu diễn, chu chu đứng ở cạnh cửa nhìn đến phát chán, quay đầu lại đối một người tiểu thái giám nói: “Hảo đói, ở chỗ này đã hai ngày không ăn cái gì, các người... Các người đi làm cái gì ăn có được hay không? Cùng lắm thì ta bảo tô phi hồng cho các người bạc” Bởi vì hoàng hậu có lệnh, thái tử không tỉnh lại, Nàng cùng Tô Phi Hồng cũng không ăn cơm, bởi vậy hai ngày nay cũng không có đồ ăn đưa qua đây, mà Tô Phi Hồng mãi quan tâm đến bệnh tình của giang thanh vũ, cũng đã quên cái chuyện ăn uống này, chu chu từ lâu đã muốn mở miệng nói, nhưng ngại đây là địa bàn của người ta, không thể không biết xấu hổ được, hôm nay phòng ăn ngự dụng ở bên kia bay tới mùi thơm của cơm, trừ yêu thật sự là thèm ăn không nhin được, mới đành mặt dày mở miệng nói muốn ăn.

Cái kia tiểu thái giám không rõ thân phận của chu chu, nghe lời này không khỏi khuôn mặt vặn vẹo ra vẻ chững chạc khiển trách: “Người là không có mắt sao, hôm nay thái tử sơ tỉnh, tất cả mọi người vui mừng khôn xiết, người lại chỉ nghĩ đến ăn, mà rốt cuộc hai ngày nay ta đều không thấy người đi ra hầu hạ thái tử, còn dám gọi thẳng tọc danh của Vương gia, thực sự là cả gan làm loạn, phải bảo tào công công mang người ra ngoài đánh hai mươi trượng, A, trời ạ, người rốt cuộc đến y phục thái giám còn không có mặc, người... Người người người...”

“Hắc xảy ra chuyện gì?” Giữa lúc chu chu vẻ mặt sợ hãi bị cái kia tiểu thái giám lên mặt quở trách, thì

vang lên một thanh âm đầy uy nghiêm. Tô Phi Hồng nhìn tiểu thái giám cười lạnh: “Người có đúng hay không thấy hần ở chỗ này đứng, liền mất cẩu chệ nhân thấp? Hừ, chính người đến chỗ tào công công lãnh hai mươi trương đi, lưu nhất, bố trí người truyền lệnh xuống dưới, ngoại trừ mang cho hoàng huynh đồ ăn nhẹ là việc chính, còn phải chuẩn bị cho tốt thật nhiều đồ ăn, phải chuẩn bị một bàn lớn rau tươi, không được nấu chín, đúng rồi, Thịt trư ngàn vạn lần đều không được động tới, hiểu chưa?”

Lưu nhất nhận lệnh rời đi, hần tự nhiên biết chu chu có thân phận khác biệt so với người khác. Lúc này giang thanh vũ mới nhìn thấy chu chu, liền gọi hần lại gần, một bên vui vẻ nói: “Thật là một hài tử xinh đẹp hảo khả ái nha, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn nộn nộn này, trông thật giống heo con...” Một câu chưa nói xong, chu chu liền kinh hãi hỏi: “A, người là ca ca của Tô phi hồng sao? Rất thông minh A, Vì cái gì Tô Phi Hồng suốt ngày nói người hiểu biết còn không đủ, người nói được như vậy liền thật tốt quá, người là có thể liếc mắt liền nhìn ra ta là đầu heo, đây không phải là nhãn lực mà người thường có thể đạt được nha.”

Hoàng hậu cùng thái tử cùng với Tô Phi Hồng trên trán nhất thời nổi lên vài đường hắc tuyến, Tô Phi Hồng thở dài, phát tay đem cung nữ thái giám bên người đuổi hết ra ngoài, sau đó nghiêm túc nói: “Nương, ta đành nói thật nói hết với người, ta đích thật là không có khả năng làm hoàng đế, Người cũng nhìn thấy chu chu rồi đấy? Người cho là hần bằng cái gì chỉ liếc mắt một cái liền có thể nói ra được hồn phách của thái tử ca ca không có rời khỏi xác? Bằng cái gì biết được ngư đầu mã diện cõi âm rất đúng giờ? Kỳ thực hần là một yêu tinh, đúng như theo lời hần nói là một trư yêu, nương, ta không thể ly khai hần, kiếp này là chắc chắn sẽ thú hần, hơn nữa hần sẽ là ái nhân duy nhất của ta, người có thể chịu được quốc gia chúng ta có một hoàng đế thú một nam nhân làm hoàng hậu sao?”

26. Chương 26

Hoàng hậu lặng người một chút, kỳ thực từ lúc chu chu nói ra những lời kì lạ đó, nàng ở trong lòng cũng đã nghi hoặc, người thường sao lại có thể thần thông quảng đại như vậy, giờ đây nghe được nhi tử nói như vậy, quả nhiên chứng thực thân phận yêu tinh của chu chu, Nàng kinh ngạc chính là nhi tử rốt cuộc lại ái thượng hần, lại còn tuyên bố kiếp này chỉ yêu thương một mình hần, Nàng là nữ nhân, sao lại không biết lời này có ý nghĩa như thế nào, trăm mặc nhìn nhi tử, mà Tô Phi Hồng cũng dùng ánh mắt quật cường quay về nhìn Nàng, trong ánh mắt tràn ngập dứt khoát cùng cương quyết, Nàng không chút nghi ngờ, nếu như bản thân tiếp tục bức bách nhi tử, hần sẽ mang theo chu chu chạy trốn rời khỏi tầm mắt của nàng, từ nay về sau không bao giờ ... nữa trở về.

Nếu như là lúc trước, hoàng hậu đương nhiên không có khả năng để Tô Phi Hồng làm ra chuyện tình hoang đường như vậy, nhưng mà hiện tại, một nhi tử chết rồi bỗng phục sinh, khiến nàng liên tiếp trải qua đại bi đại hỉ lên xuống, dường như khiến lòng nàng bây giờ rộng mở trong sáng hơn, chỉ trong chốc lát liền nghĩ thoáng ra rất nhiều, Nàng lắc đầu, có chút mệt mỏi rồi nói: “Quên đi, tùy người, người không muốn làm hoàng đế, thì không làm cũng được, thế nhưng người phải tận tâm phụ tá Vũ nhi, phải đem tô lý quốc thống trị quang vinh cường thịnh, ta đã đi ngược lại một lời hứa với nam nhân đó rồi, quyết không thể vi phạm lần nữa.”

Tô Phi Hồng trăm triệu lần không ngờ tới mẫu thân rốt cuộc cứ như vậy dễ dàng đáp ứng, vui sướng vội vã quỳ xuống dưới đất tạ ơn, lại nghe trên giường giang thanh vũ hét lớn: “Không... Không được A, ta... Ta không thể làm hoàng đế được.” Hần lời còn chưa dứt, hoàng hậu cùng Tô Phi Hồng liền cùng nhau quay đầu lại, cùng kêu lên quát: “Người sao lại không thể làm, người là thái tử đương triều, kế thừa ngôi vị hoàng đế là chuyện danh chính ngôn thuận, người sao lại không thể làm? Lẽ nào người cũng ái thượng nam nhân? Cũng là không phải hần thì không cưới?”

Giang thanh vũ thoáng co rúm người lại một chút, sau đó biểu cảm khốc lóc thảm thương nói: “Không phải thế mà là ngược lại, mẫu hậu, đệ đệ, các người... Các người không biết, Không phải ta ái thượng nam nhân, là có một người nam nhân hần... Hần ái thượng ta A, Không phải ta không phải hần không cưới, mà là... Mà là hần không phải ta không cưới, hần... Hần đã sớm đã cảnh cáo ta, nếu như ta dám kế thừa ngôi vị hoàng

đế, hần sẽ đem ta bắt đi, thậm chí... Thậm chí hần sẽ làm bị thương làm hại phi hồng cùng mẫu hậu... Ta... Ta thật sự là không có cách nào hết.”

Hoàng hậu cùng Tô Phi Hồng nhất thời cùng nhau há hốc miệng mở ra thành hình chữ O, bọn họ sao cũng không nghĩ tới được rốt cuộc lại nhận được một đáp án như vậy. Qua thật lâu, hoàng hậu mới lắp bắp nói: “Vũ... Vũ nhi... Người... Người vừa nói cái gì, mẫu hậu biết trước kia có lỗi với người rất nhiều, nhưng... Nhưng người cũng không cần phải nói ra sự tình như thế này mà hù dọa mẫu hậu a, người... Vẫn luôn ở trong nơi thâm cung, Sao lại có khả năng nhận biết cái gì nam nhân được, hơn nữa, coi như là có nam nhân, hần... Hần sao lại dám bức bách thái tử đương triều, hần muốn tạo phản phải không?”

Giang thanh vũ biểu cảm khốc lóc thảm thương nói: “Mẫu hậu, nhi thần không phải cố ý hù dọa người, nhi thần sao dám làm cái việc đại nghịch bất đạo này được? Chuyện này... Chuyện này ta đã giấu diếm rất lâu, ta vẫn cho rằng hần không dám làm ra cái việc gì tạo phản, nhưng hôm nay ta mới biết được, hần dám, không chỉ dám, lại còn làm trắng trợn lộ liễu ngay trong hoàng cung dám đối ta hạ độc, không sai, loại này độc ngoại trừ hần, thế gian còn có ai có thể xuất ra được thứ độc được này?” Hần đã nghe Tô Phi Hồng giải thích hết mọi chuyện kinh khủng đã xảy ra, đó là lí do mà thoáng cái liền đoán ra chuyện này là do ai làm.

Tô Phi Hồng đang lo bất không được hung thủ, vừa nghe hần nói những lời này, liền lớn tiếng quát hỏi là ai, chu chu ở bên cạnh cuối cùng cũng ăn hết điểm tâm, lại nghĩ những thứ này đều là Tô phi Hồng vì hần mà ra lệnh đem tới, trong lòng không khỏi thập phần cảm kích, cũng lên tiếng phụ hoạ nói: “Không sai, rốt cuộc là ai? Thái tử điện hạ nói ra, chúng ta liền đem hần bắt lại đánh tám mươi đại bản, thật đáng giận, rốt cuộc dùng chết giả gạt người, ta trước cũng bắt quá chính là vì lưỡi biếng dùng qua một lần, lập tức đã bị người ca ca nhìn thấu hết.”

Tô Phi Hồng thở dài, vỗ vỗ vai chu chu nói: “Được rồi trư trư, người liền không cần phải kể hết quá khứ huy hoàng của mình ra như vậy.” Hần lại lấy ra từ mâm một khối tô bì điểm tâm uy vào miệng chu chu, quay đầu lại nói: “Thái tử ca ca, người cứ việc nói thẳng hết ba, cái kia nam nhân rốt cuộc là ai, hần là có thể đối với người dùng ra loại này chiêu số hung ác, người còn có cần phải thay hần giấu diếm, muốn bảo hộ hần sao?”

Giang thanh vũ khóc không ra nước mắt, lớn tiếng nói: “Đệ đệ A, Không phải ta nghĩ bảo hộ hần A, ta là phải bảo vệ người, bảo hộ nền móng của tô lý quốc chúng ta, cái kia nam nhân, hần... Hần là giáo chủ của bãi trừ giáo, cũng tại ta năm xưa xui xẻo, thời gian ba năm trước đây thủ hoàng lăng, liền gặp hần, cũng không biết hần Vì cái gì liền quần lấy ta, mặc dù sau này ta trở lại trong cung, hần cũng thường xuyên mà quấy rầy một phen, hần võ công rất cao, vào hoàng cung đại nội mà chỉ tựa như giẫm trên đất bằng, hần luôn một điệu cảnh cáo ta, không cho phép ta kế thừa ngôi vị hoàng đế, cũng vẫn cho rằng ta không thể lên ngôi hoàng đế, Chính là thời gian trôi qua, hần càng ngày càng hiểu được tô phi hồng người quyết tâm không muốn làm hoàng đế, lại thấy ta chưa từng đáp ứng qua hần không làm hoàng đế gì nữa, gần đây tô phi hồng người lại triệu hồi một ít cự thần, hần đại khái cảm thấy được có nguy cơ gì đó, đó là lí do mà... Là lí do mà mới hạ loại độc được này, định chờ ta bị đưa tống nhập hoàng lăng, liền đem ta đào lên.”

Tô Phi Hồng tức giận đến sắc mặt đều trắng, oán hận nói: “Bãi trừ giáo khinh người quá đáng, vốn hần thống lĩnh hần giang hồ, chúng ta thống lĩnh giang sơn chúng ta, nước giếng không phạm nước sông, ai ngờ hần rốt cuộc lại có hành động tâm cơ thủ đoạn như vậy, không được, ta là nói cái gì cũng không có thể bỏ qua cho hần, hần khi dễ người mà không biết phân biệt đối tượng ra sao?” Hần nhìn một chút hai bên trái phải chu chu, bỗng nhiên lắc đầu nói: “Mà thôi, vấn đề hần theo ta là được, cái kia lục phong lăng không phải cái gì tốt đẹp, vạn nhất còn muốn ra cái gì hung ác mưu kế mà đối phó chu chu, đến lúc đó mới hối hận không kịp.” Hần vừa nói một bên thay chu chu đem mâm điểm tâm lấy đi xuống, nếu như không lấy xuống, hần thực sự rất sợ chu chu lại vươn đầu lưỡi rồi liếm mấy mẫu vụn còn sót lại, mẫu thân thoát nhìn đối hần ẩn tượng cũng không tệ lắm, tướng mạo thật khiến người ta không khỏi yêu thích mà, hần không muốn để động tác ăn uống điển hình của trư từ trước đến nay này dọa mẫu thân luôn luôn tao nhã.

27. Chương 27

“Chúng ta ở tại chỗ này ở vài ngày có được hay không?” Tô Phi Hồng trưng cầu ý kiến chu chu, lại thấy hần nhíu mày lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Ta không muốn ở chỗ này nữa, ổ vàng ổ bạc không bằng ổ chó nhà mình, ta... Ta muốn về nhà, trong nhà có giường vô cùng thoải mái, có thu thoan luôn làm cho ta đồ ăn ngon, ta muốn về nhà...” Không đợi hần nói xong, Tô Phi Hồng liền vội vàng nói: “Nga, trong hoàng cung cũng có giường đệm rất thoải mái, cũng có rất nhiều đồ ăn ngon, so với vương phủ chúng ta mỹ thực còn phong phú hơn, ta đã bảo người dưới đi làm, chờ một chút người nhìn thấy yến hội, rồi mới quyết định có muốn hay không lưu lại có được hay không?”

Nếu như nói trên đời này còn có thứ đông tây có thể đồng dạng như mỹ thực khiến chu chu tham ăn để tâm, không còn nghĩ ngợi chính là yến hội, tuy rằng hần không có đối yến hội hoàng cung tiến hành đánh giá trực tiếp hay biểu lộ ra mặt, thế nhưng Tô Phi Hồng nhìn ra được hần là rất bằng lòng thỏa mãn, cũng chưa biết chừng điểm này có thể khiến hần tái quyết định lưu lại hoàng cung

Nhưng mà ở lại vài ngày, lục phong lăng bên kia một điểm động tĩnh cũng không có. Giờ đã hơn một tháng, Tô Phi Hồng tỉ mỉ phân tích tình thế tổ lý quốc hiện nay, Nói thật thì, luận về bản thân thì hần không sợ lục phong lăng, khó khăn ở chỗ tên hỗn đản này là người giang hồ, bái trử giáo là tổ chức giang hồ, không thể giống như một đoàn quân tạo phản, có thể xác minh được mục tiêu, còn có thể chỉ huy quân đội đánh vào đại bản doanh. Nhưng bái trử giáo thì không giống, bọn họ chi nhánh đông đảo, trải rộng các nơi, rồi lại không ai biết vị trí cụ thể, hơn nữa nghe nói nội bộ giáo chúng có đến mấy vạn người, mỗi người đều là cao thủ có bản lĩnh lấy một địch mười, đừng nói là tiêu diệt hết, thật sự huy động hết lực lượng chiến đấu cũng chưa chắc có thể mò được đến cửa.

Tô Phi Hồng cũng muốn cùng lục phong lăng đàm phán, nam tử hần đại trượng phu, sao có thể hành động theo cảm tính được, chỉ vì nữ nhi tình trường liền mất hết bao công khổ cực khổ sáng lập bái trử giáo được? Thế nhưng nghe được giang thanh vũ kể lại hần cùng lục phong lăng sau khi nhận thức lẫn nhau, hần thập phần khẳng định đối phương đúng là một nam nhân khiến hần mất hết hy vọng, chỉ sợ rằng hần chỉ chấp nhận giang thanh vũ, lại sẽ không có khả năng buông tha, cũng giống như hần chết cũng không buông tha chu chu vậy. Cứ như vậy, bái trử giáo cùng triều đình sống mái với nhau, liền khiến những kẻ khác ngồi ngoài hưởng lợi, bởi vậy nghĩ tới nghĩ lui, chuyện này thật không có khả năng xử lý vẹn toàn cả hai bên, tuy rằng như vậy chấp nhận có chút uất ức, nhưng này thật sự đành phải chấp nhận.

Tô Phi Hồng mỗi khi nghĩ đến đây, đều thập phần phiền não, có đôi khi thấy giang thanh vũ, liền nhìn không được chăm chú nhìn trộm khuôn mặt nhỏ của hần, một ngày hần hỏi chu chu: “Người nói hần rất cuộc lớn lên có cái gì khiến cho người ta thích, để cái kia lục phong lăng muốn ngừng mà không được theo đuổi không bỏ?” Lúc đó chu chu ngây ngốc tươi cười vui vẻ cắn cắn hạt dưa một bên, nghe những lời này, liền ngẩng đầu nhìn tỉ mỉ một chút, sau đó rất đúng trọng tâm mà bình luận: “Thái tử ca ca hé ra khuôn mặt tựa như hạt dưa, còn có một đôi mắt mọng nước giống quả nho, mũi hần có điểm nhỏ mà tinh tế, nói giống đậu phộng thì không sai, cái lỗ tai rất giống lỗ tai của mèo, đôi môi nhỏ lại tựa như quả anh đào, hàm răng vừa trắng vừa nhỏ, giống như con sò nhỏ, oa oa, quả thực là không có một chỗ không đáng yêu A, nếu như là ta, ta cũng sẽ thích thượng hần.”

Tô Phi Hồng khuôn mặt đen xì, không lưu tình chút nào khinh thường nói: “Đối, người đem hần bắt tới tay, sau đó canh giữ ở bên người, từng ngày một ăn tươi hần, tốt nhất là đem khuôn mặt hé ra tựa hạt dưa của hần ăn trong hai ngày, còn lại còn có thể đem đi làm bánh bơ bánh quy...” Không đợi hần nói xong, giang thanh vũ liền kinh khủng lui hai bước, mà chu chu thì đang vẫn cúi đầu tiếp tục cắn cắn hạt dưa của hần, lúng túng nói: “Ta không ăn người, ta cho tới bây giờ cũng không ăn thịt người, thu thoan tỷ tỷ con mắt đẹp như vậy, ta từ lâu đã thích đến chảy nước bọt, chẳng phải cũng không có hạ khẩu sao? Chúng ta đây làm yêu tinh cũng có quy tắc chuẩn mực.”

Tô Phi Hồng cùng giang thanh vũ đối với tính tham ăn của trư yêu đã triệt để hết chỗ nói, hần trong đầu ngoại trừ ăn đại khái chắc chỉ còn ngủ, ngoại trừ hai cái dạng này, cái khác gì đó đại khái đối với hần cũng

không liên quan, Tô Phi Hồng rất đau xót suy nghĩ xem hẳn rốt cuộc ở trong lòng chu chu chiếm địa vị gì, là ở dưới đáy lại còn sát rìa nữa, tự bản thân mình khẳng định sự thật liền khiến trong lòng thấy gai gai.

Bởi vì các loại suy tính trước tình hình, đó là lí do mà Tô Phi Hồng không thể không bắt đầu âm thầm kế hoạch bồi dưỡng hoàng đế kế tiếp, một khi thực sự để giang thanh vũ đăng cơ, cái kia lục phong lăng rồi thể nào cũng phát điên mà đem hẳn bắt cóc đi, đến lúc đó mới bồi dưỡng một hoàng đế mới thì có chút khẩn trương luống cuống tay chân, bởi hẳn lúc đó còn phải đối phó với cái kia lục phong lăng. Đương nhiên, giang thanh vũ hiện tại còn không biết ý đồ của Tô Phi Hồng, một khi là có thể tận lực ngăn cản tai vạ này, Tô Phi Hồng đương nhiên liền toàn lực ứng phó. Tất cả bây giờ tiến hành đều vì mục đích có tình huống vẹn toàn.

Người mà Tô Phi Hồng lựa chọn là nhi tử của Hiền vương thúc thúc của giang thanh vũ, giang Vương thúc tráng niên sớm qua đời, cứ như vậy để lại một nhi tử vô cùng thông minh linh hoạt, hài tử này năng lực rất được Tô Phi Hồng tán thưởng, tâm địa lại thập phần nhân hậu, Tô Phi Hồng bồi dưỡng cả hai người trong nhiều tháng, lòng bắt đầu nghiêm túc không thể không nghĩ muốn đem giang thanh vũ lập tức đóng gói đưa cho Lục phong lăng, cứ vậy giang sơn do hiền vương Giang Xuân gánh vác liền là lựa chọn rất tốt.

28. Chương 28

Hai tháng trôi qua, đối với chu chu mà nói, quả thật là không khác gì so với thiên đường, ban ngày đêm tối đều có vô số món ngon để ăn, hơn nữa nhiều ít ngày cũng không có lặp lại món. Tối buổi tối, còn có thể cùng Tô Phi Hồng làm một ít chuyện khoái nhạc, hẳn yêu mị chi tính đã toàn bộ bị khai phá đi ra, đối với chuyện phòng the thể mà hữu cầu tất ứng, thậm chí đôi khi còn có thể vận vẹo thân thể chủ động một phen, mỗi khi đến lúc này, Tô Phi Hồng cũng tình thú đặc biệt tăng vọt, có đôi khi thậm chí làm miệt mài đến một hai canh giờ, đương nhiên, sẽ dẫn đến ngày thứ hai tâm tình trở nên uể oải một chút.

Ngày liền là như thế chậm rãi trôi qua bình lặng như mặt nước, hai tháng sau, lục phong lăng vẫn không có bất luận một chút động tĩnh gì, Tô Phi Hồng phỏng đoán lục phong lăng đại khái đã nhìn ra dụng tâm của việc hẳn bồi dưỡng Giang Xuân Niên, đó là lí do mà hiểu nguyệt thần công chưa luyện thành, hẳn cũng sẽ không tùy tiện hành sự, bởi vậy Tô Phi Hồng tỉ mỉ đánh giá lại một chút tình hình, liền cùng chu chu trở về vương phủ, trong cung chỉ lưu lại Giang Xuân Niên bồi Giang thanh Vũ, dù sao tiểu tử đây vô công cũng không tội.

Sau khi trở lại vương phủ chu chu bỗng có chút gì đó không giống với mọi khi, ân, nói thể nào cho tốt đây, hẳn không hề thích ăn những món ăn ngon nấu nướng tỉ mỉ, mỗi ngày chỉ thích ngủ cho đã, thời gian thỉnh thoảng tinh lực dư thừa, lại đem sự dư thừa đó đi dọa người, thu thoan không chỉ một lần nhìn thấy trên thảm cỏ nơi hậu viện có một cái đại hoa trư thật lớn ở nơi đó đi qua đi lại, chậm chạp từng miếng ăn cỏ. Nàng rất lo lắng phải chăng chu chu có đúng hay không đang giận dỗi, cho rằng trong phủ mọi người coi thường hẳn là trư yêu, liền dứt khoát biến trở về nguyên hình, nhưng trời đất chứng giám A, mọi người thích hẳn lại còn không kịp, Sao vậy khả năng kì thị hẳn được chứ.

Tô Phi Hồng cảm thấy hẳn nên cùng chu chu hảo hảo nói chuyện, một ngày, hẳn đem chu chu gọi tới trước mặt, hòa ái hỏi: “Bảo bối trư trư, người gần đây hình như có chút không vui, rốt cuộc là bởi vì cái gì? Trong phủ có người khi dễ người sao? Ân, ta khẳng định là không có cái gì khiến người không hài lòng bọn họ. Như vậy, chẳng lẽ là cơm nước trong phủ không hợp với khẩu vị của người? Người trước đây rất thích ăn chân thú xả vùng Ớt A, hiện tại một miếng cũng không động tới? Trái lại lại thích ăn cỏ xanh trái cây tươi, rốt cuộc là sao?”

Chu chu cúi đầu, vận vẹo ngón tay: “Kỳ thực, cũng không có cái gì hết, ta chỉ là... Chỉ là nhớ tới ngư ca vốn là ngư, hẳn mà biết ta ăn thịt tử tôn, hậu duệ đời sau của hẳn, sẽ không vui.” Không đợi nói xong, Tô Phi Hồng liền lại hỏi: “Thế còn thịt chân thỏ kho tàu? Người Sao vậy cũng không ăn?”

“Oa, thô tình rất khôn khéo, nếu như cho hẳn biết ta ăn tử tôn của hẳn, hẳn sẽ không bỏ qua cho ta.” Chu chu làm ra vẻ vô cùng kinh hãi hoảng sợ, khiến Tô Phi Hồng trong nháy mắt khuôn mặt đen xì, nhỏ giọng

gầm nhẹ nói: “Không nên gạt ta nữa, người trước đây ăn thịt bò ăn chân thỏ đến miệng đầy dầu mỡ, sao khi ấy không nhớ tới người ca ca cùng thỏ đệ đệ của người, hiện tại ngược lại nghĩ tới, nói, rốt cuộc là sao?”

Hắn phát uy khiến chu chu bị chấn động, trư yêu đáng thương ngửa đầu nhìn hắn, hai mắt to ngược lên chậm rãi liên tràn ngập nước mắt, bi ai nói: “Kỳ thực... Kỳ thực ta cũng không biết là Vì cái gì A, ô ô ô, ta... Ta kỳ thực thực sự hảo muốn ăn vài thứ kia, Chính là... Chính là vừa nghĩ thấy vị đạo, liền nhịn không được muốn ới ra, ô ô ô... Vẫn là ăn cỏ xanh cùng trái cây loại này chua chua là thấy thoải mái một chút.”

Tô Phi Hồng chịu không nổi nhất là dáng dấp đầy uỷ khuất của chu chu, nghe vậy vội vã đem hắn ôm vào trong lòng, ôn nhu dỗ dành nói: “Nếu như là như thế này, cứ việc nói thẳng A, gì chứ cái gì cũng không nói, chẳng lẽ không biết rằng ta sẽ lo lắng sao?”

“Chính là... Chính là trư cư nhiên lại ăn kiêng, đây là một việc rất đáng hổ thẹn A, ta sao lại có thể không biết xấu hổ mà nói ra.” Chu chu tiếp tục mắt to ngập nước, thoát nhìn mê người không gì sánh được, nhưng lời nói ra lại khiến Tô Phi Hồng trong nháy mắt thạch hóa.

“Ta có đúng hay không tràng dạ dày có bệnh trạng? Mấy ngày nay ở vương phủ cùng trong hoàng cung, thật sự là quá hạnh phúc, hay là tràng dạ dày của ta chưa từng trải qua hạnh phúc như vậy, đó là lí do mà chúng quá kích động đến không làm việc được, cũng có thể là chúng nó làm việc nhiều như vậy, không chịu nổi nữa nên chúng đồng loạt nhất trí bãi công, có hay không có khả năng là như vậy đi?” Chu chu nắm lấy vạt áo tô phi hồng, mà nhiếp chính Vương gia chỉ có thể nhu nhu mi tâm: “Hay là vậy, Cho dù như thế nào, ngày mai tìm một đại phu đến xem thử xem.”

*****

Khương văn chương, viện chính ngự y viện, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu y thánh của tô lý quốc, lúc này vị y thánh đại nhân đang ngồi bên người chu chu, tỉ mỉ thay hắn bắt mạch, rất lâu sau, đại nhân tài y thuật này mới nhấc tay ra, thanh âm run rẩy nói: “Lão hủ... Lão hủ trước khi nói kết quả, muốn hỏi.. hỏi Vương gia, tôn phu nhân, hắn... Hắn là nam tử hay là nữ tử?”

Tô Phi Hồng nhìn trang phục chu chu một chút, sau đó nhíu mày: “Khương đại nhân, cái này còn nghi vấn sao? Tô Lý quốc chúng ta cũng không có dân tộc nào có nữ tử mặc loại y phục này?”

Khương lão ngự y hoảng sợ nhìn chu chu, rồi lại liếc mắt nhìn tô phi hồng, lắc đầu nói: “Thực sự là quá kỳ quái, điều... Điều đó không có khả năng A, nếu Không phải nữ tử, sao là hỉ mạch chi tượng? Hơn nữa rõ ràng như vậy, tối thiểu cũng phải được ba tháng rồi...” Không đợi hắn nói xong, chợt nghe thấy “Đồng Đồng” hai tiếng, nguyên lai là đường đường nhiếp chính Vương gia, Vương phi cùng nhau mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Gửi công văn đi thời gian: 10/24 2009 canh tân thời gian: 10/24 2009

“Người... Người lão nhân này nói vậy.” Chu chu là người đầu tiên phục hồi rống lên đầy tức giận, tiếp theo chuẩn trượng phu tô Vương gia cũng lập tức lên tiếng phụ họa: “Không sai, chu chu hắn là một nam nhân, cho dù biến thành trư hình,, nhưng đúng là rõ đầu rõ đuôi là một con trư công (heo đực =.=), hắn sao có thể có khả năng lại mang thai? Người còn không nhanh lên hảo hảo xem lại cho ta, khiến bệnh tình hắn chậm trễ, ta sẽ không để người yên đâu.”

“Không sai. A, sai, trọng điểm Không phải là như thế.” Chu chu đau khổ đem một nắm cây cỏ cho vào trong miệng nuốt xuống, sau đó thuận khí tiếp tục quát: “Trọng điểm là, ta cùng Vương gia căn bản là không có động phòng sinh hoạt vợ chồng, sao có thể có khả năng sẽ có tiểu bảo bảo, người đừng cho là ta ngốc liền lừa gạt ta, ta biết muốn có tiểu bảo bảo thì phải động phòng sinh hoạt vợ chồng.”

Tô Phi Hồng cùng Khương lão đầu không hẹn mà cùng cúi đầu thở dài, khương ngự y về mặt khiếp sợ nhìn nhiếp chính vương gia đương triều nổi tiếng gian trá lật mặt như cắt này, sau đó hết sức thâm trầm nói: “Lão phu thực sự là có mắt như mù A, nguyên lai vương gia lại chính nhân quân tử như vậy, lão phu xấu hổ, thập phần xấu hổ...” Không chờ nói xong, đã bị Tô Phi Hồng hét lớn một tiếng ngắt lời. Dù sao ở phương diện này được xưng là chính nhân quân tử, tin tưởng Không phải bất luận cái gì mà một người nam nhân thích nghe.

“Trư trư, người... Người nói chúng ta không động phòng sinh hoạt vợ chồng?” Đem lão già kia phái ra ngoài

kê đơn thuốc, sau đó ở trong khuê phòng nhỏ giọng nói chuyện, không thể để hần nghe được, mặt hần giờ này chắc hần đã biến thành màu đen, lão nhân kia lại còn đối hần đều là tuyên dương tuyên dương... Mới nghĩ tới đây, Tô Phi Hồng khuôn mặt liền từ đen chuyển xanh, cái cổ thật gian nan mới cử động được: ô ô ô, hần thật sự là đã đánh giá quá cao trư yêu nhà hần, biết sớm như vậy, hần là phải đối với y tiến hành một chút phổ cập giáo dục, cũng chẳng đến mức ở trước mặt người khác mà mặt mặt như thế.

“Đương nhiên không có A.” Trư trư lời lẽ dứt khoát khí khái gật đầu, lại đem một ít cây cỏ nhét vào miệng: “Tuy rằng khi sinh hoạt vợ chồng hai người phải ở trên giường, thế nhưng khi cùng người ở trên giường, người cũng không phải là cùng ta sinh hoạt vợ chồng, mà là ăn tươi ta A, tuy rằng ta không biết người ăn ta nơi nào, ngô, hần là ăn cái mông của ta, còn có A, người rất thích ở trên người ta mà gặm tới gặm lui, tuy rằng không có xẻ thịt ta xuống, nhưng này hần là coi như là ăn đi.”

Tô Phi Hồng lần thứ hai thất vọng cúi thấp đầu, ngấm lại bản thân thực sự là làm ẩu, lợi dụng trư trư đơn thuần gốc gác nghềch đem lên giường, ăn kiên vẫn tịnh không để lại một mẩu, sao có thể oán giận tiểu gia khoa trước mặt này khiến hần bị mất mặt với người ngoài được. Thế là hần tỉ mỉ tập trung suy nghĩ một chút, dùng một giọng nói vô cùng ngọt ngào khéo léo (hần tự cho là vậy) hướng trư trư biểu đạt sự ân hận của hần. (kỳ thực chỉ là hướng đối phương báo cáo sự thật.)

Lần này đến phiên trư yêu đáng thương một đầu lần xuống giường, khiến chuẩn trưởng phu liền vội vã đỡ lấy hần, tuy rằng nam nam thụ thai nghe thật không thể tưởng tượng nổi, nhưng vạn nhất là thật thì sao? Dù sao trư trư Chính là yêu tinh, hơn nữa phản ứng đầu tiên khi hần vừa nghe được hần mang thai, cũng không phải là hần là nam nhân, không có khả năng thụ thai, mà là nói, hần căn bản không cùng bản thân động phòng sinh hoạt vợ chồng, dưới tình huống như vậy, tất cả đều là có thể.

Tô Phi Hồng chính là nghĩ như vậy, chỉ thấy chu chu ngơ ngác bàn tay hần xoa xoa cái bụng nhỏ nhỏ của mình, lẩm bầm nói: “Tiểu trư, có tiểu trư ở đây sao? Điều này... Điều này sao có khả năng? Đã cùng mọi người thề hẹn là cùng nhau phi tiên, như vậy... Như vậy...” Hần bỗng nhiên ngẩng đầu lên, gào khóc nói: “Ngưư ca ca, ta xin lỗi người, ô ô ô, ta muốn vi phạm thệ ngôn thôi, ô ô ô, ta muốn sinh tiểu trư, ta không thể cùng mọi người cùng nhau phi tiên rồi A, ngưư ca ca, ô ô ô...”

Trái tim tô phi hồng đập “Lộp bộp!” Bỗng chốc, trong đầu ngoại trừ câu kia “Ta muốn sinh tiểu trư”, cái gì khác đều không nghe nổi nữa, hần một kéo túm trụ chu chu, cấp cấp hỏi: “Trư trư, người... Người có ý tứ gì? Người là thực sự có thụ thai năng lực sao? Lẽ nào khương ngự y không hề nói sai?” Không chờ nói xong, hần đã bị chu chu tàn bạo phẩy sang một bên, nghe hần thở phì phì nói: “Đúng vậy, ta là yêu tinh sắp phi tiên, có thụ thai năng lực, chỉ cần cùng nhân sinh hoạt vợ chồng, liền có thể mang thai.” Hần nói đến đây, lại nhịn không được nện xuống giường khóc lớn nói: “Ngưư ca ca A, người đã nói với ta yêu tinh sắp phi tiên sau khi sinh hoạt vợ chồng có khả năng mang thai, Vì cái gì không nói rõ ràng cái gì gọi là sinh hoạt vợ chồng A, ô ô ô... Hại ta còn tưởng rằng Tô Phi Hồng là đang ăn ta, ô ô ô...”

Tô Phi Hồng bộ não trên dưới nổi lên một loạt hắc tuyến, nghĩ thầm ta vốn là ăn người A, chỉ bất quá rằng cái ăn này khác với cái ăn kia A. Bất quá... Chuẩn ba ba rất nhanh liền tỉnh táo lại, trong mắt đều ngẫu một màu đỏ, hần kính nể nhìn bụng nhỏ tròn vo của chu chu, tưởng tượng nơi nào đó có một nho nhỏ cục cứng, mấy tháng sau là như thế tiểu bảo bảo sẽ sinh ra, sau đó ở trên giường bàn tay bàn chân nhỏ bé quấy đạp, sau đó học bò học ngồi học bước đi học nói, y bi bô nói gọi mình là ba ba. Hần vốn cũng rất thích tiểu hài tử, vốn tưởng rằng mình đã ái thượng chu chu, liền tất nhiên đành buông tha việc có hài tử, không nghĩ tới trời cao cuối cùng vẫn là hậu đãi hần, để hần cuối cùng cũng có cục cứng.

Chuẩn ba ba Tô Phi Hồng mừng đến một đêm không ngủ được, triệu tập hết toàn bộ hạ nhân trong phủ, báo cho bọn họ phải bảo vệ hảo chu chu, kỳ thực chỉ là trá hình việc trông giữ cẩn thận tiểu trư đứng ngồi, cũng may chu chu cũng không thích di chuyển, mỗi ngày đều nằm biếng nằm trên giường, hần chỉ là không thích ăn thuốc bổ này nọ, nhưng một tháng sau, trư yêu này trở nên thèm ăn vô cùng, mỗi ngày muốn đến mấy cân thứ đông tây này nọ, hơn nữa không bao giờ ... nữa nói không đành lòng ăn ngưư ca ca thổ đệ đệ tồn tử hậu bối nữa, cầm lấy chân thổ nường mà gặm vui sướng đến kêu lên. Dưới tình huống như vậy, bụng hần cùng lúc càng lớn càng lúc càng tròn, thế là chu chu cả người cũng càng thêm lười biếng. Mỗi ngày liền nằm ở một nơi nào đó, chỉ khi tô phi hồng hạ triều hướng hần bồi đi tản bộ hần mới bằng lòng bước đi vài bước.

*****

29. Chương 29

Trư là một loại động vật đặc biệt dễ thỏa mãn, chu chu ở trong vương phủ cuộc sống gia đình yên bình quá mức thoải mái, mặc dù có đôi khi cũng sẽ cảm thấy rất thương tâm, về sau phải cùng các bằng hữu tách biệt, bất quá... Nghĩ đến này đồ ăn ngon, nghĩ đến Tô Phi Hồng, nghĩ đến cục cưng sắp sinh ra, y lại cảm thấy rất hưng phấn, nghĩ thầm cùng lắm thì sau này ta sẽ trở về vùi ẩn sơn, các huynh đệ nhớ ta, muốn gặp ta, sẽ xuống mà thăm ta, ân, để cho bọn họ mỗi ngày tới một người, như vậy ta liền mỗi ngày đều có người bồi rồi.

Thoáng một cái liền năm tháng qua đi, bụng chu chu càng lúc càng tròn càng lớn, đầu heo này chỉ đi vài bước cũng đã thở hổn hển. Tô Phi Hồng cũng không còn để ý chuyện triều chính nữa, mà chuyên tâm ở nhà ngày ngày bồi ái nhân ăn ngủ, ai biết lúc nào là sẽ sinh đâu, khương ngự y càng một tắc cũng không rời nhiếp chính vương phủ, có thể nói, toàn bộ nhiếp chính vương phủ trên dưới đều tiến nhập trạng thái sẵn sàng lâm trận khi có biến, ngày hôm trước chu chu chỉ bất quá là ăn quá nhiều rau xanh này nọ, kêu lên một tiếng đau bụng, kết quả nha hoàn vú em bà đỡ khương ngự y liền hạ lệnh vũ trang chạy đến, kết quả đương nhiên là sợ bóng sợ gió một hồi.

Ngày hôm nay, Tô Phi Hồng đang bồi ái nhân ngồi dưới cây tử đằng ngắm phong cảnh, chợt nghe tiền viện tiếng bước chân vang lên, một thanh âm hét lớn: “Vương... Vương gia, cái kia... Lục phong lăng muốn bắt đi thái tử điện hạ, bị... Bị hiền vương phát hiện, liền đang đánh tới đánh lui một hồi, cầu... Vương gia mau đi, bằng không...” Đang nói bỗng dừng tắc nghẹn lại, Tô Phi Hồng tiến đến xem, người này thì ra đã một đến bất tỉnh luôn, hắn nhận ra đây là thị vệ bên người giang thanh vũ, xem ra là không để ý đến tính mạng mình mà cố hết khí lực không quản ăn uống, hít thở một đường vội đến đây bẩm báo.

Tô phi hồng dặn dò hạ nhân chăm sóc chu chu cùng thị vệ kia, liền hướng phía hoàng cung mà phi đi, mấy ngày nay hắn quá mức hạnh phúc, hầu như cũng đem chuyện lục phong lăng quên đi mất. Không nghĩ tới tên gia hỏa này chỉ có thể ẩn nhẫn đến mức độ này thôi, may mà giang xuân niên trách tâm nhân hậu, bằng không chỉ cần khi mình không ở bên người ca ca nữa, hắn nếu muốn sớm ngày leo lên ngôi vị hoàng đế nói, chỉ cần giả bộ nói không phát hiện, mặc cho đối phương đem giang thanh vũ bắt đi, chẳng phải là khiến mình cả đời hối hận hay sao.

Tô phi Hồng, quan ải cùng Phùng dạ Bạch đều là bạn bè tri kỷ, giao hảo hoà hợp, võ công đương nhiên so ra cũng không kém hơn, khi chạy tới hoàng cung, trước khôn vũ điện đã diễn ra đại chiến ác liệt. Giang thanh vũ khuôn mặt trắng bệch đứng trên đài, đã hoàn toàn mất đi năng lực ngôn ngữ.

“Tất cả dừng tay cho bản vương.” Tô Phi Hồng rống to hơn, tiếng hô uy nghiêm truyền đến khiến song phương đang hỗn chiến không hẹn mà cùng dừng lại động tác, hắn lúc này mới thâm trầm mà đi lên trên điện cao, hừ lạnh nói: “Bái trử giáo chủ có phần quá ngạo mạn không coi ai ra gì, dám dám nhân lúc trời tối mà xông vào hoàng cung bắt người, lục phong lăng, lẽ nào ngươi thực sự liên cuồng vọng đến nước này?” Không đợi hắn nói xong, liền thấy trong mắt lục phong lăng hiện lên một tia đắc ý, trong lòng không khỏi “Lộp bộp!” Bỗng chốc, chẳng hiểu vì sao liền có một cổ dục cảm bất hảo sản sinh.

“Ha ha, bản giáo chủ sở dĩ cứ như vậy giống trống kua chiêng minh mục trương đảm, chính là vì dẫn Vương gia đến đây A. Vương gia mấy ngày nay đều bồi bên người phu nhân, trên người lại có pháp bảo của quan ải pháp sư, làm hại tả hộ pháp của ta muốn làm việc nghĩa hàng trừ yêu quái cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu không đem Vương gia dẫn dụ đi, tả hộ pháp của ta sao có thể thừa cơ mà hành động?”

Hắn vừa dứt lời, tô phi hồng mặt không còn chút máu, dự định lao về phủ thật nhanh, lại nghe lục phong lăng ha ha cười nói: “Vương gia không cần lo lắng, phu nhân ngươi sắp tới kì sinh, cần bản là không có sức lực mà đánh trả, tiểu hộ pháp muốn hàng hắn, là dễ như trở bàn tay, ân, trừ phi ta hạ mệnh lệnh để hắn thả người, ha ha, Vương gia là người thông minh, hẳn là hiểu ý của ta chứ?”

“Người muốn ta đem thái tử ca ca đổi lấy chu chu?” Tô Phi Hồng nghiêng răng nghiêng lợi thâm trầm nói, nhìn thấy vẻ đắc ý hiện trên mặt lục phong lăng, hắn thật muốn hướng lên mặt y mà ra sức đánh một quyền, đánh đến mức mặt hắn nở hoa luôn.

Lục phong lắng gật đầu, sau một khắc, Tô Phi Hồng liền như đinh đóng cột nói: “Không có khả năng, ta sao có thể vì ái nhân mà hi sinh thái tử ca ca, huống hồ hắc cũng không phải đồ vật của ta, có thể do ta làm chủ, chuyện của hắc do chính hắc quyết định...” Lời còn chưa dứt, sắc mặt lục phong lắng liền biến đổi, cười lạnh nói: “Có đúng không?? Người vì thái tử ca ca, liền ngay cả ái nhân cùng nhi tử cũng đều không cần?”

“Ta đi theo người, đem chu chu thả ra.” Giang thanh vũ trước giờ vẫn lặng yên bỗng nhiên rống lớn một tiếng, khuôn mặt đỏ hết lên, bước vài bước lớn vọt tới trước mặt lục phong lắng, lớn tiếng nói: “Có nghe thấy không? Dẫn ta đi, thế nhưng người phải cam đoan chu chu mẫu tử bình an, bằng không ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua người.” Lời còn chưa dứt, lục phong lắng liền ôn nhu cười nói: “Nói vợ vẫn cái gì thế, người đi theo ta, sao lại khiến người biến thành quỷ, làm thần tiên có khi lại chẳng bằng.”

“Thái tử ca ca...” Tô Phi Hồng cùng giang xuân niên cùng nhau hô to, bọn họ hiện tại cũng rất mâu thuẫn, hi sinh trừ trừ ai cũng không muốn, nhưng dùng hạnh phúc của giang thanh vũ mà hoán đổi tính mạng của chu chu, cũng thật là quá tàn nhẫn, điều này chẳng khác gì giày vò giang thanh vũ cả đời. Nhưng giang thanh vũ thái độ thập phần kiên quyết, hắc thấy rằng trước giờ đều là do Tô phi hồng lo lắng quyết định cho hắc, khó có được một ai toàn tâm toàn ý đối đãi với hắc như vậy, hiện tại hắc nên vì y mà quyết định hi sinh mới đúng.

“Ai nói ta cần cùng thái tử hoán đổi.” Chính vào đúng khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, phía trên đầu bỗng nhiên truyền đến một tiếng rống to hơn, tiếp theo một người tuyệt mỹ thiên hạ dường như Lăng Ba tiên tử từ trên trời giáng xuống, trong tay nắm chặt một phi kiếm lưu quang tràn đầy, chỉ thấy hắc vút một cái bay đến trước mặt lục phong lắng, hét lớn: “Trư thảo, chỉ là tên hỗn đản này muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà áp chế Tô Phi Hồng tập trung, dốc sức làm thiệt hắc cho ta.”

Tất cả mọi người đều bị biến cố này làm sợ ngây người, thế nhưng lục phong lắng không hổ là cao thủ hàng đầu, hắc đem thân thể thu lại phòng hộ, khó khăn lắm mới né được phi kiếm của chu chu, cơ thể bị đánh lui hướng về phía sau mười bước, mới đứng thẳng dậy nổi, vừa sợ vừa giận nhìn chu chu, cắn răng nói: “Người đồ yêu nghiệt sao vẫn chưa chết, tá hộ pháp rốt cuộc làm cái gì vậy?” Vừa dứt lời, chu chu lại một kiếm công tới.

Lục phong lắng vội vàng thấy chiêu đỡ chiêu, cũng không để ý tô phi hồng cũng bắt đầu nhảy vào công kích, hiện tại hắc hận cực kỳ lục phong lắng, sao còn quan tâm đến cái gì đạo nghĩa giang hồ, hướng chỉ là đối phương sử dụng thủ đoạn dè tiện trước. Đang hỗn chiến ác liệt, chợt nghe chu chu “Ai nha” quát to một tiếng, tiếp theo cước bộ lão đảo, suất nữa liền đánh rơi cả phi kiếm, tái sau đó hắc cả người cũng ngã xuống trên mặt đất, phi thường thống khổ run rẩy.

“Chu chu.” Tô Phi Hồng kinh hãi, vội vã đánh tới, lại nghe giữa không trung một người thanh âm âm lãnh cười nói: “Yêu nghiệt, xem người lúc này chạy đi đâu.” Nói xong, một bóng người bay xuống, kiếm quang khởi lượng vài đạo sấm sét, hướng thẳng đến Tô Phi Hồng cùng Chu Chu.

Kiếm quang kia tới thập phần nhanh lẹ, Tô Phi Hồng lo lắng người bên dưới, thực sự khó có thể phân thân chống đỡ, lại đúng lúc này, một bóng người dứt khoát xông lên, uốn ngực trực tiếp nghênh đón nhát kiếm, Không phải người khác, chính giang thanh vũ là người xông tới.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, giang thanh vũ thập phần vui mừng nở nụ cười, cứ vậy nhiều năm qua, vẫn là Tô Phi Hồng bảo hộ hắc, giờ đây, hắc cuối cùng cũng có thể Vì đối phương làm một chút sự tình, dù cho điều này cần phải trả giá bằng sinh mạng, nhưng chỉ cần có thể bảo trụ tô phi hồng cùng chu chu cùng với hài tử chưa xuất thế kia, điều này tất cả đều đáng giá.

“Phốc” một tiếng, là thanh âm mũi kiếm tiến nhập thân thể, nhưng mà trên người không có cái gì cảm giác đau đớn, hai vai trái lại lại bị một đôi tay dùng sức nắm lấy. Giang thanh vũ mở mắt, liền thình lình phát hiện khuôn mặt lục phong lắng chắn ở trước mặt hắc, thanh kiếm cắm vào sau lưng hắc, vẫn xuyên thấu qua trước ngực, trước mắt hắc từ nơi bị kiếm đâm máu chậm rãi tuôn ra, máu từng giọt từng giọt tích rơi trên mặt đất.

“Giáo chủ...” “Lục phong lắng...” Song song vang lên vài người kêu to, ngay cả kẻ khởi xướng gây chuyện tá hộ pháp cũng bị dọa cho khuôn mặt tròn trắng bệch, vội vã xông lên tra xét thương thế lục phong lắng, không dám tùy tiện rút kiếm, hướng chỉ nơi đây lại là hoàng cung trọng địa, lúc này lại quân vô tướng hổ

vô thủ (rấn mắt đầu ㅏ+.+). Bởi vậy hắn rất nhanh chóng cân nhắc cẩn trọng, đoạn vội vàng ra lệnh: “Lui lại, lập tức lui lại.” Nói xong một tiếng hô lên, chỉ trong nháy mắt, một bóng xám từ trên mây lao xuống, là một con điều xám khổng lồ.

Tả hộ pháp nâng lực phong lăng nhảy lên bạch điều, nam nhân cường hãn kia, rõ ràng sắc mặt cũng tái nhợt, bộ mặt vì đau đớn mà méo mó, lại vẫn là đối giang thanh vũ lộ ra một tư thái tươi cười, trầm tiếng nói: “Chờ ta, ta nhất định lại trở về nhận lấy ngươi, đó là lí do mà, nếu như không muốn nghe chuyện hoàng đế ngày đăng cơ bị bắt cóc đi, liền ngoan ngoãn nghe lời, không nên đăng cơ.” Đang nói dở, bạch điều liền kêu lên một tiếng dài rồi phóng thân bay lên cao, thoáng cái liền vô tung vô ảnh.

30. Chương 30

Giang thanh vũ cả người đều mồ hôi lạnh ướt đẫm, thẳng đến khi thân ảnh bạch điều kia tiêu thất, hắn mới “Phác thông” một tiếng té ngã trên mặt đất, nhất thời trong tâm không biết là đau đớn, chua xót hay là kinh hãi, đợi đến khi tâm tình chậm rãi lắng xuống, mới phát hiện ra cảm xúc đang lan tràn vô tận, chính là tâm trạng lo lắng, ngoại trừ đối chu chu lo lắng ra, còn có đối nam nhân ác ma suốt ngày quẩn lấy mình kia nảy sinh lo lắng.

Một mối đứng dậy, cũng là lúc chu chu đã được nhận định là sắp sinh, ngay tại chỗ được vội vàng khiêng vào trong điện, trong viện chỉ còn lại có chuẩn ba ba Tô Phi Hồng cùng hiền vương còn có giang thanh vũ cùng với bọn nha hoàn thái giám vội vàng ra ra vào vào.

Tâm trạng của một chuẩn ba ba là có thể tưởng tượng được, gấp đến độ trên trán một tầng tinh mịn mồ hôi hột.

Hiền vương ở bên cạnh cười dỡ dành hắn nói: “Vương gia ca ca không cần sốt ruột, sinh hài tử mà, bao giờ cũng là như vậy, hiện tại chu chu còn không có kêu, hắn cũng đủ nói lên là không có việc gì...” Hắn lời còn chưa dứt, phòng trong liền vang lên tiếng kêu, tiếng gào thét không ngừng, sợ đến Tô Phi Hồng thoáng cái đứng lên, khẩn trương hét lớn: “Làm sao bây giờ? Hắn hiện tại kêu, hắn hiện tại kêu, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Điều này có phải là Chu Chu đang gặp chuyện không?”

Hiền vương trên trán nổi một loạt hắc tuyến, hắng hai tiếng, lại vội vã dỡ dành nói: “Vương gia ca ca không cần lo lắng, sinh hài tử là một việc cần thể lực, chu chu bây giờ còn có khí lực kêu to, nói rõ thể lực rất sung mãn, tuyệt đối không có việc gì đâu...” Lần này không đợi nói xong, tiếng kêu bỗng dừng dừng hẳn, nửa ngày cũng không có lấy một tiếng kêu.

Tô Phi Hồng thoát nhìn như đã phát điên, kéo lấy tay Hiền vương kêu lên: “Hết rồi hết rồi, giờ sao lại không có tiếng kêu? Lê nào chu chu đã dùng hết khí lực? Hài ...hài tử rốt cuộc đã được sinh ra chưa? Không có thể lực làm thế nào để sinh được? Làm sao bây giờ, vậy phải làm sao bây giờ?”

Hiền vương trên trán không nổi lên hắc tuyến nữa, đổi thành một đầu đầy mồ hôi lạnh, nghĩ thầm chu chu ngươi kêu phối hợp với lời ta thế để làm gì? Lúc nên kêu thì ngươi không kêu, không nên kêu thì ngươi kêu chẳng khác gì heo bị chọc tiết. Mới nghĩ tới đây, liền nghe phòng trong truyền đến một trận vang dội tiếng khóc nỉ non của trẻ con, hắn rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm được rồi, thầm nghĩ hay lắm, thế là cuối cùng cũng sinh rồi, hắn nếu không sinh, cánh tay của ta đại khái chắc bị phế luôn quá.

Quả nhiên, Tô Phi Hồng vừa nghe thấy hài tử khóc, lập tức liền thả cánh tay của hiền vương ra, trong nháy mắt thân ảnh liền tiêu thất về hướng cửa điện, giang thanh vũ cũng sửng sốt một lúc, sau đó cũng vội vã theo đi vào, Quả nhiên, liền thấy đoàn người vây tròn lại, thái hậu ôm một tiểu anh nhi vô cùng dễ thương, trên mặt hiện rõ dáng vẻ tươi cười từ ái.

Hiền vương ngạc nhiên nói: “Di, sao tiểu oa nhi này sinh ra lại vừa trắng vừa tròn thế này, sao có thể sinh hạ được đứa trẻ thế này? Không phải là bảo bảo mới sinh đều là bộ dạng như hồng hầu tử sao?” Hắn nói xong, thái hậu liền gật đầu nói: “Không sai A, đó là lí do mà ai gia đã thấy kỳ quái, thế nào mà vật nhỏ

này lại không giống với những bảo bảo khác, lẽ nào hẳn là trời sinh là tiểu phúc tinh, đó là lí do mà sinh hạ liền cư nhiên mập mạp trắng trẻo, biểu thị suốt đời phú quý?”

“Ta nghĩ, chuyện này với tiểu phúc tinh cùng phú quý cả đời có quan hệ gì chứ?” Tô phi Hồng ngồi trước mặt ái nhân vừa sinh xong mà tinh thần vô cùng sáng láng, khuôn mặt hoá đen nhìn ái nhân cầm một bắp ngô mà gặm lấy gặm để: “Các người xem qua xem như vậy mà ra dáng làm nương sao? Mới sinh xong hài tử liền gặm cây ngô, hơn nữa sinh lực dồi dào như vậy, có điểm nào giống với vừa sinh sản xong đâu? Hại ta ở bên ngoài sốt ruột nặng nề đến nửa ngày.”

Chu chu rút cục cũng gặm hết một bắp ngô, hắc hắc cười nói: “Điều này... Kỳ thực ta cũng cảm thấy rất kì quái da, bắt quá... Ta nghĩ, ân, đại khái là ta thường ngày đều ăn rất nhiều, đó là lí do mà cục cứng chất dinh dưỡng cũng được cung cấp sung túc, mới có thể đem khuôn mặt nhỏ nhắn của hẳn tề da nộn bì như vậy. Hơn nữa khi cái kia tả hộ pháp tìm đến phủ, ta vốn là không chạy trốn được, vừa nghe nói hẳn muốn thu ta chế thuốc, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, trên người lập tức xuất hiện lại khí lực, lúc trước đến đứng lên còn không đứng nổi, thế mà lúc đấy lại rất dễ dàng thế là ta liền chạy thoát ra ngoài, đây hẳn là nhờ công lao của mấy món thuốc bổ hàng ngày a...” Hẳn vừa nói, liền cầm lấy nước ô mai để bên cạnh giường, không nói hai lời uống một hớp lớn, sau đó lại đều phun ra, vẻ mặt đau khổ oa oa hét lớn: “A A A A, chua a, như thế nào lại chua thế này? Răng của ta a, răng của ta ê quá, ô ô ô...”

Tô Phi Hồng ngạc nhiên nói: “Người sao thế này? Thường ngày đều không phải rất thích đồ chua sao? Đến nước ô mai bình thường đều phải tăng chua lên, sao hôm nay lại ghét bỏ đồ chua?” Không chờ nói xong, thái hậu liền cười nói: “Điều này cũng không kỳ quái, toan nhi lạt nữ (ăn chua thì sinh con trai, ăn ngọt thì con gái +-), chu chu sinh ra một tiểu tử béo trắng thế này, lúc mang thai tự nhiên sẽ thích ăn chua. Chỉ bất quá khi sinh xong hài tử, khẩu vị lập tức liền thay đổi, chuyện xảy ra nhanh chóng đến vậy, ai gia ngược lại còn không có nghe nói qua.”

Vài người cười vui vẻ một hồi, lại bắt đầu quay ra người ôm người hôn tiểu anh nhi dễ thương, chưa đến nửa khắc, tiểu anh nhi khuôn mặt nhỏ nhắn cùng cánh tay nhỏ đã ịn đầy những hồng ắn, hẳn quơ quơ cánh tay nhỏ bé, kêu ê a tựa hồ như là đang kháng nghị, biểu tình khiến cho mọi người trong phòng lại không nhận được cười. Vú em đi tới, cười nói: “Để nô tỳ ôm đi uy sữa, uy xong sữa, tiểu vương gia cũng nên ngủ, tiểu hài tử đều là rất ham ngủ.”

“Không sai, nhất là là con của chúng ta, hẳn là lại càng thêm ham ngủ, ai bảo nương hẳn là một cái trư yêu chứ.” Tô Phi Hồng cười trêu ghẹo, tiếp theo, trên lưng liền trúng một quyền, hẳn quay đầu, không coi ai ra gì mà ở trên trán chu chu hôn một cái, ha hả cười nói: “Được rồi, biết người mệt, khổ cực mà, người hảo hảo ngủ một giấc đi, đừng vội thức dậy, tổ yến cũng nên bắt đầu đun được rồi.”

Chu chu nghe có tổ yến, liền rất bằng lòng thoả mãn chìm vào giấc ngủ.

Giang thanh vũ thấy bọn họ mẫu tử rốt cục bình an, liền thở ra một hơi thật dài, chậm rãi ra cửa điện, ngẩng đầu vừa nhìn, nguyên lai trăng đã lên lầu rồi.

Hẳn tâm tư rối loạn không gì sánh được, thậm chí không biết người kia Lục phong Lăng thế nào rồi, hẳn... Hẳn sao lại nhận lấy thay mình nhất kiếm đó? Đây là một kiếm đâm xuyên ngực, là người thì tuyệt không thể may mắn qua khỏi? Hẳn... Hẳn còn có thể sống sót sao? Đã nói sẽ trở lại đây tìm mình, hẳn thực sự còn có thể trở lại sao?

Hiền vương đi theo phía sau hẳn, thấy dáng vẻ của hẳn, nhận không được cười tiến lên nói: “Thái tử ca ca, người yên tâm đi, lục phong lăng hẳn đã trúng một kiếm, xuyên thủng ngực, khẳng định là không sống nổi, người đừng để ý đến lời hẳn xằng bậy trước khi chết, người giang hồ mà, đều là cái loại tính tình cứng đầu không chịu bỏ cuộc. Nói đi nói lại, cho dù hẳn thực sự sống sót, quay trở lại như đã nói, ta cùng Vương gia ca ca là tuyệt đối sẽ không bỏ qua hẳn, hiện tại chu chu cũng sinh xong hài tử, hẳn không thể áp chế chúng ta cái gì được nữa, người cũng đừng nghĩ ngợi nhiều quá.”

Giang thanh vũ mờ mịt nhìn về phía hiền vương, mờ mịt nghe tới câu kia “Khẳng định là không sống nổi” thì, tâm vì sao lại cảm thấy đau nhức đến vậy, đau đến hẳn muốn khóc lớn một hồi, hẳn miễn cưỡng cười gật đầu, vỗ vỗ vai hiền vương nói: “Ngày hôm nay người khổ cực rồi, nhanh hồi phủ nghỉ ngơi đi, ta không sao cả, chỉ là quá mệt mỏi thôi, ngủ một giấc là tốt rồi.”

Hiền vương gật đầu, thẳng đi, bên này giang thanh vũ một mình hướng phía tẩm cung mà bước, trên đường đi qua ao sen, nhớ tới hơn một lần Lục phong Lăng đột ngột xuất hiện tại đây, trong lòng thực sự là bách vị tạp trần, không tự chủ được ngồi an vị trên tảng đá bên hồ sen, con mắt đăm đăm không biết đang suy nghĩ điều gì

31. Chương 31

Bảo bảo của tô phi hồng cuối cùng cũng được đặt một cái tên thật hay, kêu làm Tô Trì, sở dĩ lấy cái tên là “Trì”, đều là ý tứ của chu chu, hắc cho rằng làm một cái đầu trư, bi ai lớn nhất chính là hỗn ăn chờ chết, cũng biết là cuộc đời bản thân đã không thoát được khỏi cái thói quen này của loài trư, thế nhưng nhi tử trăm triệu lần không thể để hắc như vậy, hắc mong muốn nhi tử tương lai tài năng ở trong thiên địa bốn ba như điện, ở cửu thiên chư giới tự do rong đuổi, bởi vậy mới đặt tên này cho hắc. (Trì nghĩa là nhanh nhẹn, chạy băng băng, rong đuổi khắp chốn)

Đôi khi trong lúc nghĩ tên, không khỏi lại nghĩ tới mã yêu, thậm nghĩ nếu như hắc cũng ở lại Nhân Gian Giới, vạn nhất sinh hoạt vợ chồng sau đó có cục cưng, có thể hay không cũng đặt tên này? Bất quá... Nghĩ đi nghĩ lại, lại thấy rằng ngoại trừ con trư ngu ngốc mình ra, các huynh đệ khác đều không có khả năng ở lại Nhân Gian Giới, sau này cùng nhau tụ hội phi tiên, chỉ có bản thân trư trọi ở lại, nghĩ vậy không khỏi khiến tinh thần buồn bã ảm đạm.

Mỗi lần tinh thần bị thương, liền mang nhi tử bé đi bế lại, tiểu tử kia đã sắp đến ngày đầy tháng rồi, lại lớn, linh hoạt giống hài tử đã tám chín tháng nhà người khác, hơn nữa vô cùng có năng lực ăn uống, nhìn thân thể nhỏ nhỏ ngày một phì ra, khiến hắc là nương thực sự không yên lòng. Nghĩ thậm cứ như vậy thêm một tí nữa, thì còn gì là “trì” nữa a?

Lúc này tiểu tô trì nhìn thấy tuyết mỹ mẫu thân đang suy nghĩ phiêu hồn nơi nào, dáng vẻ buồn sầu giống Lâm Đại Ngọc*, liền vô tâm vô phé khanh khách bật cười, hắc cười, trên khuôn mặt béo đơ đơ nhỏ nhắn liền xuất hiện hai cái má lúm đồng tiền xinh xinh, thập phần khả ái, hắc kéo kéo tay áo Tô Phi Hồng, từng tiếng từng tiếng đứt quãng nói: “Ba ba... Ba ba, nương ... nương... Ăn... Ăn...”

Tô Phi Hồng nhin không được cười, trên khuôn mặt béo béo nhỏ nhỏ của nhi tử hôn xuống một cái, sau đó một tay đem mâm điểm tâm mang tới, chứa đầy rau dưa hoa quả đồ nguội.

Quả nhiên, chu chu vừa nhìn thấy một bàn tử điểm tâm, nhất thời liền tổ tông cũng quên, mặt mày rạng rỡ tiếp nhận ăn đến vui vẻ, một bên mồm miệng không rõ lầm bầm nói: “Phi cái gì tiên A, có ái nhân có nhi tử, có cái ăn có chỗ ngủ, loại này thần tiên có thể so sánh được sao? Ừ ừ, ta chính là một con trư yêu không có chí lớn đấy, ta chính là muốn cùng Vương gia sống tại nhân gian yêu nhau đến già, ăn đến long trời lở đất không hồi hạn, ngủ thẳng thẳng đến thiên thập địa hăm cũng không ưu sầu...”

Tô Phi Hồng cùng tiểu tô trì cười đến khom lưng ôm bụng, gần đây chu chu tựa hồ rất thích làm nhảm làm bầm, hơn nữa mặc kệ ban đầu là cái nội dung gì, đến cuối cùng lại lẩn về phương diện ăn, thật sự thập phần buồn cười.

Chu chu ăn xong rồi, Tô Phi Hồng mới ngồi ở bên người hắc nói: “Trư trư A, nhi tử sắp được đầy tháng, thái hậu muốn tổ chức cho hắc một lễ mừng đầy tháng, ngươi là nương hắc sao có thể không để ý đến chứ, ta xem chúng ta mấy ngày nữa liền đến hoàng cung, trụ lại mấy ngày, bàn bạc kỹ việc này, vừa lúc thái tử ca ca nhìn qua cũng không vui, hắc rất thích cục cưng nhà chúng ta, mượn cơ hội này để hắc cùng cục cưng ở tại một chỗ ngắm vài ngày, khiến hắc vui lên, ngươi có chịu không?”

“Điều này ngươi nói với ta làm cái gì? Ngươi biết ta cuối cùng đều đồng ý theo ngươi mà.” Chu chu liếc mắt xem thường ái nhân, lại nghe Tô Phi Hồng nhin không được cười nói: “Cái gì chứ, ngươi căn bản là chỉ muốn ăn cho tốt thôi, chỉ cần là có thể cho người ăn cho người ngủ, ở nơi nào ngươi cũng không quan tâm.” Một câu chưa nói xong, bị nói trúng tâm tư chu chu liền thẹn quá thành giận nhảy dựng lên trong phòng đuổi đánh ái nhân, một nhà ba người, tiếng cười truyền đi xa vang mãi.

Thế là cả nhà Tô Phi Hồng tiến vào hoàng cung, lễ đầy tháng vô cùng náo nhiệt cuối cùng cũng đến, lúc đó thân phận bí mật của Tô Phi Hồng sớm đã được công khai, nhưng thái tử cùng hiền vương đều đối với hắn kính yêu tôn trọng, thế nên các thần tử có ai mà lại dám không thức thời nhảy ra nói xấu hắn, huống chi Tô Phi Hồng thủ đoạn cùng thế lực có ai mà không biết, ai dám không nịnh bợ hắn chứ, buổi tối mở sổ lễ vật (aka đếm tiền O.o), giải nha, đủ để nhét đầy hai cái đại thương khó luôn.

Nháo đến tận nửa đêm, tiểu tử tinh lực tràn đầy rốt cục nặng nề đi ngủ, Tô Phi Hồng cùng chu chu tiễn bước những khách nhân, giang thanh vũ cũng liền hướng bọn họ cáo từ, chẳng biết vì cái gì, Tô Phi Hồng lại có một cái ảo giác, tựa hồ ngày hôm nay thái tử ca ca có chút không giống với mọi ngày, thật giống như là đã hạ quyết tâm làm một điều gì đó, nhưng hắn rất nhanh liền đem loại cảm giác này vứt ra khỏi đầu, nghĩ thầm đã một tháng rồi, Lục Phong Lăng đến nửa điểm tin tức cũng không có, tám phần mười là đã chết, đã như vậy, thái tử ca ca còn có thể có cái gì cần suy nghĩ lo lắng nữa?

Ai ngờ ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau, mới vừa đứng lên rửa mặt chải đầu, còn chưa vội đi gặp thái tử cùng nhau lên triều, liền thấy một tiểu thái giám ở Đông cung lão đảo chạy tới, hét lớn: “Không tốt... Không tốt rồi, Vương gia... Thái tử điện hạ... Hắn... Hắn... Hắn... Hắn...” Hắn khẩn trương lắp bắp nói không ra tiếng, nồn nóng chạy đến bên tô phi hồng, vội vã đến muốn ngắt, thấy trong tay hắn cầm một phong thư, Tô Phi Hồng không nói năng gì liền một tay đoạt lấy, chỉ thấy mặt trên có dòng chữ: “Mẫu hậu, vương đệ đừng nên lo lắng, ta xuất cung muốn tìm một cái đáp án, nhanh thì một tháng, chậm thì nửa năm, trở về gặp nhau. Thanh Vũ tự tay viết.” Chữ viết rồng bay phượng múa, nét chữ cứng cáp, nhìn ra được khi viết tờ giấy này, giang thanh vũ đã hạ bao nhiêu quyết tâm. Cùng lúc đó, tiểu thái giám kia rốt cục cũng đem một câu nói hoàn chỉnh nói ra: “Thái tử điện hạ đã đi ra ngoài.”

Mây kiếm ninh lên, một lúc lâu lại giãn ra, Tô Phi Hồng cười khổ, tay vò vò tờ giấy, lắc đầu nói: “Ầm ỉ nháo đến loạn cả lên, bảo vệ, lo lắng đến tận cuối cùng, người lại tìm người nợ để nương tựa, cái này gọi là... Cái này gọi là con mẹ nó chuyện gì nhỉ?. Quên đi quên đi, lẽ nào đây là nhân duyên của người? Chỉ mong là người đã suy nghĩ thật cẩn thận rõ ràng.”

Ngẩng đầu nhìn lên, trăng vẫn còn treo trên ngọn cây phía tây, vẫn còn chưa biến mất, phía sau truyền đến tiếng hít thở đều đều của nhi tử cùng ái nhân, đột nhiên một cổ ấm áp chậm rãi chảy trong ***g ngực, hắn nhẹ nhàng đem giấy viết thư cất vào trong tay áo, trầm giọng nói: “Được rồi, vào triều thôi.” Trong lòng lại nghĩ: tiểu tử hiền vương đâu rồi? Được, phải nhanh chóng đem hắn đi chuẩn bị làm đại điển đăng cơ, tuyệt không để tiểu tử này tìm lý do gì để đào thoát.

Phía Đông một ánh bạch sắc chậm rãi hiện ra, mặt trời tỏa ra từng vòng ánh sáng hồng, đang từ khe núi đi lên, hiếu kì nhìn nhân gian tràn ngập tinh thần phấn chấn cùng hạnh phúc..

toàn bộ văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-nhi-yeu-tinh-he-liet-gia-huu-tru-yeu>